

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΜΕ ΜΑΖΙΚΟΥΣ ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ Φτάνει πια!

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει μπει στη μεγαλύτερη πολιτική κρίση της θητείας της, μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου των παρακολουθήσεων της ΕΥΠ. Μπορεί το καλοκαίρι

να πέρασε καταγράφοντας τεράστια έσοδα από τον τουρισμό, όμως ο κόσμος βίωσε ένα πολύ δύσκολο και οικονομικά στενό καλοκαίρι. Ο πληθωρισμός, η ακρίβεια, οι στάσιμοι μισθοί ροκάνισαν τη δυνατότητα των ανθρώπων να μπορέσουν να κάνουν διακοπές.

Οι προβλέψεις σε όλον τον κόσμο για τον ερχόμενο χειμώνα είναι απελπιστικές. Η επικεφαλής του ΔΝΤ δήλωνε τον περασμένο Ιούλιο ότι προβλέπει έναν πολύ δύσκολο χειμώνα για το 2022 ενώ οι προβλέψεις για το 2023, δείχνουν ύφεση στην παγκόσμια οικονομία.

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

Ο ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟΣ ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία παροξύνει την ανεξέλεγκτη ενεργειακή κρίση. Οι ανταγωνισμοί των ΗΠΑ και ΕΕ με τη Ρωσία βάζουν σε αμφισβήτηση το δικαίωμα της πρόσβασης στην ενέργεια, ενώ την ίδια στιγμή η Ευρώπη έχει μπει σε μία τροχιά έντονης στρατιωτικοποίησης, κατευθύνοντας τεράστιους πόρους σε πολεμικούς εξοπλισμούς.

ΟΛΗ Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ στην Ευρώπη -και όχι μόνο- αρχίζει και κινείται γύρω από τη μείωση κατανάλωσης ενέργειας, προφανώς όχι για λόγους περιβαλλοντικής ευαισθησίας ή για λόγους καθολικής πρόσβασης στο ρεύμα και τη θέρμανση για όλους/ες, αλλά για τη διατήρηση του στάτους κβο του συστήματος και των κερδών των καπιταλιστών. Ακούγονται προτάσεις για τη μείωση της θέρμανσης σε μαζικούς χώρους χειρωνακτικής εργασίας στη Γερμανία, υποχρεωτική συσκότιση σε δρόμους στην Αθήνα. Δεν ακούγεται τίποτα βέβαια για τη μείωση της έντασης της παραγωγής για να μη χιχτούν τα κέρδη των καπιταλιστών.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ στην Ελλάδα, για τον εργαζόμενο κόσμο και τη νεολαία είναι κυριολεκτικά αποπνικτική. Το κόστος διαβίωσης -ή καλύτερα επιβίωσης- έχει εκτοξευθεί. Σχεδόν ο μισός πληθυσμός της χώρας ξοδεύει πάνω από το μισό μηνιαίο εισόδημά του για την κάλυψη των πάγιων εξόδων και υποχρεώσεων (ενοίκιο, λογαριασμοί). Προσθέτοντας και την ακρίβεια των ειδών πρώτης ανάγκης και των τροφίμων, ο μισός πλέον δε φτάνει για όλες τις μέρες του μήνα.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ των παρακολουθήσεων από την ΕΥΠ, σκάει σαν βόμβα στα χέρια της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Η σκληρή αντικοινωνική πολιτική που έχει εφαρμόσει από τις εκλογές του 2019, που έχει τσακίσει το λαϊκό εισόδημα και τις δημοκρατικές ελευθερίες, αποκαλύπτεται ότι έχει και μία άλλη πολύ σκοτεινή και επικίνδυνη πλευρά, αυτή της ανεξέλεγκτης λειτουργίας των μυστικών υπηρεσιών του κράτους. Ο τεράστιος αριθμός των παρακολουθήσεων, χωρίς κανένα έλεγχο και καμία λογοδοσία, συνιστά μία πολύ σοβαρή επίθεση στις δημοκρατικές ελευθερίες. Επιπλέον, είναι αλλαγή πίστας ότι πλέον αξιοποιείται

η ΕΥΠ και για τους διάφορους συστημικούς ανταγωνισμούς. Τι κίνδυνο εθνικής ασφάλειας συνιστά άραγε ο πρόεδρος ενός συστημικού αστικού πολιτικού κόμματος;

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ επιχειρηματολογία περί «εθνικής ασφάλειας» έχει και άλλους αποδέκτες. Οι αναφορές σε -τάχα επικίνδυνες- «εισβολές μεταναστών στον Έβρο» και η επίκληση της «τουρκικής επιθετικότητας» από τον Μητσοτάκη, είναι μήνυμα. Η αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες, τα αντιρατσιστικά κινήματα, η πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στους εξοπλισμούς, αντιμετωπίζονται ως εν δυνάμει κίνδυνοι για την «εθνική ασφάλεια».

Η ΜΑΖΙΚΗ καταγραφή και συλλογή πληροφοριών για τη ζωή των ανθρώπων, αποτελεί ένα μεγάλο πλήγμα στις δημοκρατικές ελευθερίες. Το φαινόμενο δεν είναι ελληνικό. Τα παραδείγματα της διακυβέρνησης Τραμπ στις ΗΠΑ, Μπολσονάρο στη Βραζιλία, Μακρόν στη Γαλλία, Πούτιν στη Ρωσία κ.ά. αναδεικνύουν μία συνολικότερη στροφή του διεθνούς καπιταλισμού σε περισσότερο και πιο ωμό αυταρχισμό. Οι δημοκρατικές ελευθερίες που έχουν κατακτηθεί μέσα από τους μαζικούς αγώνες του εργατικού κινήματος στις δεκαετίες μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τίθενται σε αμφισβήτηση. Μπροστά σε νέο κύμα διεθνούς ύφεσης και με τον υπαρκτό κίνδυνο των κοινωνικών εξεγέρσεων, ο καπιταλισμός θωρακίζεται και προετοιμάζεται.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ και η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Όμως αυτή τη στιγμή είναι πιο ζορισμένη και πιο στριμωγμένη, κοινωνικά και πολιτικά, από την έναρξη της κυβερνητικής της θητείας. Ακόμα και στη ΔΕΘ, οι παραδοσιακές υποσχέσεις για παροχές, ειδικά μπροστά σε μία εκλογική χρονιά είναι υπονομευμένες. Παρά τα έσοδα από την εκτέλεση του προϋπολογισμού και τον τουρισμό, υπάρχουν προειδοποιήσεις ότι ο «δημοσιονομικός χώρος» είναι πολύ περιορισμένος, ιδιαίτερα μετά τα 2 δισ. που έδωσε στις εταιρείες ενέργειας, επιδοτώντας την κερδοφορία τους.

ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ για την προστασία των ζώων μας η ανατροπή αυτής της πολιτικής και της κυβέρνησης που την καθοδηγεί. Δυστυχώς η κοινοβου-

λευτική αντιπολίτευση είναι κατώτερη των περιστάσεων. Δεν αναλαμβάνει τα καθήκοντα ανατροπής της κυβέρνησης και δεν δεσμεύεται σε μια ριζική αλλαγή πολιτικής που θα δώσει ουσιαστικό νόημα στην ανατροπή της. Αυτά τα καθήκοντα είναι υπόθεση της αγωνιστικής δράσης του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας. Η ανατροπή αυτή χρειάζεται την κλιμάκωση και μαζικοποίηση των αγώνων μας.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ στη Βρετανία δείχνει το δρόμο. Ανέναντι στην αδιλλαξία της Συντηρητικής κυβέρνησης και την αφωνία της Εργατικής αντιπολίτευσης, οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι παίρνουν τα πράγματα στα χέρια τους, με ένα μεγάλο απεργιακό κύμα που απαιτεί γενναίες αυξήσεις και με πρωτοβουλίες συντονισμού και αλληλοστήριξης των κλαδικών αγώνων.

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ κι εδώ, τα ρυάκια της αγανάκτησης για την κυβέρνηση πρέπει να γίνουν ποτάμι αγώνα. Η διαδήλωση της ΔΕΘ και η καμπάνια για αυτή, είναι ένα σημαντικό βήμα για να εκφραστεί η αγανάκτηση και η οργή του κόσμου αλλά και να συναντηθεί με τους εργατικούς αγώνες. Η νίκη των εργαζομένων στα λιπάσματα Καβάλας και ο εμβληματικός απεργιακός αγώνας των εργαζομένων στη Μαλαματίνα στη Θεσσαλονίκη, είναι μόνο δύο πρόσφατα παραδείγματα εργατικών αγώνων, που προστίθενται σε μία σειρά αγώνων, απεργιών, κινητοποιήσεων της προηγούμενης χρονιάς. Ένα «πακέτο» διεκδικήσεων μπορεί να ενοποιήσει πλατιά στρώματα εργαζομένων που αντιμετωπίζουν την ίδια σκληρή καθημερινότητα. Οι ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, τουλάχιστον στο ύψος του πληθωρισμού, ο έλεγχος των τιμών και η βαριά φορολόγηση των υπερκερδών, το τέλος των πολεμικών δαπανών και η κατεύθυνση των πόρων σε κοινωνικά αναγκαίες δαπάνες, είναι το «πρόγραμμα» που αντιστοιχεί στις σημερινές επείγουσες ανάγκες μας και το «περιεχόμενο» που πρέπει να αποκτήσει ο αγώνας για την ανατροπή της κυβέρνησης. Σε αυτό το καθήκον λογοδοτούμε και θα εργαστούμε με όλες μας τις δυνάμεις: για μία ενωτική μαζική ριζοσπαστική αγωνιστική απάντηση στην κυβέρνηση του ταξικού πολέμου -με αφετηρία τη διαδήλωση στη ΔΕΘ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Θα αντέξει ο Μητσοτάκης μέχρι τις εκλογές;

Της Μαρίας Μπόλαρη

Όταν ήρθε στην επιφάνεια το προκλητικό σκάνδαλο των παρακολουθήσεων και του μηχανισμού που έχει τεθεί στην υπηρεσία του Μητσοτάκη, συνδυάζοντας την ΕΥΠ και ένα «δίκτυο» ιδιωτικών εταιρειών «ασφάλειας» και κατασκοπίας-αντικατασκοπίας (βλ. σελ. 8-10), έγινε φανερό ότι τίθεται θέμα ακόμα και επιβίωσης της κυβέρνησης.

Ο ρόλος του διεθνούς Τύπου στις αποκαλύψεις υποδεικνύει ότι ο «διεθνής παράγοντας», που μέχρι χθες υποστήριζε αναφανδόν τον Μητσοτάκη, έχει πλέον πολλές αμφιβολίες για τη μακροήμευσή του στην καρέκλα του πρωθυπουργού. Η αποστασιοποίηση, όπως συνήθως, είναι το πρώτο στάδιο της καλλιέργειας του εδάφους για καλές σχέσεις με τους επόμενους.

Ο τσαρλατανισμός του Μητσοτάκη στη Βουλή και η οχύρωσή του πίσω από την απαράδεκτη για πρωθυπουργό θέση «δεν γνώριζα», δείχνει ότι είναι αμφίβολο πλέον το αν ο Μητσοτάκης θα μπορεί να κρατήσει τον πολιτικό έλεγχο μέσα στο ίδιο του το κόμμα. Η ομιλία του Κ. Καραμανλή στην Κρήτη, στο περιβάλλον της οικογένειας των Κεφαλογιάννηδων, δείχνει ότι οι εξαγριωμένες φωνές που ακούστηκαν από επιφανείς της «καραμανλικής» πτέρυγας της Δεξιάς, δεν ήταν «αντάρτικες» και απομονωμένες εκδηλώσεις.

Όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το σενάριο αυτοδυναμίας της ΝΔ δεν είναι πλέον εφικτός στόχος, ενώ η αποστασιοποίησης εκπροσώπων του «ακραίου κέντρου» (όπως ο Βενιζέλος, ο Αλιβιζάτος, η Διαμαντοπούλου κ.ά.) δείχνει ότι εξαντλούνται οι εφεδρείες πιθανών πολιτικών συμμαχιών της ΝΔ, τουλάχιστον υπό την ηγεσία του Κυρ. Μητσοτάκη.

Σε αυτές τις συνθήκες, η κυβέρνηση δήλωσε ότι θα πάει σε εκλογές στο τέλος της άνοιξης του '23, δηλαδή ότι θα εξαντλήσει τα περιθώρια παραμονής της στην εξουσία. Είναι μάλλον μια επιλογή «θέλοντας και μη...», μια επιλογή που υπαγορεύεται από την έλλειψη εναλλακτικών τώρα. Γιατί μέχρι τα μέσα του '23 είναι πολύ πιθανότερο ο Μητσοτάκης να έχει συσσωρευ-

Σκίτσο του Πέτρου Ζεφρού από την «Εφ. Σύν».

Η οικονομική καταιγίδα που ολοφάνερα έρχεται δεν μας αφορά ισομερώς όλους. Για τους καπιταλιστές η διαρκής λιτότητα και η σαρωτική ακρίβεια, είναι «πλατφόρμα» πλουτισμού, συγκέντρωσης, συσσώρευσης.

σει νέες και βαρύτερες απώλειες, παρά να έχει ανακάμψει πολιτικά και εκλογικά. Αυτή η πεποίθηση ενισχύεται από όλες τις προβλέψεις για την «τέλεια καταιγίδα» που έρχεται φέτος το χειμώνα.

Οικονομία και κοινωνία

Ο Γ. Στουρνάρας, μιλώντας ως εκπρόσωπος του καθεστώτος στο σύνολό του, έδωσε τέλος στη χαζοχαρούμενη προπαγάνδα που προσπαθεί να παρουσιάσει τη σαρωτική ακρίβεια ως «προσωρινό» φαινόμενο. «Αισιοδοξώ ότι το τέρας του πληθωρισμού θα έχει ηττηθεί», είπε, αλλά όχι πριν «...το τέλος του 2024»! Ο σοσιαφιλελεύθερος αρχιτραπεζίτης εκτίμησε ότι «τα σύννεφα της οικονομικής καταιγίδας που διαρκώς πυκνώνουν προμηνύουν επιβράδυνση της οικονομίας, αν όχι και ύφεση». Για την αποφυγή των χειρότερων για τις υπερχρεωμένες χώρες (όπως η Ελλάδα, η Ιταλία κ.ά.) ο Στουρνάρας δήλωσε ότι ελπίζει ότι δεν θα γίνει διεθνώς η επιλογή για «επιθετικές αυξήσεις επιτοκίων».

Όμως οι Μεγάλες Δυνάμεις ανησυχούν πλέον για σοβαρότερα ζητήματα, που αφορούν τη διεθνή σταθερότητα. Ο πρόεδρος της Fed, Τζερόμ Πάουελ, εξήγγειλε

απολύτως ωμά την απόφαση της αμερικανικής Κεντρικής Τράπεζας να προχωρήσει άμεσα σε «μεγάλες αυξήσεις επιτοκίων, προκειμένου να μπει φρένο στο πληθωριστικό ράλι, ακόμα και αν αυτό επιφέρει περισσότερο «πόνο» στα νοικοκυριά...». Στην Ευρώπη οι τραπεζίτες της ΕΚΤ διχάζονται ανάμεσα σε αυτούς που ζητάνε μεγάλες αυξήσεις επιτοκίων και αυτούς που απαιτούν... μεγαλύτερες! Την επομένη, το κόστος δανεισμού της Ιταλίας ξεπέρασε το «όριο ασφαλείας» του 4%, ενώ η Ελλάδα θα δανειστεί για την επόμενη 10ετία με 4,19% (σε σύγκριση με το 2,9% που ίσχυε μέχρι φέτος).

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτές τις κλιμακούμενες «δυσκολίες» η κυρίαρχη τάξη θα επιδιώξει να φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, αυγατίζοντας τη λιτότητα.

Γιατί η οικονομική καταιγίδα που ολοφάνερα έρχεται δεν μας αφορά ισομερώς όλους. Τα στοιχεία για τις εξαγωγές του ελληνικού καπιταλισμού δείχνουν ωμή αποφασιστικότητα: Το 2021 έφτασαν στα 40 δισ. ευρώ, ή στο 22% του ΑΕΠ (πριν το ξέσπασμα της κρίσης, το 2010, ήταν στα 21 δισ. ευρώ, ή στο

9,5% του ΑΕΠ). Το 2022, μόνο στο πρώτο εξάμηνο, οι εξαγωγές ξεπέρασαν τα 26 δισ. ευρώ, αυξημένες κατά 40% σε σχέση το αντίστοιχο του 2021. Για τους καπιταλιστές η διαρκής λιτότητα και η σαρωτική ακρίβεια, είναι «πλατφόρμα» πλουτισμού, συγκέντρωσης, συσσώρευσης, με τη δική τους στρατηγική για την αιματηρή ανάπτυξη. Και σε αυτήν τη στρατηγική δεν έχουν «ιερό και όσιο»: Ήδη ζητούν κάποια από τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις να μην κατευθύνονται «μονομερώς» στις πληρωμές χρέους, αλλά να ενισχύσουν ένα «εθνικό επενδυτικό ταμείο», που θα χρηματοδοτεί τις δικές τους επενδύσεις! Βέβαια δεν θα δέχονταν ούτε συζήτηση, αν μια τέτοια απαίτηση παραβίασης των μνημονίων προβάλλονταν από τη σκοπιά της ενίσχυσης των μισθών και συντάξεων, των κοινωνικών δαπανών ή του ελέγχου των τιμών στα είδη πλατιάς κατανάλωσης.

Το πραγματικό νόημα αυτών των επιλογών είναι η προκλητική μεγέθυνση των κοινωνικών ανισοτήτων.

Αυτή την «κόκκινη γραμμή» ο Μητσοτάκης ούτε θέλει ούτε μπορεί να την παραβιάσει. Θα πάει στη ΔΕΘ με «προσοχή και σύνεση» όσον αφορά τις χιλιο-υποσχεμένες παροχές, αλλά με έμφαση στην υποστήριξη των «επενδύσεων» και την «επανεκκίνηση της αναπτυξιακής πολιτικής», δηλαδή με έμφαση στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

Αυτό, βέβαια, θα τον φέρει αντιμέτωπο με τον «πόνο» των νοικοκυριών που αναμένεται να κλιμακωθεί. Και η ιστορία διδάσκει ότι αυτή η κλιμάκωση του «πόνου» συνήθως συνδέεται με απότομη κλιμάκωση της ταξικής πάλης. Οι προειδοποιήσεις από πολλά και διαφορετικά σημεία του πλανήτη, ήδη ακούγονται καθαρά.

Ένας «αναπόφευκτος» πόλεμος;

Σε αυτά τα αδιέξοδα, ο Μητσοτάκης επιλέγει την κλασική καταφυγή κάθε στριμωγμένου αστού πολιτικού: τις ρατσιστικές και εθνικιστικές κραυγές, προσπαθώντας να εμφανίσει τον εαυτό του ως «θύμα» διεθνών συνωμοσιών (απειλή μεταναστευτικής «εισβολής», «υβριδική» πολεμική απειλή από την Τουρκία κ.ο.κ.).

(συνέχεια σελ. 4)

Θα αντέξει ο Μητσοτάκης μέχρι τις εκλογές;

(συνέχεια από σελ.3)

Το πιο επικίνδυνο πεδίο αυτής της δημαγωγίας είναι ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Εντύπωση προκαλεί ότι mainstream φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ προβάλλουν την εκτίμηση ότι είμαστε μπροστά σε έναν «αναπόφευκτο πόλεμο», εκτίμηση που κάποτε προπαγάνδιζαν μόνο τα περιθωρικά εθνικιστικά sites. Βέβαια αυτή η εκτίμηση λειτουργεί ευεργετικά για τον Μητσοτάκη, δίνοντάς του το άλλοθι μιας «υπέρμετρης απειλής». Όμως λειτουργεί και ανεύθυνα επικίνδυνα, αυξάνοντας την υπαρκτή ένταση και αυγατίζοντας «υπερβάσεις» που οδηγούν σε πραγματικούς κινδύνους εμπλοκής. Σε αυτή την εφημερίδα έχουμε επιμείνει στην εκτίμηση ότι οι πραγματικότητες της ελληνοτουρκικής κρίσης είναι ουσιαστικά διαφορετικές από τις εικόνες που καλλιεργούνται για εσωτερική κατανάλωση. Ένα καλό παράδειγμα είναι το πρόσφατο επεισόδιο κρίσης σχετικά με τους «ελληνικούς» S-300, τους ρωσικούς αντιαεροπορικούς πυραύλους μέσου βεληνεκούς.

Οι δύο συστοιχίες ρωσικών πυραύλων S-300 αγοράστηκαν το 1996 από την Κύπρο. Μετά τις τουρκικές (αλλά και νατοϊκές...) αντιδράσεις, η κυπριακή κυβέρνηση κατόρθωσε ότι είχε υπερβεί το μπόι της και αναζήτησε διέξοδο. Με παρέμβαση του Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ υπήρξε συμφωνία να διατεθούν οι S-300 στο ελληνικό κράτος και να αποθηκευτούν στην Κρήτη. Η συμφωνία επί Σημίτη-Πάγκαλου απαγόρευε, τότε, την εγκατάσταση και ανάπτυξη τους, υπογραμμίζοντας ότι το ΝΑΤΟ ενέκρινε μόνο την αποθήκευσή τους, για να μην υποχρεωθεί η κυπριακή κυβέρνηση να αναζητήσει τρόπους επιστροφής τους στη Ρωσία. Από το 2000 η συμφωνία τροποποιήθηκε μονομερώς από το ελληνικό κράτος και οι S-300 αναπτύχθηκαν και εντάχθηκαν στο σχεδιασμό του αντιαεροπορικού δυναμικού. Κατά φιλομилитарιστικά sites σταδιακά «αναβαθμίστηκαν» σε επίπεδο S-400. Έκτοτε χρησιμοποιήθηκαν τακτικά σε νατοϊκές ασκήσεις (με τελευταία τον περασμένο Νοέμβριο με τη συμμετοχή της Γερμανίας, της Ολλανδίας και των ΗΠΑ), που χρησιμεύουν στην «εκπαίδευση» νατοϊκών πιλότων και αεροσκαφών στην αντιμετώπιση όπλων τύπου S-300, S-400. Η Τουρκία πρόσφατα κατήγγειλε ότι οι S-300 χρησιμοποιήθηκαν απειλώντας δικά της αεροσκάφη και ζήτησε

Η φιλομилитарιστική πολιτική έχει κόστος σε υλικούς πόρους, κόστος στα δημοκρατικά δικαιώματα, και κυρίως κόστος κινδύνου για πρόκληση μεγάλης καταστροφής.

από το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ να συζητηθεί το ενδεχόμενο «κυρώσεων» κατά του ελληνικού κράτους, ανάλογων με αυτές που έχει εγκρίνει το Κογκρέσο κατά της Τουρκίας για την αγορά των S-400.

Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ «αθώωσε» την ελληνική πλευρά, με το πρόσχημα ότι η αγορά των ελληνικών S-300 έγινε πριν την ημερομηνία ψήφισης του νόμου του Κογκρέσου για τις κυρώσεις (CAATSA) που αφορούσαν την Τουρκία. Αυτή η ιδιαιτέρως «θεσμική» απάντηση των Αμερικανών δείχνει ασφαλώς τις φιλίες τους και τις προτιμήσεις τους στην περιοχή. Όμως δείχνει και την επικινδυνότητα των ημερών. Θυμίζουμε ότι ο «εγκλωβισμός» αεροσκάφους από επίγειο αντιαεροπορικό σύστημα θεωρείται διεθνώς ως αναγνωρίσιμη «εχθρική ενέργεια» που νομιμοποιεί την ένοπλη άμυνα εκ μέρους του αεροσκάφους. Πρόκειται δηλαδή για επεισόδια που φέρνουν στο πάρα πέντε το «θερμό επεισόδιο» ή ακόμα και τη γενηκευμένη ένοπλη σύγκρουση.

Πρόσφατα ένας απόστρατος «γκουρού» των εθνικιστικών και φιλομилитарιστικών sites, αναλύοντας την πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, προειδοποίησε τους πάντες ότι η εξέλιξη των οπλικών συστημάτων διασφαλίζει ότι ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος, αν γίνει, θα είναι ιδιαίτερα καταστροφικός, δεν θα έχει καμιά σχέση με ασκήσεις play station στους ουρανούς του Αιγαίου, και πιθανότατα θα μετατρέψει σε ερείπια πόλεις, εργοστάσια και υποδομές και στις δυο πλευρές.

Στην αντιπαράθεση με τη Δεξιά, οι εργαζόμενοι άνθρωποι και η Αριστερά δεν δικαιούνται να υπο-

τιμήσουν ούτε στιγμιαία αυτή την παράμετρο. Η φιλομилитарιστική πολιτική έχει κόστος σε υλικούς πόρους, κόστος στα δημοκρατικά δικαιώματα, και κυρίως κόστος κινδύνου για πρόκληση μεγάλης καταστροφής.

Αντιπολίτευση;

Η προσπάθεια του Μητσοτάκη να διατηρήσει τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας κατά τον ερχόμενο «καυτό χειμώνα» θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη φθορά του και μείωση των πιθανοτήτων του να επιβιώσει των επόμενων εκλογών.

Όμως το «πότε;» και κυρίως το «πώς;» θα πέσει αυτή η άθλια κυβέρνηση είναι ερωτήματα με μεγάλη σημασία για τις εργατικές και λαϊκές μάζες. Αν υποχρεωθούμε να περάσουμε ακόμα κάμποσους μήνες κάτω από τα χτυπήματα αυτής της πολιτικής, οι συνέπειες θα είναι ορατές στο εισόδημα και στις γενικότερες συνθήκες ζωής των εργαζόμενων ανθρώπων. Επίσης, η πτώση του Μητσοτάκη, αν δεν συνδυαστεί με κάποιες ουσιαστικές κατακτήσεις, μπορεί να αποδειχθεί μια ανώδυνη για το καθεστώς «αλλαγή φρουράς» στην κυβερνητική εξουσία.

Με αυτά τα ζητήματα αποφεύγει συστηματικά να αναμετρηθεί ο Αλ. Τσίπρας. Έχει απογειώσει την αντιπολιτευτική τακτική του «ώριμου φρούτου». Ζητά εκλογές, αλλά αποφεύγει κάθε πολιτική πρωτοβουλία δράσης σαν αυτές που πάντα χρησιμοποιούσε η Αριστερά όταν πράγματι ήθελε να ανατρέψει μια κυβέρνηση. Προτείνει ως εναλλακτική την «προοδευτική κυβέρνηση» μαζί με το ΠΑΣΟΚ, αλλά αποφεύγει να

δεσμευτεί συγκεκριμένα πάνω σε όλα τα κρίσιμα αιτήματα αλλαγής του κοινωνικού συσχετισμού δυνάμεων στη χώρα. Σαν αποτέλεσμα ο ΣΥΡΙΖΑ, αντιμέτωπος και με την κρίση αξιοπιστίας που προκάλεσε το μνημόνιο 3, αδυνατεί να κερδίσει ουσιαστικά από τη φθορά του Μητσοτάκη.

Αυτό το κενό αυξάνει τις συστημικές δυνατότητες για να μετατοπίσουν τον άξονα της πιθανής εναλλακτικής κυβερνητικής λύσης σε ακόμα πιο συντηρητικές κατευθύνσεις.

Είναι εντυπωσιακό το γεγονός του πόσο αυτές οι πολιτικές προοπτικές δεν ταιριάζουν με την συγκυρία.

Στη Γαλλία, ο Μακρόν υποχρεώθηκε από τον απειλητικό θυμό του κόσμου να υποσχεθεί αυξήσεις μισθών 3% στον ιδιωτικό τομέα, 3,5% στο δημόσιο και 6% στις συντάξεις. Παρόλα αυτά, ο Μελανσόν κηρύσσει, από φέτος το φθινόπωρο, τη «μητέρα όλων των μαχών» απαιτώντας αυτόματα τιμαριθμική προσαρμογή μισθών και συντάξεων και δραστικά μέτρα ελέγχου των τιμών, ειδικά στην ενέργεια.

Στη Βρετανία, το παράδειγμα είναι σαφέστερο. Το μεγάλο απεργιακό κύμα στους σιδηροδρόμους, στα λιμάνια, στα ταχυδρομεία κλπ είναι ήδη ο ουσιαστικός αντίπαλος των απειλών της Δεξιάς και της αφωνίας των Εργατικών.

Το «μήνυμα» γίνεται αντιληπτό ακόμα και στις πιο δύσκολες πολιτικές συνθήκες. Στην Ιταλία, κάτω από την απειλή της ακροδεξιάς, μαχητικά συνδικαλιστές βάσης προτείνουν «να πιάσουμε το χέρι που τείνουν οι Βρετανοί συνάδελφοί μας»: απεργίες τώρα (μέσα στην προεκλογική περίοδο!) για αυξήσεις-ΑΤΑ στους μισθούς, πάλη ενάντια στον πόλεμο και στο ρατσισμό, πάλη ενάντια στην αστική πολιτική για το κλίμα.

Όσοι ποντάρουν στο «κενό της ταξικής πάλης» για να ελέγξουν τις πολιτικές εξελίξεις, κινδυνεύουν να διαψευστούν σε χώρες κρίσιμες για το μέλλον της Ευρώπης και του πλανήτη. Δεν έχουμε κανένα λόγο να περιμένουμε παθητικά αυτά τα αποτελέσματα. Βάζοντας μπροστά το κοινωνικό ζήτημα (μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες, τιμές, ενέργεια κλπ) χρειάζονται άμεσα πρωτοβουλίες δράσης από τα κάτω, που θα καταγράφουν πλατιά τα αιτήματα του κόσμου και θα ανοίγουν, έστω σταδιακά, τους δρόμους για την κατάκτησή τους.

Επιχειρηματική επέλαση και καταστολή στις γειτονιές μας

Να ανατρέψουμε τα σχέδια του Μπακογιάννη

Του Θάνου Λυκουργιά

Σε μία κίνηση που με ακρίβεια μπορεί να περιγραφεί ως «σαν τον κλέφτη μες τη νύχτα», τα συνεργεία της Αττικό Μετρό με τη ισχυρότατη παρουσία του κατασταλτικού μηχανισμού κατέφτασαν αζημέρωτα ακόμα στις 9/8 και άρχισαν τις εργασίες δημιουργίας σταθμού στην Πλατεία Εξαρχείων.

Εξάρχεια

Ακριβώς όπως αναμενόταν και είχε καταγγελθεί πως θα συμβεί από τις συλλογικότητες που αντιμάχονται τα σχέδια εξαφάνισης της ιστορικής και ταυτόχρονα μοναδικής πλατείας στα Εξάρχεια και του συνολικότερου εξευγενισμού (gentrification) της περιοχής, οι υποτιθέμενοι εκπρόσωποι «του κοινού συμφέροντος και της κοινής λογικής» ξεκίνησαν την υλοποίηση του σχεδίου τους τη στιγμή που θα είχε το λιγότερο δυνατό κόσμο. Από εκείνη την ημέρα και έκτοτε, η πλατεία και τα γύρω στενά βρίσκονται πρακτικά υπό αστυνομική κατοχή, με 24ωρη επιτόπια παρουσία και διαρκείς περιπολίες τριγύρω, με χημικά σε συγκεντρώσεις, δεκάδες προσαγωγές και πολλές συλλήψεις και με απόλυτο έλεγχο ως προς το ποια/ος κινείται σε μια περιοχή εξαιρετικά πυκνοκατοικημένη. Και η κατάσταση αυτή αναμένεται να συνεχιστεί για αρκετό καιρό ακόμα.

Αν και τα φώτα της δημοσιότητας έχουν εστιάσει σε αυτό το τοπικό μέτωπο και επίσης η ιστορία των Εξαρχείων είναι προφανώς πολυπαραγοντική ως προς τους εντολείς της επίθεσης, όσον αφορά την δημοτική αρχή Μπακογιάννη δεν είναι το μόνο μέτωπο που επέλεξε να ανοίξει το τελευταίο διάστημα. Το προστατευόμενο από τα MAT ξεκίνημα της «ανάπλασης» του λόφου του Στρέφη, η πλήρης στήριξη της απόφασης για κλείσιμο του camp του Ελαιώνα και τα αιφνιδιαστικά σχέδια για ανάπτυξη του πάρκου Δρακόπουλου αποτελούν τρεις ακόμα άμεσες προκλήσεις, οι οποίες παρά τις προφανείς διαφορές τους έχουν κάποια πολύ κοινά στοιχεία, τόσο με τα Εξάρχεια όσο και μεταξύ τους. Η εμφανέστερη ομοιότητα είναι αυτή της πολιτικής στήριξης στην κατασταλτική δράση.

Ελάχιστες μέρες πριν την πλατεία Εξαρχείων, ξεκίνησε η υλοποίηση του σχεδιασμού που «χορήγησε» η (γνωστή για τη δραστηριοποίηση της στο Airbnb και συνολικά στο real estate) Prodea στο δημοτικό συμβούλιο, η οποία συνοδεύτηκε από εκδίωξη των διαμαρτυρόμενων κατοίκων από τα MAT, προσαγωγές που σε τουλάχιστον μία περίπτωση σήμαιναν μεταφορά μιας κοπέλας χειροπόδαρα από 4 ένστολους και διέλευση κατόπιν ελέγχου για τους περίοικους. Αντίστοιχα, ούτε δέκα μέρες μετά την πλατεία, τα MAT εισέβαλλαν και πάλι στις πέντε το πρωί στον Ελαιώνα, ρίχνοντας δακρυγόνα και κρότου λάμψης και κυνηγώντας τους ανθρώπους που αντιστεκόντουσαν και αντιστέκονται στην μετακίνησή τους. Μπροστά σε αυτά, η δημοτική αρχή έκανε λόγο για ανθρωπιστικό σχέδιο υπέρ των προσφύγων «που δεν χρειάζεται να μένουν σε ένα camp που έκλεισε τον κύκλο του», επιτέθηκε στην Αριστερά ως «μονοπωλητές της ευαισθησίας» και τόνισε, φυσικά, πως η μετακίνηση των προσφύγων επείγει καθώς ξεκινά η διπλή ανάπτυξη...

Πάρκο Δρακόπουλου

Αν όμως ο αυταρχισμός είναι το ένα κοινό στοιχείο (και η προοπτική της μπίτζας το σταθερό), ο αιφνιδιασμός και η απουσία λογοδοσίας είναι το άλλο. Κάπως έτσι, στις αρχές του καλοκαιριού, τοποθετήθηκε ξαφνικά πινακίδα στην είσοδο του Πάρκου Δρακόπουλου στα Πατήσια, η οποία «ενημέρωνε» πως επίκειται ανάπτυξη του χώρου, με τοποθέτηση βιομηχανικών/οικοδομικών υλικών που θα καλύψουν το μισό τουλάχιστον εμβαδό, διαμόρφωση πάρκου σκύ-

λων στην είσοδο(!), ώστε πρακτικά να περιορίζει την πρόσβαση, περιορισμό του πρασίνου και συνολικά διαμόρφωση του μεγαλύτερου μέρους του πάρκου ως άγονο, ώστε προοπτικά να αξιοποιηθεί εμπορικά και φυσικά χωρίς να παρουσιάζονται σχετικές μελέτες. Η μαζικής κλίμακας ενεργοποίηση των κατοίκων απέτρεψε σε πρώτη φάση το άμεσο προχώρημα των έργων (μη επιτρέποντας σε τεχνικό κλιμάκιο να προχωρήσει σε μετρήσεις), αλλά είναι δεδομένο πως δεν επιτρέπεται εφησυχασμός.

Στη λίστα των μετώπων που βρίσκονται ανοιχτά, θα μπορούσαν να προστεθούν πολλά ακόμα. Η περιοχή του Φιλοπάπου των διαρκών σχεδίων περίφραξης με κάγκελα και προσπάθειας τουριστικοποίησης/εμπορευματοποίησης. Η Ακαδημία Πλάτωνος όπου επίσης χορηγείται μελέτη «αναβάθμισης» του ιστορικού χώρου, ανάπτυξης εμπορευματικής δραστηριότητας, αποψίλωσης 600 σχεδόν δέντρων και περιορισμού του δημόσιου χώρου. Το Πάρκο Γουδή της διαρκούς υπονόμησης και εμφάνισης όλο και περισσότερων εμπορευματικών νησίδων στην κεντρική ζώνη / καρδιά του, οι οποίες στοχεύουν σε νομιμοποίηση με νέο ΠΔ κλπ. Ο κατάλογος θα μπορούσε να μακρύνει κι άλλο, αλλά το πλαίσιο είναι σαφές και το ζήτημα είναι η κωδικοποίηση του και η οργάνωση αντιστάσεων.

Συντονισμός και αντίσταση

Ως προς το πρώτο επίπεδο, πρόσφατη ανακοίνωση της η δημ. Κίνηση Ανυπότακτη Αθήνα ανέφερε εύστοχα πως συνολικά «οδηγούμαστε προς ένα νέου τύπου Δήμο, με αποψίλωση υπηρεσιών και μετάβαση αρμο-

διοτήτων, με απευθείας αναθέσεις έργων και μελετών, με Δ.Σ. τυπικό εγκριτή ειλημμένων αποφάσεων του κύκλου του δημάρχου, με επέλαση αναπλάσεων και με κατοίκους επισκέπτες/καταναλωτές των χώρων που τους ανήκουν». Φυσικά, δε, για τους πρόσφυγες και συνολικά τους αποκλεισμένους ούτε λόγος. Το να εμβαθύνουν τέτοιες αναλύσεις και να γίνουν κτήμα όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων θα είναι πολύτιμο για την διαμόρφωση συνεκτικών πολιτικών απαντήσεων. Εξίσου σημαντικά όμως, επιχειρείται στο πεδίο των αντιστάσεων μια προσπάθεια συνεργασίας και κοινής δράσης τοπικών συλλογικοτήτων από διάφορες γειτονιές της Αθήνας. Έχουν ήδη υπάρξει σχετικές συναντήσεις και γίνονται προσπάθειες για τα επόμενα βήματα, ενώ σημαντική ήταν η στιγμή της συγκέντρωσης στην πλ. Εθνικής Αντιστάσεως στις 29/8, την ώρα που συνεδρίαζε το δημοτικό συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων. Η συγκεκριμένη, εκτός από το ότι υπήρξε η μαζικότερη αντίστοιχη εδώ και πολύ καιρό, συγκέντρωσε δίπλα δίπλα τα πανό από διάφορες γειτονιές (Δρακόπουλο, Θησείο-Πετράλωνα-Κουκάκι, Σεπόλια-Κολωνός- Ακ. Πλάτωνα, Πατήσια κλπ) αλλά και ριζοσπαστικές αριστερές αυτοδιοικητικές κινήσεις. Κάθε επόμενο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση μπορεί να λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά. Με οικοδόμηση όσο το δυνατόν πιο διευρυμένων μετώπων και με συγκρότηση μιας μαζικής και ενωτικής εναλλακτικής αφήγησης, μπορούμε και πρέπει να φτιάξουμε τους όρους για να κερδίσουμε τις μάχες που ξεδιπλώνονται μπροστά μας.

Ενεργειακή φτώχεια - ακρίβεια συντρίβουν το βιοτικό

Παγώστε τα κέρδη, όχι τους

Του Σπύρου Αντωνίου

Οι προβλέψεις σε όλον τον κόσμο για την οικονομική κατάσταση είναι δραματικές. Όλες οι αναλύσεις των διεθνών οικονομολόγων δεν εξετάζουν πλέον αν θα υπάρξει ύφεση, αλλά το μέγεθός της. Ο πληθωρισμός καλπάζει και οι διαφαινόμενες ελλείψεις ενέργειας, συνθέτουν μια αποπνικτική πραγματικότητα για τον κόσμο μας.

Ο συνεχιζόμενος ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία και οι άγριοι ανταγωνισμοί ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας παροξύνουν την ανεξέλεγκτη ενεργειακή κρίση. Οι απειλητικοί τόνοι των Ευρωπαίων ηγετών περί τέλους της «ανεμελιάς» πληθαίνουν, οι κυβερνήσεις ετοιμάζονται να προωθήσουν σκληρά μέτρα για εξοικονόμηση ενέργειας και οι εργαζόμενοι...αναμένουν τον λογαριασμό. Με την αναγκαιότητα αναζωπύρωσης της κοινωνικής κινητοποίησης, να αποτελεί το μοναδικό φραγμό απέναντι στην προκλητική λεηλασία του εργατικού εισοδήματος και τη μοιρολατρική αποδοχή του «δύσκολου χειμώνα».

Ευρωπαϊκή Ένωση

Οι ακραίες τιμές ενέργειας προκαλούν «πονοκέφαλο» στις ευρωηγεσίες, που βλέπουν την κοινωνική δυσαρέσκεια να φουντώνει πανευρωπαϊκά. Εδώ και πολλούς μήνες η Ευρωπαϊκή Επιτροπή περιοριζόταν σε ρόλο... θεατή, βλέποντας τις τιμές στη χονδρική αγορά ενέργειας να εκτοξεύονται στα ύψη και φυσικά να θησαυρίζουν οι καπιταλιστές του κλάδου.

Στην έκτακτη σύνοδο κορυφής των υπουργών ενέργειας της ΕΕ στις 9/9, δεν είναι σίγουρο ότι θα αποφασιστεί η επιβολή πλάφόν στην τιμή του φυσικού αερίου ή η αποσύνδεσή του από την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας. Η υιοθέτηση του μέτρου μπορεί μάλιστα να συνοδεύεται από κατάργηση της φορολόγησης των υπερκερδών (windfall profits) των ηλεκτροπαραγωγών.

Το μόνο σίγουρο είναι πως οι ευρωπαϊκοί λαοί θα συνεχίσουν να πληρώνουν τα κερδοσκοπικά παιχνίδια από την εμπορευματοποίηση ενός δημόσιου αγαθού. Η

πιο απλή απόδειξη είναι οι τιμές του ρεύματος στην Ισπανία και την Πορτογαλία, που υπάρχει αποσύνδεση από τις τιμές του φυσικού αερίου. Έτσι, ενώ σήμερα η χονδρική τιμή ρεύματος στην Ελλάδα είναι γύρω στα 600-700 ευρώ η μεγαβατώρα, στην Ισπανία και την Πορτογαλία είναι περίπου 190 ευρώ (που βέβαια και πάλι δεν είναι «τσάμπα»). Κι αυτή η τεράστια απόκλιση υπάρχει κάθε μέρα.

Ανεξάρτητα από όσα πρόκειται να δρομολογηθούν το προσεχές διάστημα στα μέτωπα των ροών και των τιμών, είναι πια σαφές πως οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έχουν μπει σε τροχιά εξοικονόμησης ενέργειας, ζητώντας από νοικοκυριά και επιχειρήσεις, τις αγαπημένες τους «θυσίες». Στη Γερμανία, τα φώτα των δρόμων θα χαμηλώνουν, τα φανάρια στα σημεία που δεν έχει κίνηση θα σβήνουν, το νερό θα είναι κρύο στα δημόσια κτίρια και τα μνημεία δεν θα φωτίζονται κατά τη διάρκεια της νύχτας. Ως έσχατη λύση, εξετάζεται ακόμα και να μπει «δελτίο» στην προμήθεια φυσικού αερίου, αν η ρωσική στροφή γκα κλείσει εντελώς. Αντίστοιχες «ιδέες» μείωσης της κατανάλωσης συζητούνται σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ.

Όλη η συζήτηση στην Ευρώπη -και όχι μόνο- αρχίζει και κινείται γύρω από τη μείωση κατανάλωσης ενέργειας, προφανώς όχι για λόγους περιβαλλοντικής ευαισθησίας (η επιστροφή στο πετρέλαιο και η αναστολή των επενδύσεων για την αντιμετώπιση της κλιματικής καταστροφής είναι ενδεικτικά...) ή για λόγους καθολικής πρόσβασης στο ρεύμα και τη θέρμανση για όλους/ες, αλλά για τη διατήρηση των κερδών των καπιταλιστών και των (αποτυχημένων) κυρώσεων απέναντι στη Μόσχα.

Από αυτή την άποψη φαντάζει απολύτως ταιριαστό το σύνθημα του βρετανικού κινήματος κατά της ενεργειακής φτώχειας και της ακρίβειας, που συνδυάζεται με μια καμπάνια άρνησης πληρωμής των εξωφρενικών λογαριασμών ρεύματος: «παγώστε τα κέρδη, όχι τους ανθρώπους». Στη Βρετανία, τον Οκτώβριο η αύξηση στους λογαριασμούς ενέργειας σε ετήσια βάση θα φτάσει το 80%, απειλώντας εκατομμύρια ανθρώπους από το να πεθάνουν από το κρύο ή να αρρωστήσουν, φέρνοντας στα όρια

Ο θυμός που σιγοκαίει για τη ζοφερή πραγματικότητα χρειάζεται να γίνει οργανωμένη κραυγή αγώνα και αντεπίθεσης των «από κάτω».

του ήδη υποβαθμισμένο NHS.

Ελλάδα

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στα διαλείμματα από τις «επισυνδέσεις» και έχοντας ξεχάσει την υπόσχεση έκτακτης φορολόγησης των εταιριών ενέργειας, ανακίνησε έναν προσωρινό μηχανισμό τιμολόγησης που υποτίθεται ότι θα ανέκοπτε τη φρενήρη αύξηση τιμών και θα μείωνε τους λογαριασμούς κατανάλωσης. Ο μηχανισμός αποδείχθηκε γενναία επιδότηση των εταιριών ενέργειας.

Οι παραγωγοί ρεύματος εξαπλώνουν τα περιθώρια κερδοσκοπίας και οι έμποροι λιανικής συναίνουν, αφού όλοι τους, ότι ποσό «χάνουν» από τα τελικά τιμολόγια, μπαίνει στα ταμεία τους από τον κρατικό προϋπολογισμό. Οι νέες τιμές στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος που ανακοινώθηκαν το Σάββατο 20 Αυγούστου και αφορούν τις χρεώσεις του Σεπτεμβρίου, είναι αυξημένες έως και 65% σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα, με τη διαφορά για τις υπέρογκες χρεώσεις, να γίνεται κρατική επιχορήγηση στους «αναξιοπαθούντες» ενεργειακούς παίκτες.

Τα λεφτά της επιδότησης μιας χούφτας εταιριών είναι χρήματα που προέρχονται από τις τσέπες μας και στερούν πολύτιμα κονδύλια για κοινωνική πολιτική. Μάλιστα, οι επιδοτήσεις αυτές προκα-

ταβάλλονται από την κυβέρνηση ακόμα και σε ποσοστό 75%. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του αρμόδιου υπουργείου, οι κρατικές επιδοτήσεις για τον Αύγουστο ξεπέρασαν τα 1,1 δισ. ευρώ. Το ποσό θα φτάσει τον Σεπτέμβριο τα 1,9 δισ., ενώ ο συνολικός λογαριασμός του τελευταίου έτους ανέρχεται σε αρκετά δισ. ευρώ. Όταν πρόκειται όμως για τις ανάγκες των πολλών, οι κρατούντες, μας θυμίζουν σε αυστηρό ύφος ότι δεν υπάρχουν «λεφτόδεντρα».

Είναι χαρακτηριστικό ότι σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία υπάρχει έκρηξη ανεξόφλητων λογαριασμών, καθώς το 45% των καταναλωτών έχει πλέον ληξιπρόθεσμες οφειλές. Από τα στοιχεία των τεχνικών της ΔΕΗ, υπάρχει εκτίμηση ότι μέχρι τέλους τους έτους, ο αριθμός των εντολών για διακοπές ρεύματος θα ξεπεράσει τις 400.000. Μόνο τον Ιούλιο, η μείωση της κατανάλωσης ενέργειας ήταν πάνω από 11%, άρα τα κλιματιστικά έμειναν κλειστά παρά τη ζέστη. «Καλά πήγε» τελικά και η «απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας», που υποτίθεται θα μείωνε τις τιμές και θα λειτουργούσε υπέρ του καταναλωτή, όπως υποστήριζαν διαχρονικά οι θιασώτες των ιδιωτικοποιήσεων.

Αισχροκέρδεια

Υπάρχουν βέβαια κι οι δευτερογενείς ανατιμήσεις σε υπηρεσίες

μας επίπεδο ανθρώπους!

και αγαθά που μετατρέπουν την τρομακτική ακρίβεια σε «θηλιά» για τα νοικοκυριά. Σχεδόν ο μισός πληθυσμός της χώρας ξοδεύει πάνω από το μισό μηνιαίο εισόδημά του για την κάλυψη των πάγιων εξόδων και υποχρεώσεων (ενοίκιο, λογαριασμοί).

Η εκτίναξη του κόστους του ρεύματος, του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, συμπαρασύρει όλα τα βασικά αγαθά, σε συνδυασμό με το τζογάρισμα στις χρηματιστηριακές αγορές τροφίμων, που προϋπήρχε της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία και των προβλημάτων στις εφοδιαστικές αλυσίδες λόγω covid-19. Όσοι/ες κατάφεραν να πάνε ολιγοήμερες διακοπές, επέστρεψαν για να διαπιστώσουν ότι το σούπερ μάρκετ έχει γίνει απλησίαστο με τις τιμές να ανεβαίνουν καθημερινά και τους μισθούς να παραμένουν «παγωμένοι».

Τα στοιχεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το επτάμηνο Ιανουαρίου-Ιουλίου καταγράφουν θεαματική αύξηση των εσόδων κατά 16,6%, σε σχέση με την πρόβλεψη του προϋπολογισμού. Το 1/5 από αυτά τα πρόσθετα έσοδα, προέρχονται από τον ΦΠΑ, αποκαλύπτοντας ότι ο πληθωρισμός (11,1% τον Αύγουστο) μεταφράζεται σε αύξηση των κρατικών εσόδων από τους έμμεσους φόρους και τις ανατιμήσεις. Και μεταξύ άλλων επιβεβαιώνουν το γεγονός ότι η «γενναιοδωρία» που δείχνει η κυβέρνηση για την επιδότηση των τρελών χρεώσεων στους λογαριασμούς ρεύματος χρηματοδοτείται από τους ίδιους τους φορολογούμενους.

Καλά κρατά και το «πάρτι» αισχροκέρδειας στα καύσιμα. Τα ΕΛΠΕ, εξαπλασίασαν τα κέρδη τους το β' τρίμηνο σε σχέση με πέρυσι, από 79 εκ. σε 535 εκ. ευρώ. Η Μότορ Όιλ ανακοίνωσε αύξηση κερδών 271,58% το πρώτο εξάμηνο του 2022 συγκριτικά με το 2021! Την ίδια ώρα, εμείς έχουμε ξεμείνει από λεφτά πριν να βγει ο μήνας και εξακολουθούμε να πληρώνουμε πανάκριβα τη βενζίνη.

Αντεπίθεση

Η κυβέρνηση θα αναζητήσει διέξοδο από την πίεση που υφίσταται, λόγω και της υπόθεσης των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων, στην προεκλογική ΔΕΘ. Πάντως, οι όποιες πρωθυπουργικές εξαγγελίες αναμένεται να κινηθούν στη

λογική των διάφορων «φιλοδώρημα-pass», με μικρές αυξήσεις-ελαφρύνσεις, καθώς «οι πόροι δεν είναι ανεξάντλητοι» και χωρίς να προσφέρουν ουσιαστική λύση στη συντριβή του βιοτικού μας επιπέδου.

Ο θυμός που σιγοκαίει για τη ζοφερή πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί από τη γενικευμένη ακρίβεια, χρειάζεται να γίνει οργανωμένη κραυγή αγώνα και αντεπίθεσης των «από κάτω». Με τη μαζική δράση του κινήματος και της Αριστεράς, που θα χρειαστεί να επαναφέρουν συλλογικές πρακτικές δυναμικής ανυπακοής, μαχητικής διεκδίκησης και κοινωνικής αλληλεγγύης προς τους πιο αδύναμους, να απαιτήσουμε, εδώ και τώρα:

- Γενναίες αυξήσεις σε μισθούς -συντάξεις με Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (ΑΤΑ).

- Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο και αντίστοιχα της 13ης και 14ης σύνταξης.

- Επίδομα ανεργίας για όλους/ες, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, ίσο με τον βασικό μισθό, με πλήρη ασφαλιστικά και υγειονομικά δικαιώματα.

- Πλαφόν στις τιμές υγρών καυσίμων, φυσικού αερίου και ηλεκτρικής ενέργειας.

- Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και της ρήτρας αναπροσαρμογής.

- Καμία διακοπή ρεύματος σε λαϊκό σπίτι και μικρομάγαζα.

- Εθνικοποίηση του συστήματος παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας.

- Κατάργηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης και του ΦΠΑ στα βασικά είδη διατροφής και πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. Διατίμηση σε όλα τα βασικά αγαθά.

- Υψηλή και μόνιμη φορολόγηση των υπερκερδών των μεγάλων επιχειρήσεων ενέργειας, καυσίμων και τροφίμων.

- Δαπάνες για υγεία-παιδεία-κοινωνικές υπηρεσίες, όχι για στρατό-αστυνομία και το καρτέλ της ενέργειας.

Είναι σαφές ότι δεν μπορούμε να ζούμε άλλο έτσι και τίποτα δεν πρόκειται να κερδηθεί χωρίς αγώνα. Οι πρώτες δράσεις και οι πρώτες απόπειρες συγκρότησης κινηματικών πρωτοβουλιών κατά της ακρίβειας, έχουν αρχίσει ήδη να κάνουν την εμφάνισή τους.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΥΣΩΝΕΣ... ΣΤΙΣ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ

Καλοκαίρι του καύσωνα και της ξηρασίας στην Ευρώπη, πλημμύρες στην Ινδία και το Πακιστάν. Χιλιάδες νεκροί, καταστροφή υποδομών και αγροτικών εκτάσεων. Η κλιματική κρίση προστίθεται στις πολλαπλές απειλές ενός συστήματος σε διαρκή παρακμή, που ρημάζει τις ζωές μας και τον πλανήτη. Σχεδόν τα δύο τρίτα της ευρωπαϊκής επικράτειας βρέθηκαν σε κατάσταση συναγερμού για φαινόμενα ξηρασίας, σφοδρών κυμάτων καύσωνα και χαμηλής βροχόπτωσης, με αποτέλεσμα να περιοριστεί η ναυσιπλοΐα και οι μεταφορές στα ποτάμια και τις λίμνες, η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος και οι αποδόσεις ορισμένων καλλιεργειών. Οι φωτογραφίες από το Ρήνο και τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά ποτάμια, αποτύπωναν τα τραγικά αποτελέσματα της ανθρώπινης παρέμβασης στη φύση, πάντα με γνώμονα την «καπιταλιστική ανάπτυξη». Το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για την Ξηρασία-EDO αναφέρει πως στα μέσα Αυγούστου βροχοπτώσεις ανακούφισαν κάπως την κατάσταση, όμως σε μερικές περιπτώσεις ήρθαν με τη μορφή καταιγίδων οι οποίες προκάλεσαν περαιτέρω ζημιές. Η ικανότητα του περιβάλλοντος να προσαρμόζεται στις μεταβολές του καιρού μειώνεται χρόνο με το χρόνο. Ακόμα και οι ανεπαρκείς στόχοι της Γλασκώβης, για περιορισμό της υπερθέρμανσης του πλανήτη στον 1,5 βαθμό Κελσίου, έχουν «πάει περίπατο». Με πρόσχημα την ενεργειακή κρίση και την (επιστροφή στην καύση ορυκτών καυσίμων, οι δραματικές επιπτώσεις στο περιβάλλον επιταχύνονται, αντί να περιορίζονται. Η ανατροπή του υπάρχοντος παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου, παραμένει η μοναδική «πράσινη» επιλογή για κλιματική δικαιοσύνη.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Με τις ψήφους και του ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε πριν λίγες μέρες το νομοσχέδιο για την «εξυγίανση» των ναυπηγείων Ελευσίνας, που ουσιαστικά μετατρέπονται σε ειδική οικονομική ζώνη, αφού το νομοσχέδιο προβλέπει την απόλυση όλων των εργαζομένων προκειμένου να παραδοθεί στο νέο επενδυτή καθαρό από θέσεις εργασίας και εργασιακά δικαιώματα. Όπως συμβαίνει σε αυτές τις διευθετήσεις, για τον «επενδυτή» έχουν προβλεφθεί πλήθος προνομίων και η «απαραίτητη» διαγραφή χρεών, αλλά και αποζημιώσεων σε εργαζομένους. Προφανώς, το γεγονός πως ο νέος «σωτήρας» των Ναυπηγείων Ελευσίνας είναι η ελληνοαμερικανική

συμπερόντων εταιρία ΟΝΕΧ, σε κοινοπραξία με τον ιταλικό ναυπηγικό κολοσσό FINCANTIERI, που συνεργάζεται στενά με τις ΗΠΑ και τις ανάγκες του αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού, βοήθησε σε αυτή την εξέλιξη. Στην ίδια εταιρεία μάλιστα, είχε παραδώσει και τα Ναυπηγεία Νεωρίου Σύρου ο ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας κάνει και την προεργασία για τα Ναυπηγεία Ελευσίνας. Άρα δεν ήταν και έκπληξη η θετική ψήφος των βουλευτών του. Πάντα στο όνομα της «εθνικής αναπτυξιακής προοπτικής». Για αυτό άλλωστε στη Βουλή ο Αδ. Γεωργιάδης αναγνώρισε τη συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ στο ξεπούλημα, με τη φράση «δεν θέλω να καπηλευτώ το έργο του ΣΥΡΙΖΑ». Όταν πρόκειται για τα συμφέροντα των εφοπλιστών και των συμμάχων-ιμπεριαλιστών του ελληνικού κράτους, δεν χωράνε αντιπαλότητες. Μια ωραία, συναινετική, ατμόσφαιρα...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Η πρώτη εμφάνιση της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας έγινε-αιφνιδιαστικά -το απόγευμα της Δευτέρας 5/9 στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου, ενώ το επόμενο χρονικό διάστημα, υπάρχει σχεδιασμός για την επέκταση τη δράση της και στα υπόλοιπα πανεπιστήμια. Άμεση ήταν η αντίδραση των φοιτητών/τριων, καθηγητών/τριων και άλλων εργαζομένων, που απέκλεισαν τις πύλες του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ, μην επιτρέποντας στους «πράσινους» μπάτσους των αυτοαποκαλούμενων ομάδων ΟΠΠΙ, να εισέλθουν στο Campus. Μετά την καλοκαιρινή καταστολή στο ΑΠΘ, τα Εξάρχεια και το εργοστάσιο της Μαλαματίνας, η κυβέρνηση κλιμακώνει την επίθεση στη νεολαία που αμφισβητεί ένα πανεπιστήμιο χωρίς φοιτητικό κίνημα, αγωνιστικές συλλογικότητες και πολιτικοποίηση. Ένα πανεπιστήμιο χωρίς άσυλο, το οποίο θα λειτουργεί για τις ανάγκες των επιχειρήσεων, όπως προβλέπουν οι διαβόητοι νόμοι Κεραμέως. Έτσι και αλλιώς, κάθε καλός manager, θέλει πάντα και κάποιους σεκιούριτι για συνοδεία. Τη στιγμή που χιλιάδες οικογένειες δεν καταφέρνουν να βγάλουν τον μήνα με τις τρομακτικές αυξήσεις σε ρεύμα, βενζίνη, τρόφιμα και άλλα βασικά αγαθά, η κυβέρνηση συνεχίζει να χρηματοδοτεί απλόχερα τους μηχανισμούς καταστολής. Τα 50 εκατομμύρια ευρώ που ξοδεύονται για τη σύσταση των ΟΠΠΙ, είναι πολύτιμοι πόροι που θα κάλυπταν μαζικές προλήψεις καθηγητών, νέες φοιτητικές εστίες και υποδομές στα ΑΕΙ.

Ο Μητσοτάκης, η ΕΥΠ, οι παρακολουθήσεις... Η αστική δημοκρατία, όπως

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων, μέσω της ΕΥΠ και των συνεργαζόμενων με αυτήν ιδιωτικών εταιρειών «ασφαλείας», είναι ένα μεγάλο γεγονός που θα έχει σοβαρές πολιτικές συνέπειες. Θα έχει ακόμα και ιδεολογικές συνέπειες, μιας και είναι μια ιδιαίτερα αποκαλυπτική ιστορία μπροστά στα μάτια πλατιών λαϊκών μαζών, για τις πραγματικότητες που συσσωρεύονται πίσω από τον παραπλανητικό προσδιορισμό του καθεστώτος ως αστικής-κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Το πρόβλημα είναι διεθνές και δεν είναι καινούργιο. Οι δυτικές «δημοκρατίες» του ΝΑΤΟ αρέσκονται να καταγγέλλουν τους αντιπάλους τους στην παγκόσμια σκακιέρα των ανταγωνισμών ως «ολοκληρωτικά καθεστώτα». Η Ρωσία του Πούτιν τους δίνει αρκετά επιχειρήματα, αφού η «κυριαρχική δημοκρατία» (όπως βάφτισε το εκεί πολιτικό σύστημα ο γκουρού του Πούτιν και επί χρόνια αντιπρόεδρος του, Στάνισλαβ Σούρκοφ) είναι φανερό ότι έχει ως απόλυτη προτεραιότητα τη διασφάλιση της «κυριαρχίας», ενώ η «δημοκρατία» περιορίζεται μόνο σε εικονικούς ρόλους, και όσο αυτοί είναι χρήσιμοι προς τη χειραγώγηση των εργατικών και λαϊκών μαζών. Το ζήτημα είναι ότι ακριβώς προς την ίδια κατεύθυνση κινούνται με ταχύτητα και οι δυτικές «δημοκρατίες». Οι ΗΠΑ επί Τραμπ, η Βραζιλία του Μπολσονάρου, η Ινδία του Μόντι, η Ουγγαρία του Ορμπάν κ.ο.κ. είναι διδακτικά παραδείγματα. Η Ευρώπη που καμώνεται για σταθερότερη προσήλωση στις «δημοκρατικές αρχές», δεν αποτελεί εξαίρεση. Στη Γαλλία του Μακρόν όλο και περισσότεροι ριζοσπάστες διανοούμενοι και δημοσιογράφοι, αναλύουν το πολιτικό σύστημα ως «αντιφιλελεύθερη δημοκρατία». Στην Ιταλία, στη χώρα-«πατρίδα» της ευρωπαϊκής μεγάλης Αριστεράς, οι ακροδεξιοί και οι νεοφασίστες απειλούν να αναδειχθούν σε καθοριστική πολιτική δύναμη στις επερχόμενες εκλογές. Σε αυτήν την κατρακύλα, που επιταχύνθηκε μετά την πολεμική εξόρμηση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στο Ιράκ, ξεχωρίζει η στενή σύνδεση του πεδίου των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών με τις σκοπιμότητες της «ασφάλειας», που αποχαλίνωσε τους πιο σκοτεινούς κρατικούς

μηχανισμούς, αλλά και επέτρεψε την ταχύτατη είσοδο του ιδιωτικού τομέα στις «δράσεις» κατασκοπείας-αντικατασκοπείας και επιτήρησης.

Η πολιτική του Μητσοτάκη υπήρξε μια μεγάλη επιτάχυνση σε αυτόν τον τομέα. Κανείς μας δεν δικαιούται να ξεχάσει ούτε μία από τις πτυχές της πραγματικότητας που έρχονται σταδιακά στο φως:

Η κυβέρνηση της ΝΔ ανέθεσε την ηγεσία της ΕΥΠ σε έναν «αστέρα» του ιδιωτικού τομέα των επιχειρήσεων security, ενώ την εποπτεία του κ. Κοντολέοντα ανέλαβε ο πρωθυπουργικός ανιψιός, κ. Δημητριάδης, ένας «νέος λύκος» της αγοράς, που είχε προλάβει να αποδείξει στο σκάνδαλο-ληστεία της Energa-Hellas Power πόσο «ευέλικτος» κι αποτελεσματικός» μπορούσε να γίνει. Ο αριθμός των «εγκρίσεων» παρακολούθησης ανθρώπων για λόγους εθνικής ασφαλείας, εκτινάχθηκε στις περισσότερες από 17.000 ετησίως! Οι άνθρωποι αυτοί έπεφταν απότομα σε ένα σκοτεινό τόπο, όπου δεν ισχύει κανένα δημοκρατικό δικαίωμα και καμιά συνταγματική προστασία. Δυστυχώς, εδώ χρειάζεται να ανοίξουμε μια παρένθεση: τα στοιχεία, που υποχρεωτικά έρχονται πλέον στη δημοσιότητα, δείχνουν ότι η πρώτη εκτίναξη προς τα

πάνω του αριθμού παρακολουθήσεων από την ΕΥΠ έγινε νωρίτερα, το 2016, όταν η κυβέρνηση Τσίπρα είχε να επιβάλει το τρίτο μνημόνιο και να διαχειριστεί τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ...

Επιστρέφοντας στα πεπραγμένα του Μητσοτάκη, πέρα από το ποσοτικό των παρακολουθήσεων, υπάρχει μια ποιοτική κλιμάκωση: Η παρακολούθηση του Ανδρουλάκη, του υποψήφιου τότε αρχηγού του ΠΑΣΟΚ, είναι μια προφανής πολιτική πρόκληση. Και τόσο ο νέος διοικητής της ΕΥΠ όσο και ο Μητσοτάκης έδειξαν ότι δεν προτιθενται εύκολα να υποχωρήσουν από αυτό το «κεκτημένο». «Δεν εξαιρείται κανείς!» έκραξε ο Μητσοτάκης μιλώντας μέσα στη... Βουλή! Αυτό το ντεκλαρέ δεν πρέπει να υποτιμηθεί: Αν έχει γίνει τόσο εύκολο να γίνονται κουρέλι τα δικαιώματα ενός αρχηγού κοινοβουλευτικής ομάδας, τι ισχύει πλέον για μαχητικούς συνδικαλιστές, για τους ακτιβιστές των κοινωνικών κινημάτων, για τα στελέχη της οργανωμένης Αριστεράς; Τι απομένει όρθιο από τις «αρχές» της δημοκρατικής πολιτικής συγκρότησης και της συνταγματικής τάξης, που θυμίζουν τώρα διάφοροι Βενιζέλοι αφού ξύπνησαν νύχτα μπροστά στις «υπερβάσεις» του Μητσοτάκη (τον οποίο νωρίτερα στήριζαν συστηματικά...);

Έχει σημασία να υπογραμμίσουμε τους πολιτικούς υπαιτιγμούς που έκανε ο Μητσοτάκης για να παρουσιάσει ως αναγκαίες και τελικά νόμιμες τις «υπερβάσεις» των παρακολουθήσεων. Κάνοντας λόγο για «εισβολή μεταναστών» και «υβριδικές απειλές» στα ελληνοτουρκικά, έθεσε τις νομιμότητες της πολιτικής ζωής στον περιοριστικό κορσέ μιας τάχα πολεμικής κατάστασης. Όσοι (ακόμα και μέσα στην Αριστερά) έχουν υιοθετήσει μια «ευέλικτη» γραμμή και στάση απέναντι στα αντιρατσιστικά καθήκοντα, απέναντι στην υποχρέωση της αντιπαράθεσης με τον εθνικισμό και το милитарισμό, θα πρέπει να είναι έτοιμοι να πληρώσουν το αντίτιμο της υποχώρησης και στα δημοκρατικά δικαιώματα.

Ίσως το πιο επικίνδυνο στοιχείο στην πολιτική του Μητσοτάκη είναι η... ιδιωτικοποίηση του πιο σκληρού πυρήνα του αστικού κράτους, της κατασκοπείας-αντικατασκοπείας και της «αντιτρομοκρατίας». Το Predator και τα υπόλοιπα ανάλογα κατασκοπευτικά λογισμικά απογειώνουν τις δυνατότητες παρακολούθησης σε 24ωρη καταγραφή εικόνας και ήχου των δραστηριοτήτων του παρακολουθούμενου.

Σύμφωνα με τον Τύπο, πέρα από την ΕΥΠ, την ΚΕΤΥΑΚ της ΕΥΠ και την ΔΙΔΑΠ της αντιτρομοκρατικής της

πραγματικά είναι

ΕΛΑΣ, υπάρχουν μερικές ακόμα δεκάδες (!) «πελάτες» του Predator στη χώρα. Που σημαίνει ότι όμιλοι καπιταλιστών, τράπεζες ή funds έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν (και να εκβιάζουν) ανταγωνιστές, αντιπάλους, πολιτικούς και κρατικούς υπαλλήλους κ.ο.κ. Οι εταιρίες εμπορίας αυτών των λογισμικών διατηρούν τη βάση εξόρμησής τους στο Κράτος του Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Που σημαίνει ότι οι «παρακολουθήσεις» είναι πλέον ολοφάνερα εργαλείο για διακρατικούς εκβιασμούς και πιέσεις στα διαβόητα γεωπολιτικά πεδία. Εν ολίγοις ο τομέας της κατασκοπείας-αντικατασκοπείας, ο τομέας της αντιπρο-

συνέχεια ο κ. Δημητριάδης και να ολοκληρώσει τη δουλειά, με τον «ευέλικο και αποτελεσματικό» τρόπο που δείχνουν οι σχέσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη με την Intellexa κ.ά. «παρόχους» υπηρεσιών κατασκοπείας.

Γιατί όμως βγήκε στην επιφάνεια τώρα το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων; Γιατί η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι λιγότερο ισχυρή και βιώσιμη απ' ό,τι ισχυρίζονται οι δημοσκοπήσεις. Η γενικότερη αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική έχει υπονομεύσει την επιρροή της. Ισχυροί όμιλοι καπιταλιστών αμφιβάλουν, όλο και πιο ανοιχτά, ότι ο Μητσοτάκης θα κατορθώσει να ολοκληρώσει τη «μοιρασιά» των ευρωπα-

κυβερνητικό στρατόπεδο.

Όμως οι πολιτικές εξελίξεις δεν καθορίζονται συνήθως μόνο στο αντικειμενικό επίπεδο. Για να πέσει η κυβέρνηση, κάποιος θα πρέπει να επιχειρήσουν στα σοβαρά να τη ρίξουν. Και εδώ, στον υποκειμενικό παράγοντα, στη γραμμή και στην τακτική της αντιπολίτευσης όπου κυριαρχεί η θεσμική-εκλογοκεντρική στρατηγική, βρίσκονται οι ελπίδες επιβίωσης και ανασύνταξης του Μητσοτάκη. Κάθε σύγκριση ανάμεσα στις σημερινές πολιτικές συνθήκες και εκείνες που προκάλεσαν την πτώση του πατρός Μητσοτάκη το 1993, ή ακόμα και την πτώση της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου και την «μετάβαση» στην κυβέρνηση Παπαδήμου, είναι απολύτως ενδεικτική. Είτε από τα αριστερά, είτε από τα δεξιά, οι κυβερνήσεις πέφτουν όταν κάποιος επιχειρούν σοβαρά.

Προς το παρόν ο Κυρ. Μητσοτάκης επιμένει ότι θα πάει σε εκλογές στο τέλος της άνοιξης του 2023, αναζητώντας στους μήνες που έρχονται τα περιθώρια για να ρεφάρει. Ο ελιγμός είναι, αναγκαστικά, εξαιρετικά δύσκολος. Το χειμώνα που έρχεται θα ζήσουμε τις συνθήκες «τέλους της αφθονίας και της ανεμελιάς», όπως χαρακτηριστικά προειδοποίησε ο Μακρόν. Οι εργατικές και λαϊκές μάζες στην Ελλάδα θα μπουν σε αυτήν τη δοκιμασία, ξεκινώντας από εξαιρετικά δύσκολη θέση. Με τον πληθωρισμό σε διψήφια ποσοστά, με το 35% των νοικοκυριών να διαθέτουν πάνω από το 40% του μηνιαίου εισοδήματος μόνο για τις δαπάνες κατοικίας, με την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος και φυσικού αερίου να μειώνονται ήδη κατά 12% σε σύγκριση με το περσινό καλοκαίρι, με τους μισθούς και τις συντάξεις παγωμένους σε απαράδεκτα χαμηλά επίπεδα, είναι φανερό ότι το «σφίξιμο του ζωντανού» δεν αρκεί πλέον για να περιγράψει την πραγματική κατάσταση μεγάλου τμήματος του εργαζόμενου πληθυσμού.

Όμως στην άλλη όψη του νομίσματος, στην κυρίαρχη τάξη και το καθεστωτικό στρατόπεδο, η κατάσταση είναι διαφορετική: οι εισπράξεις στον κομβικό τομέα του τουρισμού πήγαν για ένα ακόμα καλοκαίρι καλά, οι εισηγμένες ΑΕ στο χρηματιστήριο ανακοινώνουν κέρδη υψηλότερα της προ-Covid περιόδου χάρη στην «απελευθέρωση» των τιμών, τα φορολογικά έσοδα ξεπέρασαν τις προβλέψεις του προϋπολογισμού κατά 4,2 δισ. ευρώ χάρη στο ΦΠΑ και τους ειδικούς

φόρους πάνω στις αναβαθμισμένες τιμές. Για αυτό το τμήμα της κοινωνίας, η ακρίβεια, η διάβρωση των εργασιακών σχέσεων και η ύφεση του εργατικού κινήματος δημιουργούν ευκαιρίες πλουτισμού και συσσώρευσης. Σε αυτό το «καύσιμο» ελπίζει ο Μητσοτάκης για να περάσει τον κάβο.

Παρόλα αυτά μια μορφή σοβαρής πολιτικής κρίσης προβάλλει απειλητική για το καθεστώς. Τα δεδομένα, σε όλες τις μετρήσεις, δείχνουν μια σύνθετη και αδιέξοδη πολιτική εικόνα, με τις εξής παραμέτρους:

α) Δεν υπάρχει πλέον προοπτική αυτοδυναμίας της ΝΔ υπό την ηγεσία του Κυρ. Μητσοτάκη.

β) Δεν υπάρχει πλέον το σενάριο συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ακόμα και μετά από διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, για λόγους πολιτικούς και όχι για λόγους εκλογικής αριθμητικής. Αντίθετα, ακυρώνεται η πορεία προσανατολισμού προς τη ΝΔ ακόμα και του «ακράιου κέντρου» σοσιαλδημοκρατικής προέλευσης (Βενιζέλος, Διαμαντοπούλου κ.ά.).

γ) Η εναλλακτική κυβερνητική λύση που είναι εφικτή μέσα στην εκλογική αριθμητική της απλής αναλογικής, μια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, έχει ακόμα αξεπέραστα πολιτικά προβλήματα. Η φράση του Ν. Ανδρουλάκη για μια κυβέρνηση χωρίς «ούτε Μητσοτάκη – ούτε Τσίπρα» είναι ενδεικτική και αντανάκλα εκτιμήσεις καθεστωτικών δυνάμεων που βλέπουν την προοπτική μιας τέτοιας κυβέρνησης ως ιδιαίτερα ασταθή και αντιφατική.

δ) Οι απομένουσες εναλλακτικές, για «λύσεις» ιταλικού τύπου, είτε με τη μορφή κυβέρνησης μεγάλων συνασπισμών με νέα «άφθαρτη» ηγεσία, είτε κυβερνήσεων τεχνοκρατών κ.ο.κ., παραμένουν στο επίπεδο των νεφελωδών ιδεών, χωρίς να έχουν γίνει πραγματικά βήματα προετοιμασίας του εδάφους για αυτές.

Αυτό το αδιέξοδο εμφανίζεται πλέον στις αναλύσεις του συστημικού Τύπου, που «συζητά» σχεδόν έντρομος τις προοπτικές. Φιλοκυβερνητικές εφημερίδες που καλούσαν τον Μητσοτάκη να εξαντλήσει την 4ετία, εκτιμούν σήμερα ότι πιθανότητα θα χρειαστεί «επίσπευση των εκλογών», ότι θα χρειαστεί μια μεγάλη πολιτική παρέμβαση για να σπάσει το αδιέξοδο που διαμορφώνεται, ενώ την ίδια στιγμή ομολογούν ότι δεν είναι διαθέσιμα τα «μεγάλα εργαλεία» που είναι απαραίτητα για μια ανάλογη παρέμβαση.

(σύμφωνα σελ. 6)

Αν έχει γίνει τόσο εύκολο να γίνονται κουρέλι τα δικαιώματα ενός αρχηγού κοινοβουλευτικής ομάδας, τι ισχύει πλέον για μαχητικούς συνδικαλιστές, για τους ακτιβιστές των κοινωνικών κινημάτων, για τα στελέχη της οργανωμένης Αριστεράς;

μοκρατίας και της «ασφάλειας», έχει γίνει ένα σουρωτήρι, όπου παίζουν κλωτσοσκούφι ανταγωνιζόμενοι καπιταλιστές, οι κυβερνήσεις και τα κράτη τους.

Οι δυνατότητες του κράτους για καταγραφή στοιχείων και δεδομένων όλων των δραστηριοτήτων των ανθρώπων, ενισχύεται με κάθε ευκαιρία και κάθε αφορμή (ακόμα και την πανδημία). Η επεξεργασία και η αξιοποίηση αυτού του «θησαυρού» πληροφοριών, επαφίεται ως αποκλειστική δυνατότητα στις πιο «κλειστές» κρατικές υπηρεσίες, αλλά και στους μεγάλους καπιταλιστές που αντέχουν να ναυλώνουν λογισμικά σαν το Predator. Είναι «ο καπιταλισμός της παρακολούθησης» που έδειξε με το δάχτυλο ο Γ. Βαρουφάκης μέσα στη Βουλή, ή το «γενικότερο πλαίσιο» που πρέπει να ανατρέψουμε, όπως (σωστά) δήλωσε ο Δ. Κουτσούμπας μιλώντας εκ μέρους του ΚΚΕ στη Βουλή.

Δυστυχώς εδώ πρέπει να ανοίξουμε ξανά μια παρένθεση. Οι διαδικασίες διαπραγματεύσεως για την απόκτηση κατασκοπευτικών λογισμικών όπως το Predator, μεταξύ του ελληνικού κράτους και των ισραηλινών εταιρειών, άρχισε το 2016 από την κυβέρνηση Τσίπρα-Καμένου, για να έρθει στη

ϊκών κονδυλίων αποκλειστικά προς τους ίδιους, ενώ τα όργανα της Κομισιόν αρχίζουν να δυσφορούν με το μονομερές πάρτι προς τους πρωθυπουργικούς φίλους, που παραβιάζει κάθε κριτήριο συνολικής-συστημικής αξιοποίησης των ενισχύσεων. Άλλωστε, οι φωνές που προειδοποιούσαν για την ανάγκη επεξεργασίας συναινέσεων και ευρύτερων συνεργασιών έχουν ακουστεί από νωρίτερα μέσα στον συστημικό και φιλοκυβερνητικό Τύπο.

Συνέπειες

Όπως αρχικά ισχυριστήκαμε, η αποκάλυψη των παρακολουθήσεων είναι ένα μεγάλο πολιτικό σκάνδαλο, που θα έχει αναπόφευκτα βαριές πολιτικές συνέπειες. Αντικειμενικά, θα μπορούσε πράγματι να είναι η αρχή του τέλους του Μητσοτάκη.

Το σκάνδαλο δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί. Το ερώτημα ποιοι είναι οι 7-8 ακόμα γνωστοί πολιτικοί που παρακολουθούνται από την ΕΥΠ παραμένει αναπάντητο. Το γεγονός ότι η σχετική αποκάλυψη έγινε από την «Καθημερινή» και η αγωνιώδης κυβερνητική προσπάθεια να στεγανοποιηθεί την ΕΥΠ, δείχνουν ότι γύρω από το ερώτημα αυτό μπορεί να προκύψουν ακόμα πιο διαλυτικές ειδήσεις για το

Ο Μητσοτάκης, η ΕΥΠ, οι παρακολουθήσεις... Πώς θα καταργήσουμε αυτούς του μηχανισμούς;

(συνέχεια από σελ. 5)

Η κρίση των υπαρκτών πολιτικών ηγεσιών έγινε ολοφάνερα κατά τη συζήτηση στη Βουλή για τις παρακολουθήσεις. Ο Μητσοτάκης προσπαθώντας να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, επιδόθηκε σε τσαρλατανισμούς που μεσοπρόθεσμα δεν θα αρκούν για να συγκρατήσει ούτε το ίδιο του το κόμμα. Ο Τσίπρας απέναντί του είχε μια σπάνια ευκαιρία. Όμως είχε και δύο μεγάλους αυτοπεριορισμούς. Αφενός, τα πεπραγμένα της δικής του κυβέρνησης, που μέσα σε 4 χρόνια δεν έχει να παρουσιάσει ούτε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα (ούτε μια ΕΔΕ!) σοβαρού περιορισμού του ρόλου του μηχανισμών της ΕΥΠ, των γύρω της σκοτεινών παράκεντρων, των σχέσεών της με την πρεσβεία του Παγιάτ, με το Κράτος του Ισραήλ και άλλες άθλιες ιστορίες που συνεχίστηκαν «όπως πάντα» κατά την περίοδο της πρώτης φοράς Αριστερά. Αφετέρου, τον περιορισμό του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ μέσα στα νεοσυντηρητικά πλαίσια του σοσιαλφιλελευθερισμού: το πιο «ριζοσπαστικό» αίτημά του ήταν να επανέλθει το δικαίωμα ενός θύματος παρακολούθησης να ενημερώνεται (από τις βεβαίως Ανεξάρτητες

Αρχές) ότι... υπήρξε θύμα. Έτσι ο «Ανένδοτος Αγών» που κήρυξε κατά του Μητσοτάκη δεν έχει ούτε ίχνος δυναμισμού, ακόμα και σε σύγκριση με εκείνον του κεντρώου Γέρου Παπανδρέου το '60 (που, τότε, για να γίνει αποτελεσματικός υιοθετούσε κάποια ουσιαστικά αιτήματα των μαζών).

Ο Δ. Κουτσούμπας και ο Γ. Βαρουφάκης κινήθηκαν με σαφήνεια στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, υποδεικνύοντας το «γενικότερο πλαίσιο» μέσα στο οποίο διογκώνεται η δράση των χαφιέδικων/κατασκοπευτικών μηχανισμών. Έχουν δίκιο και η ανάλυσή τους είναι κατά πολύ πιο ριζοσπαστική από του Τσίπρα. Όμως απέτυχαν να αναδείξουν (απέναντι σε μια τέτοια απροκάλυπτη πρόκληση!) ένα μέτωπο πάλης, ένα σύνολο βασικών διεκδικήσεων, πέρα από το αίτημα να ενταχθεί στη διερεύνηση και η καταγγελία για τις παρακολουθήσεις του ΚΚΕ.

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να συγκεντρωθεί η προσοχή των αγωνιστών-στριών της Αριστεράς.

Αιτήματα

Η αντιμετώπιση του θηρίου που λέγεται χαφιέδικος/κατασκοπευτικός μηχανισμός του κράτους, χρειάζε-

ται ασφαλώς μια ορισμένη «μεταβατική» αντιμετώπιση. Πχ να ενισχυθεί άμεσα ο δημόσιος-δημοκρατικός έλεγχος πάνω στην ΕΥΠ και να διαλυθούν οι ποικιλώνυμες παραοργανώσεις/στεγανά γύρω της. Να τσακιστούν οι δυνατότητες επέκτασης του ιδιωτικού τομέα στον τομέα της ασφάλειας και να απαγορευτούν οι σχετικές δραστηριότητές του. Να ελεγχθούν άμεσα οι σχέσεις αυτού του μηχανισμού με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ, είτε αναπτύσσονται αυτόνομα είτε στα πλαίσια του ΝΑΤΟ. Να καταργηθεί το σημερινό νομοθετικό πλαίσιο που επιτρέπει παρακολουθήσεις-σκούπα και να οριστούν με σαφήνεια τα «εγκλήματα» και οι κατηγορίες που θα επιφέρουν δυνατότητα συστηματικής παρακολούθησης. Να καταργηθούν τα διαβόητα μυστικά κονδύλια του υπουργείου Εξωτερικών, του υπουργείου Εθνικής Άμυνας και του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Να χυθεί άπλετο φως στις υποθέσεις των χιλιάδων παρακολουθήσεων, με προτεραιότητα στους ανθρώπους των κινημάτων και της Αριστεράς κ.ο.κ.

Όμως χρειάζεται μια προσοχή, μια ιδιαίτερα προσήλωση ειδικά του κόσμου της Αριστεράς. Η «μεταβατική» αντιμετώπιση μηχανι-

σμών όπως η ΕΥΠ, μπορεί να είναι τακτικά χρήσιμη, όμως έχει σαφή αξεπέραστα όρια. Από όλους τους μηχανισμούς του κράτους, οι χαφιέδικοι-κατασκοπευτικοί μηχανισμοί είναι κατεξοχήν αυτοί που δεν μεταρρυθμίζονται, δεν αλλάζουν από τα μέσα, δεν κατακτιόνται από το κίνημα. Η μόνη πραγματικά αριστερή στρατηγική απέναντί τους παραμένει η κατάργησή τους, το «τσάκισμά τους, με τρόπο που να μην μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα» όπως θα έλεγε και ο γερο-Βλαδίμηρος. Το πόσο ρεαλιστική εμφανίζεται σήμερα αυτή η στρατηγική δεν έχει να κάνει με την ορθότητά της, αλλά κυρίως με τα όρια της εποχής (που όμως δεν μένουν απaráλλακτα...) και τα ιδεολογικοπολιτικά όρια μιας Αριστεράς που επιχειρεί ενάντια στη Λερναία Ύδρα των ΕΥΠ και σία. Όποιος το ξεχνά αυτό, στο τέλος της ημέρας θα έχει στην πλάτη τα πεπραγμένα των Ρουμπάτηδων. Το καλύτερο παράδειγμα αναφέρθηκε κατά τη συζήτηση μέσα στη Βουλή. Το 1981, ο Α. Παπανδρέου πήρε υπό τον έλεγχο του γραφείου του την τότε ΚΥΠ. Το δήλωσε υπερήφανα, λέγοντας ότι σκοπεύει να εκκαθαρίσει την ΚΥΠ από τα στελέχη της χουντικής εθνικοφροσύνης και τους πράκτορες των ξένων υπηρεσιών. Το αποτέλεσμα ήταν τελείως διαφορετικό: η «δημοκρατική» ΚΥΠ έδρασε ακόμα και κατά των ριζοσπαστικών στοιχείων του ΠΑΣΟΚ, ενισχύοντας τις εκκαθαρίσεις των «αιθεροβαμόνων», ενώ σταδιακά μέσω της θεματικής των ελληνοτουρκικών ανταγωνισμών, «εκσυγχρόνισε» τις σχέσεις της με την CIA, την ΜΙ6, τη Μοσάντ και άλλα ευαγή πρακτόρικα ιδρύματα, παραμένοντας πάντα μια απειλητική σφηκοφωλιά.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η ενίσχυση αυτών των μηχανισμών που προωθείται σήμερα, είναι άμεσα συνδεδεμένη με τις επιθέσεις στο εισόδημα, στις κοινωνικές δαπάνες, στα γενικότερα δημοκρατικά δικαιώματα της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Γι' αυτό στους καθημερινούς αγώνες μας θα πρέπει να βρούμε τα συνθήματα και τις τακτικές που θα συνδέουν με την πάλη εναντίον τους. Με άμεσο στόχο τον καλύτερο δυνατό δημοκρατικό έλεγχό τους σήμερα και το τσάκισμα και την κατάργησή τους αύριο.

Χωρίς χρηματοδότηση και προσωπικό τα δημόσια νοσοκομεία και οι δομές

Η δημόσια υγεία σε κώμα

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ απέναντι στη δημόσια υγεία συνεχίζεται ασταμάτητα. Μια ματιά στα νούμερα της πανδημίας είναι αρκετή. Μόνο την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου (22-28/8) είχαμε 50.579 κρούσματα και 202 θανάτους. Δηλαδή πάνω από 7.000 κρούσματα και 28 νεκρούς ημερησίως. Και αυτά σε μια περίοδο που θεωρείται πιο χαλαρή λόγω της θερμοκρασίας και της πιο ήπιας νόσησης για την πλειοψηφία όσων κολλήσουν τις παραλλαγές του covid-19 που είναι "ενεργές" αυτό το διάστημα.

Το καλοκαίρι του 2022 ήταν το πιο "φονικό" καλοκαίρι στην Ελλάδα με 2.700 νεκρούς ως τώρα, την ώρα που το 2021 είχαμε το ίδιο διάστημα 1.600 νεκρούς και το 2020 είχαμε 90 νεκρούς.

Είναι μια κατάσταση που σύμφωνα με γιατρούς, που είναι σίγουρο ότι δεν τα λένε για να αντιπολιτευτούν την κυβέρνηση, θα οδηγήσει εκ νέου σε εφιαλτικές καταστάσεις στα δημόσια νοσοκομεία, αν δεν υπάρξει βούληση να καλυφθούν τα κενά σε προσωπικό και ΜΕΘ. Ακόμη και με αυτές τις ήπιες παραλλαγές της πανδημίας υπάρχει δυσκολία αντιμετώπισης ειδικά για τους πιο ηλικιωμένους. Σε συνδυασμό με την έλλειψη οποιουδήποτε πρωτόκολλου στους χώρους εργασίας, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το τι θα γίνει στα σχολεία, όλα δείχνουν ότι η κυβέρνηση της ΝΔ μας αφήνει εντελώς αβοήθητους να αντιμετωπίσουμε την πανδημία με μόνο όπλο τις αντοχές των εργαζομένων στα υποστελεχωμένα δημόσια νοσοκομεία. Αντοχές που δεν είναι ανεξάντλητες παρά την υπερπροσπάθεια που κάνουν οι γιατροί, οι νοσηλεύτριες και το υπόλοιπο προσωπικό των νοσοκομείων.

Η κυβέρνηση, που φρόντισε για ακόμη μια φορά να υπάρξει το μέγιστο δυνατό κέρδος για τους επιχειρηματίες του τουρισμού, από το πλήρες άνοιγμα και την πλήρη χαλάρωση των μέτρων ενάντια στην πανδημία, συνεχίζει να εφαρμόζει "θεραπείες" που δεν

Κόσμος στην ουρά για τον προσωπικό γιατρό στη Γαλλία

Η κυβέρνηση της ΝΔ μας αφήνει εντελώς αβοήθητους να αντιμετωπίσουμε την πανδημία με μόνο όπλο τις αντοχές των εργαζομένων στα υποστελεχωμένα δημόσια νοσοκομεία.

πρόκειται να βγάλουν τη δημόσια υγεία από το κώμα. Συνεχίζεται η αναστολή εργασίας των υγειονομικών που δεν έχουν εμβολιαστεί και που αυτή τη στιγμή υπολογίζονται ότι είναι κάτι λιγότερο από 2.000. Επίσης συνεχίζεται η μη πρόσληψη μόνιμου προσωπικού, με σήριαλ της χρονιάς την πρόσληψη 3.720 νοσηλευτριών-ων. Είναι βέβαιο ότι ο υπουργός υγείας και ο πρωθυπουργός θα πανηγυρίσουν ότι υλοποιούν την στελέχωση της δημόσιας υγείας και είναι σίγουρο ότι θα λένε ψέμματα. Όχι μόνο γιατί πρόκειται για προσλήψεις που είχαν προγραμματιστεί πριν την πανδημία και γίνονται 3 χρόνια αργότερα. Όχι μόνο γιατί είναι σίγουρο ότι δεν καλύπτουν τα κενά σε νοσηλευτικό προσωπικό που είναι πάνω από 25.000 αλλά και γιατί δεν πρόκειται για κάλυψη νέων θέσεων. Επί της ουσίας με όσα προβλέπει ο διαγωνισμός το 85-90% των θέσεων αυτών αναμένεται να καλυφθούν από τους υπάρχοντες συμβασιούχους εργαζόμενους στα νοσοκομεία που μοριοδοτούνται αδρά. Οι εργαζόμενοι που οι συμβάσεις τους θα έληγαν στο τέλος του 2022 και ως το Μάρτη του 2023, θα γίνουν μόνιμο προσωπικό αλλά τα τεράστια κενά στην υγεία θα παραμείνουν.

Την ίδια ώρα δεν προκηρύσσεται καμία θέση για γιατρούς αλλά και υπόλοιπο προσωπικό (πχ

τραυματιοφορείς) που είναι υπεραπαραίτητο για να λειτουργούν τα νοσοκομεία και όχι μόνο για περιστατικά covid. Γιατροί αρχίζουν να παραιτούνται με αποτέλεσμα να υπολειπονται ή να βγαίνουν εκτός λειτουργίας τμήματα και κλινικές νοσοκομείων όπως έγινε στο ακτινολογικό του νοσοκομείου Ιεράπετρας. Η επανεδραίωση των εργολάβων καθαριότητας στα νοσοκομεία οδηγεί σε ατυχήματα με πρόσφατο παράδειγμα τον ακρωτηριασμό εργαζόμενης στα πλυντήρια του νοσοκομείου παιδών Αγλαΐα Κυριακού. Εξισώνονται τα καθήκοντα των νοσηλευτριών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης με αυτές της Τεχνολογικής και της Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης χωρίς να εξισώνονται και οι μισθοί. Νοσοκομεία στην Αθήνα, όπως η Παμμακάριστος, να εφημερεύουν χωρίς ακτινολογικό και χειρουργικό που καλύπτονται όταν και εφόσον το θυμηθεί το υπουργείο υγείας.

Ταυτόχρονα η κατάσταση χειροτερεύει και σε παροχές και στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ). Στις 22 Αυγούστου η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων (ΣΕΑΑΝ) πραγματοποίησε κινητοποίηση έξω από το υπουργείο Υγείας απαιτώντας από την κυβέρνηση να πάρει πίσω την απόφαση, για περικοπές των αναλώσιμων υψηλής τεχνολογίας για τους διαβητικούς.

Οικογενειακός γιατρός

Από την 1η Σεπτεμβρίου έχει τεθεί σε εφαρμογή η απόφαση της κυβέρνησης να εφαρμοστεί ο θεσμός του οικογενειακού γιατρού. Ένας θεσμός που θα έπρεπε να τείνει στην προσπάθεια να παρέχονται ακόμη περισσότερες υπηρεσίες στον καθένα μας γίνεται θεσμός παρεμπόδισης της πρόσβασης στη δημόσια υγεία. Θεσμός που περισσότερο θα χρησιμοποιείται για να έχει περισσότερα έσοδα το κράτος, καθώς όποιος δεν εγγραφεί σε Οικογενειακό Ιατρό θα πληρώνει ακριβότερα τα φάρμακά του αλλά και τις εξετάσεις του και από 1/9/2023 δεν θα έχει προτεραιότητα για να επισκεφθεί ιατρεία σε Κέντρα Υγείας, δημόσιες δομές και νοσοκομεία. Και εδώ επικρατεί η λογική του κρεπωλείου καθώς ο κάθε γιατρός αντί να παρακολουθεί στενά ένα μικρό αριθμό ανθρώπων για να μπορεί να έχει πλήρη εικόνα και να προλαβαίνει πιθανά προβλήματα μπορεί να επιφορτιστεί με πλήθος ασθενών. Ως 2.000 ασθενείς ανά γιατρό προβλέπονται.

Η εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης χρειάζεται συντονισμένη αντιμετώπιση και αγώνες από υγειονομικούς με τη συμπαράσταση όλων μας. Ήδη μέσα στο καλοκαίρι υπήρξαν κινητοποιήσεις υγειονομικών (Στο Θριάσιο Νοσοκομείο, στο Αγλαΐα Κυριακού, στο νοσοκομείο Αγίου Νικολάου Κρήτης κ.α.) αλλά και λαϊκές κινητοποιήσεις (πχ Αγρίνιο) για τη σωτηρία της δημόσιας υγείας. Κινητοποιήσεις που πρέπει να γενικευτούν άμεσα το επόμενο διάστημα για να "βγει από το κώμα" η δημόσια υγεία.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Άκυρες οι 133 ομαδικές απολύσεις στα Λιπάσματα Καβάλας

Μια πρώτη επιτυχία των συνδικάτων και του εργατικού κινήματος ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη είναι η δικαστική απόφαση που βγήκε το τελευταίο δεκαήμερο του Αυγούστου και η οποία ακυρώνει τις 133 ομαδικές απολύσεις εργαζομένων στα Λιπάσματα Καβάλας. Πρόκειται για την ομαδική απόλυση που είχε κάνει παράνομα και καταχρηστικά η εργοδοσία της ELFE (ιδιοκτησίας Λαυρέντη Λαυρεντιάδη) με την ανοχή της κυβέρνησης. Μάλιστα, το δικαστήριο επιδικάζει στους εργαζομένους μισθούς υπερημερίας και χρηματικό ποσό 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

Να θυμίσουμε ότι ο πρώτος νόμος που έδινε το δικαίωμα για μαζικές απολύσεις ψηφίστηκε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ το 2018 και εφαρμόστηκε στα Λιπάσματα Καβάλας επί κυβέρνησης ΝΔ τον Αύγουστο του 2021 με τις προσθήκες που συμπεριλήφθηκαν στο νόμο Χατζηδάκη. Η δικαστική απόφαση κάνει ειδική αναφορά σε ουσιώδεις πλημμέλειες σχετικά με τη διαδικασία του ΑΣΕ (Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας). Η εργοδοσία εμφάνισε π.χ. ισολογισμό του 2014 για να δικαιολογήσει τις απολύσεις

που έγιναν πριν ένα χρόνο αλλά που το ΑΣΕ στο οποίο πρόεδρος είναι η Γενική Γραμματέας του Υπουργείου Εργασίας κα. Στρατινάκη δεν θεώρησε σκόπιμο να ερευνησει και ενέκρινε τις απολύσεις που τελικά ακύρωσε η δικαστική απόφαση. Η ίδια η κα. Στρατινάκη είχε χαρακτηρίσει τις απολύσεις με περίσσιο θράσος ως «απελευθέρωση» αναγκάζοντας και την ΔΑΚΕ ιδιωτικού τομέα να πάρει θέση και να καταγγείλει τη στάση του υπουργείου ως μεροληπτική και αντεργατική.

Η εργοδοσία στα Λιπάσματα Καβάλας προσπαθεί ανεπιτυχώς από το 2015 να ξεφορτωθεί τους εργαζόμενους στην επιχείρηση. Τότε είχε κάνει 180 απολύσεις επειδή οι

εργαζόμενοι αρνήθηκαν να αλλάξουν την εργασιακή τους σχέση. Και εκείνη η προσπάθεια είχε αποτύχει. Αυτό από μόνο του όπως και η πάγια τακτική της εργοδοσίας να μηνύει εργαζόμενους και συνδικάτα δεν αφήνει περιθώρια στο εργατικό κίνημα να εφησυχάσει. Επόμενο αγωνιστικό ραντεβού είναι στις 29 Σεπτεμβρίου στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων στην Αθήνα όπου εκδικάζεται η προσφυγή του Λαυρεντιάδη σε βάρος της Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Χημικής Βιομηχανίας Ελλάδας. Άλλη μια απόπειρα φίμωσης των συλλογικών οργάνων των εργαζομένων και ποινικοποίησης της δράσης τους που πρέπει να μείνει στα χαρτιά.

Συνδικαλιστικές διώξεις διανομέων στα Χανιά

Με προσπάθεια να ποινικοποιησουν τη συνδικαλιστική δράση στο χώρο των διανομέων απαντούν οι εργοδότες στις συνεχιζόμενες κινητοποιήσεις στον κλάδο των τελευταίο χρόνο. Κινητοποιήσεις που εντάθηκαν μετά τη μεγάλη νίκη των εργαζομένων στην e-food πριν σχεδόν ένα χρόνο. Τα τελευταία δύο παραδείγματα έρχονται από τα Χανιά όπου οι διανομείς πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας την Παρασκευή 2 Σεπτεμβρίου έξω από το αστυνομικό μέγαρο.

Όπως καταγγέλλει το Σωματείο Διανομέων – delivery Νομού Χανίων «Ιωσήφ Σαριδάκης» η ηλεκτρονική πλατφόρμα Wolt διέκοψε τη συνεργασία της με τον πρόεδρο του επιχειρησιακού σωματείου της e-food στα Χανιά, με πρόσχημα ότι είχε χαμηλή βαθμολογία και κακή αξιολόγηση. Πρόκειται για την πλατφόρμα που προωθεί την εργασία μέσω υπερβολών, φέρνοντας ένα νέο καθεστώς εκμετάλλευσης από διανομείς σε διανομείς. Επιβάλει ταυτόχρονα την εργασία με ελάχιστα ένημα και ατέλειωτες ώρες δουλειάς έχοντας και τις πλάτες της κυβέρνησης μέσω του νόμου Χατζηδάκη. Του νόμου που προβλέπει δήθεν το δικαίωμα συνδικαλισμού αλλά και το δικαίωμα να παρέχει ο διανομέας το «ελεύθερο επάγγελμα» του σε οποια εταιρία θέλει αλλά που τελικά αποδεικνύεται ότι φτιάχτηκε για να αυξήσει την κερδοφορία των καπιταλιστών και των επιχειρηματικών ομίλων που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Οι εταιρίες μπορούν ανά πάσα ώρα να διακόψουν τη συνεργασία με τους διανομείς, χωρίς να είναι υποχρεωμένες να δείχνουν την αξιολόγηση των απολυμένων. Άρα κάθε διανομέας που έχει «ενοχλητική» για τις εταιρείες δράση ή εργάζεται σε ανταγωνιστική πλατφόρμα θα απολύεται «νόμιμα».

Το δεύτερο περιστατικό είναι η μήνυση που κατέθεσε αλυσίδα εστίασης στα Χανιά σε βάρος του προέδρου του σωματείου «Ι. Σαριδάκης» επειδή στις 25 Γενάρη μαζί με το σωματείο επισιτισμού και με κάλεσμα στην επιθεώρηση εργασίας το σωματείο πραγματοποίησε περιοδεία ώστε να σταματήσουν οι διανομές καθώς λόγω ακραίων καιρικών συνθηκών υπήρχε υπουργική απόφαση για απαγόρευση της διανομής. Η εργοδοσία όμως της αλυσίδας εστίασης θεωρεί ότι τα σωματεία δεν έχουν δικαίωμα να διεκδικούν τα αυτονόητα.

Οι εργαζόμενοι διανομείς απαιτούν να σταματήσουν άμεσα οι διώξεις και να ανακληθεί η απόλυση του προέδρου του επιχειρησιακού σωματείου της e-food.

Παιδικοί σταθμοί: Δομές και προσλήψεις τώρα!

Περίπου 80.000 παιδιά θα μείνουν φέτος εκτός δημοτικών παιδικών σταθμών με αποτέλεσμα παρά την εντεινόμενη ακρίβεια που θα φέρει και αύξηση στο κόστος για τη φύλαξη παιδιού σε ιδιωτικό παιδικό σταθμό, χιλιάδες γονείς να υποχρεωθούν να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη ώστε να υπάρξει φύλαξη για τα παιδιά που θα μείνουν εκτός των δημόσιων δομών. Ή να αναγκαστούν να φορτώσουν με «δουλειά» τις γιαγιάδες και τους παππούδες επιβαρύνοντας περαιτέρω τις περιορισμένες αντοχές τους.

Οι δήμοι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στην προσπάθεια να φτιαχτούν όλες οι δομές που είναι απαραίτητες για να φιλοξενηθούν

δωρεάν όλα τα παιδιά, ενώ υπάρχουν και περιπτώσεις όπου πολλοί δήμοι αντί να διεκδικήσουν αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης να επιβάλλουν τροφοία, αλλού χαμηλά αλλού όμως αρκετά ψηλά. Επιβεβαίωση των παραπάνω έρχεται από ανακοίνωση του ΜΕΤΑ – ΟΤΑ που ενημερώνει ότι ενώ κατατέθηκαν 284.000 αιτήσεις για vouchers τελικά πήραν το σχετικό κονδύλι μόνο 169.256. Από αυτό προκύπτει ένα νούμερο περίπου 115.000 εκ των οποίων όμως οι 35 περίπου χιλιάδες είχαν ελλιπή στοιχεία και άρα έτσι προκύπτει το νούμερο των περίπου 80.000 παιδιών που γράψαμε στην αρχή του άρθρου.

Για να αλλάξει αυτή η κατάσταση χρειάζονται άμεσα κινητοποιήσεις. Και από τους εργαζόμενους

στους δήμους και από τις τοπικές κοινωνίες και τις δημοτικές αρχές. Κινητοποιήσεις που θα διεκδικούν την πλήρη χρηματοδότηση των δομών αυτών από το κράτος ώστε να φτιαχτούν νέοι παιδικοί σταθμοί ικανοί να καλύψουν όλα τα κενά και να είναι δωρεάν για όλους τους γονείς οι υπηρεσίες τους. Επίσης την πρόσληψη και κάλυψη όλων των απαιτούμενων θέσεων προσωπικού (βρεφονηπιοκόμοι, μάγειρες, καθαρίστριες, παιδοψυχολόγοι κ.λπ.) με μόνιμη σχέση εργασίας και όχι με το απαράδεκτο καθεστώς ομηρίας των συμβάσεων καθώς το ποσοστό των εργαζομένων με συμβάσεις σε παιδικούς σταθμούς και Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών (ΚΔΑΠ) είναι αυτή τη στιγμή 60% και αυξάνεται διαρκώς.

Μαζική συμπάρασταση στους εργαζόμενους της «Μαλαματίνα» Σκληροί αγώνες ενάντια στις απολύσεις και το νόμο Χατζηδάκη

Του Θοδωρή Πατσατζή

Το τελευταίο διάστημα εκτυλίσσονται πολύ σημαντικές μάχες ενάντια στην προσπάθεια εργοδωτών να προχωρήσουν σε ομαδικές απολύσεις εφαρμόζοντας τα πρόνομια που τους δίνει ο νόμος Χατζηδάκη. Από τα Λιπάσματα Καβάλας (βλέπε δίπλα σελίδα) μέχρι τους εργαζόμενους της «Μαλαματίνα» στη Θεσσαλονίκη, αποδεικνύεται στην πράξη ότι ο νόμος Χατζηδάκη και η κυβέρνηση που τον ψήφισε και προσπαθεί να τον επιβάλει δεν έχουν κερδίσει αυτή τη μάχη. Η προσπάθεια να επιβληθεί ακόμη φτηνότερη εργασία, με πιο ελαστικές σχέσεις εργασίας και λιγότερα ως ανύπαρκτα εργατικά δικαιώματα είναι μια ανοιχτή μάχη και το αποτέλεσμα δεν έχει κριθεί.

Ήδη στα Λιπάσματα Καβάλας με

τη δικαστική απόφαση εργοδότες και κυβέρνηση υποχρεούνται να υπαναχωρήσουν. Αλλά και στη «Μαλαματίνα» ο αγώνας των εργαζομένων δείχνει ότι μπορεί να έχει θετικά αποτελέσματα. Οι εργαζόμενοι στη «Μαλαματίνα» κρατάνε ζωντανούς τους μαχητικούς και μαζικούς αγώνες που εκτυλίχθηκαν την περασμένη χρονιά, πιάνοντας το νήμα από τους εργαζόμενους της e-food και της Cosco. Αυτή η συνεχής εκδήλωση σκληρών αγώνων σε χώρους του ιδιωτικού τομέα μπορεί από τη μια να φανερώσει την βαρβαρότητα της επίθεσης της κυβέρνησης της ΝΔ αλλά φανερώνει επίσης και την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να κρατήσουν τις θέσεις εργασίας τους και κυρίως το πόσο σημαντική είναι η συλλογική δράση τους. Πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι, όταν εκτός από την αποφασιστικότητα των εργαζομένων που αγωνίζονται μπορεί να

αγκαλιαστεί από τους υπόλοιπους εργαζόμενους και τα συνδικάτα, από την εργατική τάξη συνολικά, από τα κόμματα, τις οργανώσεις και τις συλλογικότητες της Αριστεράς.

Δεν είναι τυχαίο ότι μέρα με τη μέρα και παρά την προσπάθεια κυβέρνησης και εργοδοσίας να σπάσουν τον αγώνα τους χρησιμοποιώντας απεργοσπάστες, να τον τρομοκρατήσουν χτυπώντας τις κινητοποιήσεις με τα ΜΑΤ, να τον απομονώσουν αποκλείοντας τους εργαζόμενους από τα μεγάλα ΜΜΕ και τα τηλεοπτικά κανάλια, ο αγώνας αυτός φουντώνει. Κλείνοντας τον ένα μήνα οι κινητοποιήσεις πλέον γίνονται και στην Αθήνα με πρώτη την Τρίτη 5 Σεπτεμβρίου έξω από το υπουργείο Εργασίας από συμπαραστάτες και αλληλέγγυους, εργαζόμενους, συνδικάτα και την Αριστερά, σπάζοντας την αφωνία της ΓΣΕΕ για το θέμα. Ενώ διάφορες συλλογικότητες δίνουν λόγο και φωνή στους εργαζόμενους για να ακουστούν ακόμη περισσότε-

ρο και να γίνει γνωστός ο αγώνας τους. Το να φτάσει η φωνή των εργαζομένων και πέρα από την πύλη του εργοστασίου τους θα είναι καθοριστικό στην εξέλιξη ακόμη περισσότερο της αλληλεγγύης σε αυτούς αλλά και της προσπάθειας να ξεδιπλωθούν μεγαλύτερες ακόμη αντιστάσεις ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη και την πολιτική της κυβέρνησης.

Καθοριστική θα είναι και η στάση της Αριστεράς. Αν προτιμήσει απλά την καταγραφή στο πλάι των εργαζομένων για να έχει μόνο μελλοντική στήριξη στην κάλπη όποτε και όταν γίνουν εκλογές ή αν θα προσπαθήσει με πρωτοβουλίες να κλιμακώσει και να συντονίσει τις μάχες που είναι σε εξέλιξη για να πιέσει τις συνδικαλιστικές ηγεσίες ή και να τις ξεπεράσει όσο αυτές (όπως η σημερινή της ΓΣΕΕ) αρνούνται να παίξουν το ρόλο τους καλώντας σε γενική απεργία συμπάραστασης στους αγώνες αυτούς.

Ο αγώνας των εργαζομένων της «Μαλαματίνα» θα νικήσει!

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Νίκου Αναστασιάδη

Αντιπροσωπεία της Διεθνιστικής Εργατικής Αριστεράς και της ιστοσελίδας Rproject, ανταποκρινόμενη σε κάλεσμα του σωματείου των εργαζομένων παρευρέθηκε την Τρίτη 23/8 στη συνέντευξη τύπου που οργάνωσε το σωματείο τους μπροστά από το εργοστάσιο. Η αντιπροσωπεία της ΔΕΑ ανάρτησε πανό αλληλεγγύης, με τη βοήθεια των εργαζομένων, στο χώρο μπροστά από το εργοστάσιο.

Στη συνέντευξη τύπου, οι εργαζόμενοι μίλησαν για όλα, όπως και για την πρόταση της εταιρείας για έναρξη διαλόγου. Μίλησαν για την «πλάτη που έβαλαν» στην προσπάθεια διάσωσης της εταιρείας τα τρία τελευταία χρόνια και την επαναλαμβανόμενη ετήσια μείωση κατά 20% των αποδοχών τους. Για τη διαγραφή χρεών που από τα 63 εκ. ευρώ έφτασαν τα 7 εκ. ευρώ ώστε η νέα διοίκηση να πάρει την εταιρεία απαλλαγμένη από χρέη. Αλλά και για την καλή προαίρεση με την οποία αντιμετώπισε το σωματείο την διαδικασία

εξυγίανσης της εταιρείας που όμως δεν εμπόδισε τους νέους ιδιοκτήτες να ξεδιπλώσουν τα αντεργατικά σχέδιά τους για τα οποία δεν είχε γίνει η οποιαδήποτε αναφορά κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων.

Η νέα διοίκηση επιδιώκει σύμφωνα με τον πρόεδρο του σωματείου την κατάργηση των τριετιών ώστε οι μισθοί να μειωθούν στα 713 ευρώ αλλά και το μήμα που περιλαμβάνει τους οδηγούς φορτηγών και κλαρκ αρχικά να δοθεί σε εργολάβο. Η προσπάθεια να μετατραπεί, μετά από 27 χρόνια, η ΣΣΕ με ατομικές συμβάσεις εργασίας, παρά τις πιέσεις και τις υποσχέσεις, δεν οδήγησε παρά μόνο 11 εργαζόμενους από τα 56 μέλη του σωματείου να υπογράψουν ατομική σύμβαση (σε σύνολο 60 εργαζομένων στην εταιρεία). Αν οι παραπάνω σχεδιασμοί υλοποιηθούν, θα επικρατήσουν συνθήκες γαλέρας στην επιχείρηση σε ότι αφορά τόσο τους μισθούς όσο και τα ωράρια.

[...]

Η αποφασιστικότητα των εργαζομένων οδήγησε στην εν μέρει αναδίπλωση της διοίκησης της εταιρείας η οποία κάλεσε σε αναστολή της απεργίας και διάλογο διάρκειας ενός μήνα για υπογραφή ΣΣΕ, με την συμ-

μετοχή ΣΕΒ και ΓΣΕΕ. Οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν την πρόταση με την προϋπόθεση της ανάκλησης των 15 απολύσεων. Μένει να φανεί πόσο επιθυμεί η διοίκηση το διάλογο.

[...]

Ο νόμος Χατζηδάκη ψηφίστηκε για να εμποδίσει το εργατικό κίνημα να απαντάει στις επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών και έχει αξιοποιηθεί κάθε φορά που το εργατικό κίνημα δείχνει τη διάθεση να συγκρουστεί με τις αντεργατικές πολιτικές. Η κατάργησή του περνάει μέσα από την αποφασιστικότητα του

εργατικού κινήματος να συγκρουστεί με τις αντεργατικές πολιτικές, να συνδεθεί με τις καλύτερες παραδόσεις του και να κερδίζει νίκες. Ο αγώνας των εργαζομένων της Μαλαματίνα δείχνει σ' αυτή την κατεύθυνση. Και γι' αυτό το λόγο χρειάζεται την στήριξη όλων μας. Από την οικονομική ενίσχυση του απεργιακού τους ταμείου, την έκδοση ψηφισμάτων σωματείων, μέχρι την παρουσία στην πύλη του εργοστασίου και την οργάνωση δράσεων αλληλεγγύης. Είναι ένας αγώνας που μπορεί να νικήσει και θα νικήσει!

Μια νέα συνδικαλιστική κίνηση ιδρύεται, στις 17 Σεπτέμβρη Ένα ενωτικό, ταξικό εγχείρημα, όπως αρμόζει στην εποχή μας

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ίδρυση μιας νέας συνδικαλιστικής κίνησης, στις 17 Σεπτέμβρη, απαντάει με τον καλύτερο τρόπο στις ανάγκες της εποχής μας. Κι αυτό, επειδή πρόκειται για μια ενωτική προσπάθεια, με σταθερό ταξικό προσανατολισμό και στόχο τη συμβολή της στην ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος με συλλογικό τρόπο.

Οι επιθέσεις του καπιταλιστικού συστήματος στην εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία γίνονται όλο και πιο βίαιες, όλο και πιο ακραία ταξικά άδικες.

Η αδυναμία να χτιστούν απαντήσεις και αντεπιθέσεις από την πλευρά του εργατικού κινήματος, ικανές να αντιστρέψουν την κατάσταση, δεν γίνεται να συνεχιστεί κι αποτελεί στόχο της πρωτοβουλίας για τη νέα συνδικαλιστική κίνηση να την αντιμετωπίσει στο βαθμό που της αντιστοιχεί.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Σχέδιο ιδρυτικής διακήρυξης για μια νέα Πανελλαδική Εργατική Κίνηση, «Ζούμε σε μία εποχή μεγάλων αλλαγών και δυνατοτήτων. Η παραγωγικότητα της εργασίας, οι τεχνολογικές και επιστημονικές κατακτήσεις δίνουν τη δυνατότητα να ζήσουμε σήμερα καλύτερα, να δουλεύουμε λιγότερο με μεγαλύτερη ασφάλεια, να έχουμε περισσότερο και ποιοτικότερο ελεύθερο χρόνο, πρόσβαση σε καλύτερη υγεία, παιδεία, πολιτισμό.

Σε αυτή τη νέα εποχή, η εργατική τάξη παραμένει η πλειοψηφία της κοινωνίας και είναι πιο μαζική από ποτέ, πιο πολύμορφη, πολυεθνική, πιο μορφωμένη από παλαιότερα, με ικανότητα ελέγχου και διεύθυνσης της παραγωγικής διαδικασίας. Παρόλα αυτά οι δυνατότητες αυτές ψαλιδίζονται από το σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, την ιδιωτικοποίηση των πάντων, την κερδοφορία των λίγων σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας και της φύσης. Οι σειρήνες του πολέμου ηχούν δυνατά, η ψαλίδα των ανισοτήτων ανοίγει, η φτώχεια βαθιάνει, οι δημοκρατικές ελευθερίες και κατακτήσεις του προηγούμενου αιώνα αμφισβητούνται, οι εργαζόμενοι ζούμε στην ανασφάλεια και τη δίνη νέων κρίσεων, σε οικονομικό, ενεργειακό, υγειονομικό, κοινωνικό

κό επίπεδο. Η περίοδος που διανύουμε σφραγίζεται από τη διεθνή υποχώρηση του εργατικού κινήματος και των ιδεών της εργατικής χειραφέτησης, εξελίξεις που έχουν επηρεάσει καταλυτικά το συνδικαλιστικό κίνημα και τον προσανατολισμό του.

Οι ανάγκες και οι δυνατότητες της εποχής μας απαιτούν ένα νέο συνδικαλιστικό κίνημα, με σύγχρονο περιεχόμενο και οργάνωση που θα ανταποκρίνονται στη σημερινή κατάσταση. Τα ελπιδοφόρα μηνύματα που έρχονται από πολλές πλευρές του πλανήτη, από τις ΗΠΑ μέχρι την Ινδία δείχνουν τις νέες αναζητήσεις των εργαζομένων σήμερα, τα σύγχρονα αγωνιστικά σκιρτήματα που δημιουργούν ρωγμές στην καθεστηκυία τάξη πραγμάτων.»

Σε άλλο σημείο του σχεδίου της ιδρυτικής διακήρυξης, εντοπίζονται οι αιτίες της κρίσης του συνδικαλισμού: «(Κατακερματισμός, πολυδιάσπαση, συντεχνιασμός) που, με την προσθήκη των υπαρκτών και μεγάλων προβλημάτων του οργανωμένου εργατικού κινήματος (εργοδοτικός συνδικαλισμός και γραφειοκρατία) δημιουργούν την... πικρή αλήθεια: «Ενώ η κατάσταση της εργασίας στην Ελλάδα γυρίζει δεκαετίες πίσω, αυτό δεν οδηγεί αυτόματα σε μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η συνδικαλιστική πυκνότητα είναι χαμηλή, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα που μετά βίας αγγίζει το

«Επιδιώκουμε την ένταξη στο συνδικαλιστικό κίνημα αυτών που αποτελούν την καρδιά της εργατικής τάξης, αλλά αποκλείονται από αυτό ή έχουν πολύ μικρότερο λόγο και ρόλο από αυτόν που τους αναλογεί».

10%». Οι αναφορές κι οι αναλύσεις δεν γίνονται, όμως, για να μετατεθεί, απλά, η ευθύνη σε άλλους σχηματισμούς, αλλά για να αναλάβει η νέα συνδικαλιστική κίνηση ένα τμήμα της λύσης και να συνεισφέρει, ενώνοντας ταξικές δυνάμεις, στο κρίσιμο πεδίο της ταξικής πάλης, εκεί που μπορεί να παράξει τα περισσότερα προβλήματα στον καπιταλισμό, στους χώρους δουλειάς.

Αυτή η πραγματικότητα δεν είναι μονόδρομος, υπάρχουν και ελπιδοφόρα σημάδια: «Όμως το τοπίο δεν είναι μονόχρωμο. Το προηγούμενο διάστημα αναπτύχθηκαν και εξελίσσονται αγώνες σε διάφορους χώρους (EFOOD, COSCO, εκπαίδευση, ΛΑΡΚΟ κ.ά.) που δείχνουν ότι η δυσαρέσκεια μπορεί να εκφραστεί και με κινηματική διεκδίκηση. Ιδιαίτερα όπου σε αυτούς τους αγώνες λειτούργησε η ταξική ενότητα των αγωνιστικών δυνάμεων και η συνάντηση με την κοινωνία, αυτοί οι αγώνες κατάφεραν να έχουν νίκες, και να οδηγήσουν στη δημιουργία/μαζικοποίηση σωματείων και των αγωνιστι-

κών τους ρευμάτων». Σήμερα μπορούμε να προσθέσουμε τη ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ, τα ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΚΑΒΑΛΑΣ, τους εντυπωσιακούς αγώνες στην Ευρώπη και ιδιαίτερα την Αγγλία.

Γι' αυτό, προετοιμαζόμαστε, ώστε να καλλιεργήσουμε συνθήκες μαζικής εργατικής αντεπίθεσης.

Τι εργατικό κίνημα χρειαζόμαστε

«Με δημοκρατική λειτουργία και έλεγχο από τους ίδιους τους εργαζομένους και τις εργαζόμενες. Με διαδικασίες ανοιχτές. Με τις αποφάσεις όσο το δυνατόν στις συνελεύσεις των εργατών και κριτήριο τη μαζική συμμετοχή στις συλλογικές διαδικασίες και δράσεις. Με αξιοποίηση όλων των δυνατοτήτων και των νέων τεχνολογιών για την οργάνωση, επικοινωνία και λειτουργία των συνδικάτων. Με επιδίωξη οι αποφάσεις των ομοσπονδιών και συνομοσπονδιών να παίρνονται με βάση τις αποφάσεις και τη βούληση της βάσης, το συντονισμό και μεταφορά των απο-

φάσεων των πρωτοβάθμιων οργάνων, με αποφασιστικά συνέδρια των αντιπροσώπων και όχι μόνο μέσα από τα γενικά συμβούλια.

Με όργανα που θα συγκροτούνται βάσει αρχών, προγραμμάτων πάλης και δράσης, που θα στοχεύουν στην ενίσχυση, μαζικοποίηση και συμπεριληπτικότητα των σωματείων, με θέσεις που θα παρουσιάζονται και θα συναποφασίζονται μπροστά σε μαζικά ακροατήρια και όχι με συμφωνίες κορυφής για ανταλλαγή αξιωμάτων στις αιρετές θέσεις των συνδικάτων. Με περιορισμένο αριθμό θητειών στα όργανα ειδικά στις θέσεις που οδηγούν σε απαλλαγή από την εργασία, στα ΔΣ, ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα.

Παλεύουμε για συνδικαλιστικό κίνημα με πλήρη ανεξαρτησία από την εκάστοτε κυβέρνηση, το κράτος και την εργοδοσία».

Ποιοι και ποιες «χωράνε» στα σωματεία και τις εργατικές συλλογικότητες; Υπάρχουν κατηγορίες εργαζομένων που «εξαιρούνται»; Η νέα συνδικαλιστική κίνηση που ιδρύουμε δίνει σαφείς και συγκεκριμένες κατευθύνσεις, που δεν μπορούν να παρερμηνευτούν με τίποτα, για ένα θέμα που έχει ταλανίσει τα συνδικάτα, αφήνοντας ακάλυπτο πολύ κόσμο της δουλειάς, μεταφέροντας τους διαχωρισμούς και τις διακρίσεις του αστικού συστήματος, εντός της εργατικής τάξης, βλάπτοντας ολόκληρο το εργατικό κίνημα κι όχι μόνο τα τμήματα των εργαζομένων που εξαιρούν.

«Επιδιώκουμε την ένταξη στο συνδικαλιστικό κίνημα αυτών που αποτελούν την καρδιά της εργατικής τάξης, αλλά αποκλείονται από αυτό ή έχουν πολύ μικρότερο λόγο και ρόλο από αυτόν που τους αναλογεί. Την ισότιμη συμμετοχή των ελαστικά εργαζόμενων σε όλα τα επίπεδα των συνδικαλιστικών οργανώσεων, χωρίς εμπόδια και περιορισμούς. Ιδιαίτερα των μεταναστών και προσφύγων που αποτελούν τεράστιο τμήμα της εργατικής τάξης στη χώρα, με περιορισμένα δικαιώματα αλλά ελάχιστες συνδικαλιστικές οργανώσεις τους αγκαλιάζουν. Με συνδικάτα στα οποία θα έχουν φωνή και πρωταγωνιστικό ρόλο τα πιο καταπιεσμένα εργατικά στρώματα, οι μετανάστες, οι γυναίκες κ.ά.

Με δημοκρατική ισότητα απέναντι στις γυναίκες εργαζόμενες που βιώνουν πιο σκληρά την εργασιακή πραγματικότητα, με χαμηλότερους μισθούς, υψηλότερα ποσοστά ανεργίας, θεσμικό σεξισμό και έμφυλη βία. Που φορτώνονται σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό τα βάρη της απλήρωτης εργασίας στο σπίτι, με ανύπαρκτες δομές κοινωνικής φροντίδας. Που έχουν να αντιμετωπίσουν τις υποτιμητικές ή τις παρενοχλητικές/κακοποιητικές συμπεριφορές και το σεξισμό όχι μόνο των προϊσταμένων και εργοδοτών τους, αλλά και συναδέλφων τους, σε πολλές περιπτώσεις, χωρίς την απαραίτητη μέριμνα από τα σωματεία. Και

που ταυτόχρονα υποεκπροσωπούνται στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, ακόμα και σε κλάδους που αποτελούν τη συντριπτική πλειονότητα του εργατικού δυναμικού, ενώ οι διεκδικήσεις, για την απελευθέρωση των γυναικών και την ευρύτερη στήριξή τους, δεν περιλαμβάνονται ή υποτιμούνται στην ατζέντα των συνδικάτων. Με μέτωπο ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις στους χώρους εργασίας, δίπλα σε όποιον/α τις υφίσταται, όπως τα ΛΟΑ-ΤΚΙ+ άτομα.

Για ένα συνδικαλιστικό κίνημα που θα συμπεριλαμβάνει τους ανέργους και θα διεκδικεί πρώτα και κύρια για το δικαίωμά τους στη σταθερή εργασία, αλλά και τη χορήγηση επιδόματος ανεργίας σε όλους/όλες και γενικότερα τη διασφάλιση των δικαιωμάτων τους».

Διεκδικήσεις

Γιατί αποφασίσαμε να ιδρύσουμε μια νέα πανελλαδική εργατική συλλογικότητα; «Για να αντιστραφεί η σημερινή κατάσταση χρειάζεται η μέγιστη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων. Το πρόβλημα δεν είναι τόσο να εξηγήσουμε ότι τα μέτρα των τελευταίων κυβερνήσεων είναι αρνητικά, όσο να επαναφέρουμε την συλλογική αυτοπεποίθηση ότι μπορεί ο κόσμος της εργασίας να κατακτήσει νίκες. Επιδιώκουμε να είμαστε βαθιά ταξικοί-ες στο περιεχόμενο των στόχων, πλατιά ενωτικοί/ές στην απεύθυνσή μας εντός των εργαζομένων και του συνδικαλιστικού κινήματος. Δημιουργούμε μία εργατική συλλογικότητα που θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος στη χώρα, ούσα όμως ταυτόχρονα παιδί της δικής της εποχής, με όραμα μια κοινωνία εργατικής χειραφέτησης».

«Οι εργατικές διεκδικήσεις που προβάλλουμε στο σήμερα:

1. Το ζήτημα μισθού και των σχέσεων εργασίας
2. Το ζήτημα του εργάσιμου χρόνου
3. Τα κοινωνικά αγαθά
4. Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς.
5. Τα δικαιώματα των γυναικών & των ΛΟΑΤΚΙ+ εργαζομένων
6. Για έναν πολιτισμό της αλληλεγγύης και χειραφέτησης
7. Διεθνιστικός αγώνας των εργαζομένων για ειρήνη-ισότητα-ελευθερία.
8. Υπεράσπιση του περιβάλλοντος
9. Την κατάργηση των αντεργατικών νόμων».

Το Σάββατο 17/9, στις 11 το πρωί, θα είμαστε στο αμφιθέατρο ΣΙΔΕΡΗ, του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών (Ιερά Οδός 75), για να ιδρύσουμε τη νέα συνδικαλιστική μας κίνηση. Καλούμε τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές που παλεύουν να αλλάξουν τους συσχετισμούς συλλογικά, σε κάθε εργατικό χώρο και σωματείο, να συναντηθούμε και να βρούμε τρόπους όλες κι όλοι μαζί!

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Κανένας άλλος νεκρός πρό

Του Νικόλα Κολυτά

Η κατάσταση στα ελληνικά χερσαία και θαλάσσια σύνορα δεν είναι πια απελπιστική, είναι τρομακτική. Στον Έβρο αλλά και στα νησιά του Αιγαίου έχει στηθεί μια ολόκληρη βιομηχανία διώξεων, επαναπροωθήσεων και απωθήσεων, με την υπογραφή τόσο του Νότη Μηταράκη, όσο και των ευρωπαίων φίλων του. Και όποιος τολμήσει να ψελλίσει κάτι γίνεται αμέσως «πράκτορας του Ερντογάν» και «υπονομευτής του επιτελικού κράτους».

Τραγικά γεγονότα

Το φετινό καλοκαίρι ήταν ένα κυριολεκτικά «μαύρο καλοκαίρι». Στη σκιά των σκανδάλων των υποκλοπών, της δυσθεώρητης ακρίβειας, των ανατιμήσεων, της ενεργειακής κρίσης και της έξαρσης της πανδημίας, χιλιάδες άνθρωποι συνέχισαν να πνίγονται, να φυλακίζονται, να διώκονται, να βασανίζονται. Να οδηγούνται σε θάνατο με κάθε τρόπο. Η μικρή Μαρία είναι η χαρακτηριστικότερη περίπτωση. Στα πέντε της χρόνια βίωσε όλη την αναλγησία και το ρατσισμό της πολιτισμένης Δύσης. Εκείνης που υποκριτικά ανοίγει της πόρτες της -και ορθώσει πρόσφυγες από την Ουκρανία, την ίδια στιγμή που κλείνει τα σύνορά της εξ ανατολάς. Από τσίμπημα σκορπιού σε μια νησίδα στον Έβρο. Δεν υπάρχουν λόγια. Αυτές οι νησίδες που υπό άλλες συνθήκες αποτελούν casus belli για τους εκατέρωθεν εθνικισμούς, στην προκείμενη περίπτωση, επειδή φιλοξενούσαν ανθρώπους και όχι απλώς... φύκια, έγιναν μια κινητή βόμβα που την έσπρωχνε ο ένας στον άλλο.

Όμως τι μπορεί να πει κανείς όταν 170 πρόσφυγες αφήνονται ντάλα καλοκαίρι να κοιμηθούν σε μια τσιμεντένια προβλήτα στα Κύθηρα, με τη θερμοκρασία εκείνη την ημέρα να αγγίζει τους 40 βαθμούς και τα σώματά τους να αποκτούν εγκαύματα από το καυτό τσιμέντο; Τι μπορεί να πει κανείς για το κλείσιμο της δομής του Ελαιώνα και τη βίαιη έξωση των προσφύγων που ζουν εκεί; Τι μπορεί να πει κανείς για το θάνατο του Πακιστανού πρόσφυγα Wares Ali στο καμπ του Ελαιώνα, λόγω της αδιαφορίας των υγειονομικών αρχών επί μία ώρα και την παντελή έλλειψη γιατρού στη

δομή; Αυτά είναι μερικά μόνο από τα ντροπιαστικά περιστατικά που συνέβησαν το καλοκαίρι και ήρθαν στο φως της δημοσιότητας. Γιατί είμαστε σίγουροι ότι στο σκοτάδι της κυβερνητικής ρατσιστικής πρακτικής υπάρχουν πολλά ακόμη.

Πολιτική ευθύνη

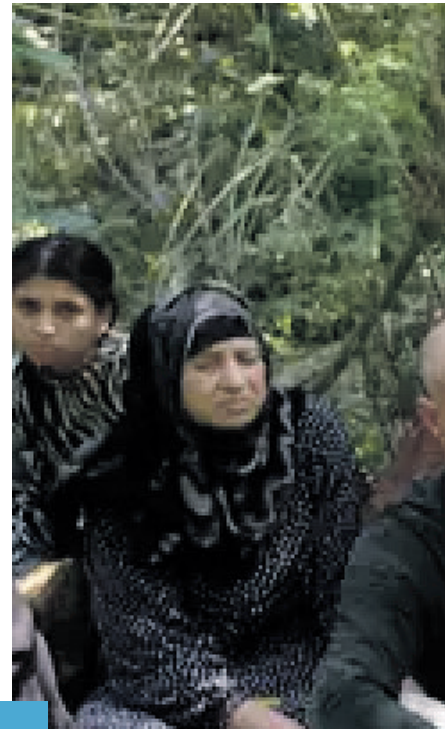
Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, πατώντας στα πεπραγμένα των προκατόχων της, φέρει ακέραια την ευθύνη για όλη αυτή την ντροπή και το διεθνή διασυρμό της χώρας σε ζητήματα διαφύλαξης των δικαιωμάτων των προσφύγων. Στην πρωτολογία του στη συζήτηση της βουλής για τις υποκλοπές, ο πρωθυπουργός δε δίστασε να λειτουργήσει ως ένας κοινός λασπολόγος ή ένα troll του διαδικτύου λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «Δεν γίνεται να υπάρχουν δυνάμεις σε αυτή την χώρα που να σιγοντάρουν με ψέματα και ότι η Ελλάδα άφησε ένα μωρό να πεθάνει και το βάφτισαν και Μαρία την ημέρα της Παναγίας. Ντροπή να λέγονται τέτοια πράγματα». Δεν είναι αστείο, ο Έλληνας πρωθυπουργός δημόσια και ανερευθρίαστα αμφισβήτησε την ευθύνη του για τον τραγικό θάνατο ενός πεντάχρονου κοριτσιού καθώς και το ίδιο του το όνομα.

Την ίδια στιγμή ο Υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής, Νότης Μηταράκης, φάσκει και αντιφάσκει παραδεχόμενος από τη μία την παρουσία των προσφύγων, αλλά αμφισβητώντας το όνομα του κοριτσιού από την άλλη. Όλα αυτά τη στιγμή που λίγα 24ωρα πιο πριν κυβερνητικά στελέχη διέψευδαν εν γένει την παρουσία προσφύγων επί μέρες στη νησίδα του θανάτου. Τα όσα τραγικά διαδραματίστηκαν εκείνες τις ημέρες, με παράλληλη στοχοποίηση αλληλέγγυων, ακτιβιστών και οργανώσεων που έδωσαν δημοσιότητα στο θέμα, οδήγησαν σε διεθνή κατακραυγή από κορυφαία αστικά μέσα χωρία καμία υπόνοια αριστερίστικης απόχρωσης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το γερμανικό περιοδικό Der Spiegel έθεσε ζήτημα παραπομπής της Ελλάδας στο δικαστήριο της ΕΕ για το ζήτημα των προσφύγων σημειώνοντας ότι «Οι ελληνικές δυνάμεις ασφαλείας έχουν επαναπροωθήσει χιλιάδες πρόσφυγες στην Τουρκία τα τελευταία δύο χρόνια. Χρησιμοποίησαν μετανάστες σαν σκλάβους για αυτές τις παράνομες επαναπροωθήσεις, απήγαγαν ανθρώπους που

Οι επίσημες αρχές δρουν ως παρακρατικές εγκληματικές οργανώσεις μη λογοδοτώντας σε κανέναν και πουθενά. Οι διαρκείς επαναπροωθήσεις και βασανισμοί προσφύγων καθώς και η διαπόμπευση και στοχοποίηση όσων επιχειρούν να φέρουν στο φως την αλήθεια, αναβαθμίζει τα καθήκοντα του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς.

ζητούσαν προστασία στα ελληνικά νησιά και τους εγκατέλειψαν στη θάλασσα. Οι Έλληνες αξιωματούχοι φαίνεται ότι δε λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους στα σύνορα». Και όμως εδώ με εξαίρεση κάποιες οργανώσεις αλληλεγγύης, ορισμένες ΜΚΟ και συγκεκριμένα ΜΜΕ, όλοι οι άλλοι σφυρίζουν αδιάφορα.

Ανάγκη απάντησης

Είχαμε σημειώσει και στο φύλλο πριν το καλοκαίρι, ότι είναι ανάγκη τα μαζικότατα αντιρατσιστικά φεστιβάλ σε όλη τη χώρα να κεφαλαιοποιηθούν πολιτικά και όχι απλώς να αποτελέσουν ένα γιορτινό πυροτέχνημα. Το προσφυγικό ζήτημα έχει εισέλθει εδώ και καιρό σε μια νέα φάση κατά την οποία οι επίσημες αρχές δρουν ως παρακρατικές εγκληματικές οργανώσεις μη λογοδοτώντας σε κανέναν και πουθενά. Οι διαρκείς επαναπροωθήσεις και βασανισμοί προσφύγων καθώς και η διαπόμπευση και στοχοποίηση όσων επιχειρούν να φέρουν στο φως την αλήθεια, αναβαθμίζει τα καθήκοντα του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς.

Το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες με ανακοίνωσή του έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου για τη διολίσθηση της χώρας στον πλήρη αυταρχισμό και την καταπάτηση δικαιωμάτων, αναφέροντας μεταξύ άλλων όσων αφορά στη ρητορική της κυβέρνησης ότι «μας λυπούν οι προσβλητικές και αυθαί-

ρετες αναφορές για δήθεν ανθρωπιστικά προσώπια, για οργανώσεις συνεργαζόμενες με λαθροδιακινητές ή με τις τουρκικές αρχές. Ιδιαίτερα δε προσβλητικές είναι οι αναφορές για modus operandi ορ-

Στον απόηχο τ

Φ

έτος συμπληρώνονται εννέα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, του γεγο-

νότος που αποτέλεσε την αρχή του τέλους των νεοναζι της Χρυσής Αυγής. Άλλος ένας αντιφασιστικός Σεπτέμβρης ετοιμάζεται να ανοίξει τις πύλες του, τη στιγμή που στις 28 Σεπτέμβρη συνεχίζεται η δίκη των νεοναζι σε δεύτερο βαθμό.

Πριν εννέα χρόνια τέτοια εποχή η εγκληματική οργάνωση του Μιχαολιάκου δρούσε πλήρως ανεξέλεγκτα. Παρότι είχαν καταγγελθεί επανειλημμένως επιθέσεις της σε μετανάστες, μέλη της lgbtqi κοινότητας και αριστερούς/αναρχικούς αγωνιστές, η τότε κυβέρνηση της ΝΔ, ενεργοποίησε τα αντιφασιστικά αντανάκλαστικά της, μόνο όταν η Χρυσή Αυγή επεδίωξε να διεκδικήσει ένα σοβαρό κομμάτι του δεξιού ακροατηρίου, κάνοντας δυναμική εμφάνιση στην επέτειο του Μελιγαλά, καταδιώκοντας αφισοκολλητές του ΠΑΜΕ στο Πέρα-

Πρόσφυγας στο όνομά μας

γνώσεων, όταν οι ενέργειες αυτές αφορούν απεύθυνση στην ελληνική ή στην ευρωπαϊκή δικαιοσύνη, όπως με συνέπεια πράττει εδώ και πάρα πολλά χρόνια το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες».

Απέναντι στον ωμό ρατσισμό της κυβέρνησης πρέπει να στηθεί ένα πολυεπίπεδο κίνημα αλληλεγγύης και υπεράσπισης των δικαιωμάτων των προσφύγων. Ένα κίνημα που θα ξεκινάει από τον Ελαιώνα και θα

φτάνει μέχρι τον Έβρο και τα νησιά. Ένα κίνημα που θα επαναφέρει το προσφυγικό στην κεντρικοπολιτική ατζέντα, που σε κάθε σχολείο, σχολή και χώρο δουλειάς θα θέτει το ζήτημα του ανοίγματος των συ-

νών, της εξασφάλισης ασφαλών διόδων διέλευσης και της επαρκούς φιλοξενίας σε ανοιχτές δομές. Σήμερα είναι πιο σημαντικό από ποτέ να πούμε Ως εδώ! Κανένας άλλος νεκρός πρόσφυγας στο όνομά μας.

του Αντιφασιστικού Σεπτέμβρη η δίκη στο Εφετείο

μα και δολοφονώντας τον Παύλο Φύσσα. Αυτό καλό είναι να το θυμόμαστε για όσους κατά καιρούς προβάλλουν το επιχείρημα της ανάγκης ενός δημοκρατικού μετώπου απέναντι στους νεοναζί.

Σήμερα, εννέα χρόνια μετά, ο άλλοτε ακλόνητος και αδιαμφισβήτητος φυρερίσκος, κρύβεται πίσω από μικροπροβλήματα υγείας ζητώντας τη μία αναβολή μετά την άλλη. Στην εκδίκαση του Ιουλίου, οι συνήγοροί του ισχυρίστηκαν ότι ο εντολέας τους αντιμετωπίζει ζητήματα αντιληπτικής ικανότητας, μετά την πολυήμερη νοσηλεία του σε ΜΕΘ λόγω κορωνοϊού. Ο δικηγόρος Δημ. Παπαδέλης προσκόμισε, μάλιστα, ιατρική βεβαίωση, σύμφωνα με την οποία ο επικεφαλής της Χρυσής Αυγής πάσχει από σύνδρομο post Covid-19 και βρίσκεται σε πρόγραμμα αποκατάστασης εργοθεραπείας, λογοθεραπείας και αυτοεξυπηρέτησης, δηλώνοντας ότι ο ασθενής χρειάζεται 3-4 μήνες νοσηλείας για την

αποκατάστασή του.

Αυτό σε καμία περίπτωση δεν έπεισε ούτε την Πολιτική Αγωγή, ούτε και την εισαγγελέα. Η πρώτη αμφισβήτησε τα θέματα αντίληψης και επιπέδου συνείδησης του Νίκου Μιχαλολιάκου, που έθεσαν οι συνήγοροί του, προσκομίζοντας, μάλιστα, δημοσίευμα από προσωπική ιστοσελίδα του αρχηγού της Χρυσής Αυγής όπου ο κατηγορούμενος φαίνεται να σχολιάζει πρόσφατη απόφαση για υπόθεση βιασμών ανηλίκων. Την ίδια στιγμή η εισαγγελέας χαρακτήρισε καταχρηστικό το αίτημα αναβολής από τον Νίκο Μιχαλολιάκο, καθώς αφενός «δύναται να προσέρχεται στο δικαστήριο με αναπηρικό αμαξίδιο όπως κάθε κατηγορούμενος με κινητικά προβλήματα», αφετέρου όπως ανέφερε, το αντικείμενο της δίκης «είναι δημοσίου συμφέροντος καθώς αφορά τη λειτουργία κοινοβουλευτικού κόμματος και τεράστιου κοινωνικού ενδιαφέροντος». Ενά-

ντιος στο αίτημα Μιχαλολιάκου, όμως, στάθηκε και ο Γιάννης Λαγός, ο οποίος δήλωσε για ακόμη μια φορά «πολιτικός κρατούμενος» έχοντας πάντα στο πλευρό του τον Κωνσταντίνο Πλεύρη. Μιλάμε για τον ορισμό του παραλόγου.

Παρόλα αυτά το δικαστήριο ανέβαλε την εκδίκαση για τις 28 Σεπτέμβρη. Στον απόηχο της αντιφασιστικής συγκέντρωσης στο Κερατσίνι και του πλήθους εκδηλώσεων που έχουν οργανωθεί από τις 12 έως τις 16 Σεπτέμβρη στα Παλαιά Σφαγεία Λιπασμάτων, οι νεοναζί θα επιχειρήσουν εκ νέου να ξεπλυθούν και να αποποιηθούν κάθε ευθύνη για την εγκληματική τους δραστηριότητα, τη στιγμή που συνεχίζουν διαδικτυακά να χύνουν το πολιτικό τους δηλητήριο απέναντι σε κάθε αδύναμο. Αυτός είναι και ο λόγος που το αντιφασιστικό κίνημα και η Αριστερά δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να εφησυχάσουν και να τους αφήσουν χώρο να παίξουν το παιχνίδι τους. Όλοι/ες πρέπει να

δώσουμε ένα δυναμικό «παρών» σε κάθε κάλεσμα που θα βγει στα δικαστήρια, σε κάθε σοβαρή αντιφασιστική κινητοποίηση, σε κάθε προσπάθεια να μην αποκτήσουν ξανά πρόσβαση σε κοινωνικούς χώρους οι νεοναζί

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2022

ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στο μυαλό είναι ο Στόχος,
το νου σου, ε;

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ 60, ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΣΤΙΣ 17:30
ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΜΠΛΟΚΟ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Τα ξημερώματα της 18ης Αυγούστου, **αστυνομικές δυνάμεις των ΜΑΤ εφόρμησαν στο προσφυγικό καμπ του Ελαιώνας** σε μια προσπάθεια εκκένωσής του. Η κυβέρνηση είχε εξαγγείλει την εκκένωση του καμπ δύο μέρες πριν, με στόχο να μεταφερθούν οι πρόσφυγες που διαμένουν εκεί σε άλλα κέντρα κράτησης στην ενδοχώρα, όπως αυτό του Σχιστού. Η απόφαση αυτή **δεν έγινε δεκτή από τους πρόσφυγες, οι οποίοι αρνούνται να ζήσουν έναν δεύτερο ξεριζωμό** χωρίς να έχει διασφαλιστεί ότι θα διαμείνουν με αξιοπρεπείς συνθήκες σε διαμερίσματα στον αστικό ιστό. Τις μέρες που ακολούθησαν την απόπειρα εκκένωσης **αλληλέγγυοι και πρόσφυγες στάθηκαν δίπλα δίπλα και προσπάθησαν να υπερασπιστούν τον χώρο** με αποτέλεσμα να υπάρξουν συλληφθέντες. Η εκκένωση του Ελαιώνας είναι μια ακόμα κίνηση αναληθισίας από την κυβέρνηση, μια προσπάθεια **να εξορίσει ακόμα πιο μακριά από τα μάτια του κόσμου τους πρόσφυγες** στριμώχνοντας τους σε ήδη φριχτά συνωστισμένα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πράξη αναληθισίας ήταν όμως και η ίδια η ύπαρξη του Ελαιώνας. Ο αγώνας των προσφύγων για να μην αναγκαστούν για ακόμα μια φορά σε βίαιο εκτοπισμό είναι δίκαιος, αλλά χρειάζεται να συμπληρώνεται με αιτήματα για την αξιοπρεπή διαβίωση τους όπου αυτοί επιλέγουν. **Ο Ελαιώνας έγινε σπίτι για αυτούς τους ανθρώπους γιατί δεν είχαν άλλη επιλογή:** στόχος

Την ώρα που συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας μαζί με παπάδες **προσπαθούν από το πουθενά να ανοίξουν το ζήτημα της ποινικοποίησης της άμβλωσης** για το «καλό του έθνους», μια **ακόμα εργαζόμενη γυναίκα απολύθηκε γιατί τόλμησε να γίνει μητέρα**. Το ιδιωτικό εκπαιδευτήριο Κωστέα-Γεϊτόνα απέλυσε εργαζόμενη η οποία δούλευε για 6 χρόνια εκεί μόνο μία μέρα μετά την επιστροφή της από την άδεια μητρότητας. Στην ανακοίνωσή της, η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδας (ΟΙΕΛΕ) αναφέρει πως **η απόλυση αυτή είναι αποτέλεσμα του νόμου Κεραμέως**, που δίνει τη δυνατότητα στα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια να καταγγέλλουν συμβάσεις μία μέρα μετά την λήξη των αδειών μητρότητας και λοχειάς. **Η περίπτωση της εκπαιδευτικού είναι μία από τις πολλές** οι οποίες καταρτίζουν τον φάκελο με τον οποίο η ΟΙΕΛΕ θα καταφύγει στους ευρωπαϊκούς θεσμούς για να καταγγείλει απολύσεις λόγω διακρίσεων. **Η ίδια κυβέρνηση που υποτίθεται θέλει να προστατέψει την μητρότητα αφήνει τις εργαζόμενες μητέρες πολλαπλά εκτεθειμένες στην εργοδοτική αυθαιρεσία**, μέσα από τις διατάξεις του νόμου Χατζιδάκη. Χρειάζεται φεμινιστικός και συνδικαλιστικός αγώνας για νομοθεσία που θα προστατεύει τις εργαζόμενες από αυθαίρετες απολύσεις.

Επιδείνωση των συνθηκών στις φυλακές και στους χώρους κράτησης μεταναστών και προσφύγων χωρίς χαρτιά παρατηρεί ο Συνήγορος του Πολίτη σε ειδική έκθεση που δημοσίευσε. Σύμφωνα με την έκθεση, ο **υπερπληθυσμός, οι χρόνιες παθολογίες και η πανδημία** είναι οι βασικές αιτίες του προβλήματος. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα όπου **δεν επιτράπηκε σε κλιμάκιο του Εθνικού Μηχανισμού Πρόληψης των Βασανιστηρίων και της Κακομεταχείρισης να επισκεφτεί κέντρα κράτησης** μεταναστών για να πραγματοποιήσει αυτοψία για τις συνθήκες κράτησης. Στις ελληνικές φυλακές, είτε πρόκειται για κέντρα κράτησης μεταναστών είτε για «σωφρονιστικά» ιδρύματα, η καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι καθημερινή. Όπως ανέδειξαν και μέσα στον χρόνο οι απεργίες πείνας κρατούμενων, η αναστολή αδειών και επισκεπτηρίων, είτε επ' αφορμή κόβιντ είτε ξεκάθαρα

δεν είναι να μην εκκενωθεί ο Ελαιώνας για να μείνουν εκεί, αλλά να μην εκκενωθεί ο Ελαιώνας για να μην χάσουν **τη δυνατότητα για να μεταφερθούν σε σπίτια μέσα στην πόλη, να ζήσουν με αξιοπρέπεια**, να έχουν χαρτιά, ασφάλιση, ευκαιρίες στην εκπαίδευση, στην εργασία και στην μετακίνηση όπου επιθυμούν.

Μετά από ένα καλοκαίρι που σηματοδεύτηκε από το αποτέλεσμα της δίκης Λιγνάδη και των παρεμβάσεων εναντίον της, οι δικαστικοί αγώνες για τις επιζήσασες έμφυλης βίας συνεχίζονται. **Η Γεωργία Μπίκα, στις 01/09 κατέφυγε στον Άρειο Πάγο για να ασκήσει έφεση** στο βούλευμα που απαλλάσσει έναν από τους βιαστές της. Η Μπίκα **καταγγέλλει τη συντονισμένη προσπάθεια συγκάλυψης και δηλώνει πρόθυμη να διεκδικήσει την δικαιοσύνη της** μέχρι και στους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Την ίδια στιγμή συνεχίζεται μετά την καλοκαιρινή διακοπή της **η δίκη του Φιλιππίδη**. Η αποφυλάκισή του με γελοίες δικαιολογίες δείχνει πως παρά την πληθώρα μαρτύρων και καταγγελλουσών, **η θετική έκβαση της δίκης δεν είναι δεδομένη**. Χωρίς καμία εμπιστοσύνη στην αστική δικαιοσύνη και τον ρόλο της, **είναι πολύ σημαντικό οι δίκες αυτές να μην περάσουν στην αφάνεια**. Όπως έδειξε και η δίκη για τη δολοφονία της Ελένης Τοπαλούδη, η κινητοποίηση του φεμινιστικού κινήματος και ολόκληρης την κοινωνίας έχει τη δυνατότητα να παίξει καταλυτικό ρόλο σε αποφάσεις τέτοιων δικαστηρίων. Για αυτό έχει σημασία οι δίκες αυτές -όπως και κάθε εκδίκαση έμφυλης βίας- να στηριχτούν από παρουσία φεμινιστικών ομάδων, τόσο για την ηθική και όχι μόνο στήριξη των επιζήσασων όσο και για να ασκείται πίεση στην έδρα. **Η εκδίκαση τέτοιων υποθέσεων, επηρεάζεται όμως και από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα και την κατάσταση του φεμινιστικού κινήματος**. Για αυτό είναι εξίσου σημαντική **η δυναμική παρουσία και η συστηματική παρέμβαση του φεμινιστικού κινήματος** στους δρόμους, τις σχολές, τους χώρους εργασίας και τις γειτονιές.

τιμωρητικά προς συγκεκριμένους κρατούμενους, είναι ένα από **τα μεγαλύτερα αγκάθια ενός συστήματος που μόνο κατ' επίφαση είναι σωφρονιστικό**. Η προσπάθεια της κυβέρνησης να βασίσει την στέρση των αδειών (εκπαιδευτικών και τακτικών) σε μια τρομολαγνεία περί αποδράσεων καταρρακώθηκε από τα συμπεράσματα της έκθεσης: κατά την περίοδο 2015 έως 2020 **οι όροι των αδειών που είχαν χορηγηθεί τηρήθηκαν σε ποσοστό 98%**. Τα γεγονότα αυτά κάνουν ακόμα πιο εμφανή **την εκδικητικότητα στις περιπτώσεις άρνησης υπό όρους απόλυσης**, όπως αυτή του Μιχαηλίδη και τον τιμωρητικό χαρακτήρα του υποτιθέμενου σωφρονιστικού συστήματος.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΣ

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλιθήρη

Camping Resist.Reclaim.Revolt

Έμπνευση για τους αγώνες

Των Ευτυχίας Σίντου και Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη

Πραγματοποιήθηκε για άλλη μια χρονιά το Camping Resist.Reclaim.Revolt. Φέτος το καλοκαίρι, στήσαμε τις σκηνές μας για 7 ημέρες στο Camping Marmaras, στο Νέο Μαρμαρά της Χαλκιδικής.

Αντιπολεμικές συζητήσεις

Πιάνοντας το νήμα από την καυτή συγκυρία διεθνώς –με την εισβολή στην Ουκρανία και την ευρύτερη όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών– αλλά και στην περιοχή μας (ελληνοτουρκικά), στο επίκεντρο της θεματολογίας του φετινού κάμπινγκ βρέθηκε η αντίσταση στον πόλεμο. Μια σειρά από συζητήσεις επιχειρήσαν να εμβαθύνουν πολιτικά και ιστορικά στο θέμα, προσπαθώντας να βγάλουν συμπεράσματα τόσο για το χθες, όσο και για το σήμερα. Ξεκινώντας λοιπόν έναν αιώνα πριν, συζητήσαμε για τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και την αντιπολεμική στάση της τότε διεθνοτικής Αριστεράς, που αποτέλεσε «ιδρυτικό» γεγονός για την αριστερή παράδοση. Ακολούθησαν συζητήσεις που αφορούν την «δική μας» προϊστορία: οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και η Μεγάλη Ιδέα, η Μικρασιατική Εκστρατεία και η κατάρρευση

της, η αντιπολεμική αντίσταση της εποχής και οι αγώνες των ανιπέρων πολέμου. Οι σχετικές εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με την πιο επίκαιρη συζήτηση για τον χαρακτήρα του πόλεμου στην Ουκρανία, την προϊστορία και τις προοπτικές, βγάζοντας συμπεράσματα για τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό, την εποχή όξυνσης των ανταγωνισμών και τα καθήκοντα της Αριστεράς.

Τοπικά κινήματα τότε και τώρα

Στα κάμπινγκ μας προσπαθούμε συχνά να έρθουμε σε επαφή με τους αγωνιστές και αγωνίστριες της περιοχής, να μάθουμε περισσότερα από και για τον τόπο που μας φιλοξενεί. Η διοργάνωση του φετινού κάμπινγκ στη Βόρεια Ελλάδα μας έδωσε την αφορμή να συζητήσουμε για την ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας, από το πολυπολιτισμικό παρελθόν και το εργατικό κίνημα της Θεσσαλονίκης, μέχρι τους αγώνες ενάντια στις εξορύξεις στην ευρύτερη περιοχή της Χαλκιδικής. Στις σχετικές εκδηλώσεις και συζητήσεις, η επαφή με ανθρώπους της περιοχής μας επέτρεψε να θυμηθούμε οι παλιότεροι και να μάθουμε οι νεότεροι –είτε αυτό αφορούσε τις πολύτιμες πληροφορίες για τη δράση της Φεντερασιόν στη Θεσσαλονίκη, είτε μια εκ των έσω εικόνα του αγώνα ενάντια στις εξορύξεις κατά την εκδρομή μας στις Σκουριές.

Εργαστήρια

Πραγματοποιήθηκαν, επίσης, θεματικά εργαστήρια για το σχολείο και το πανεπιστήμιο, στα οποία συζητήθηκε η εμπειρία των αγώνων της προηγούμενης χρονιάς αλλά και οι προοπτικές για τη συνέχειά τους με την επιστροφή στις αίθουσες και τα αμφιθέατρα.

Συλλογικές διακοπές

Το πλούσιο πρόγραμμά συμπληρώθηκε από θερινό σινεμά, με μία πιο επίκαιρη από ποτέ ταινία, με θέμα τις αμβλώσεις, και δύο ταινίες που πλαισίωσαν τις αντιπολεμικές μας συζητήσεις.

Για άλλη μια χρονιά, λειτούργησε συλλογική αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ, που κάλυψε τις ανάγκες μας σε χαμηλές τιμές, αλλά και ενίσχυσε το πνεύμα συλλογικότητας και συμμετοχής. Εκτός από τις καθημερινές βραδιές χαλαρής κουβέντας, φαγητού και ποτού στα τραπεζάκια του αυτοδιαχειριζόμενου μπαρ-κουζίνας, διασκεδάσαμε συλλογικά με μουσικές βραδιές, ρεμπέτικο γλέντι με μουσικό σχήμα της Θεσσαλονίκης και βραδιά standup comedy. Η γεμάτη αυτή εβδομάδα έκλεισε με το καθηρωμένο πλέον αποχαιρετιστήριο πάρτι πριν την αναχώρηση.

Ευχαριστούμε όλους κι όλες που συμμετείχαν στο φετινό μας κάμπινγκ και βοήθησαν στην καθημερινή ομαλή λειτουργία του, με τις «βάρδιες» στα μπαρ και στις κουζίνες, τις προβο-

λές ταινιών, το «στήσιμο» του χώρου κ.ο.κ. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στους ανθρώπους της περιοχής, από τα μέλη της Επιτροπής Αγώνα Μεγάλης Παναγιάς και τους ιστορικούς Βασίλη Τσιράκη και Κώστα Παλούκη, που με τη συμμετοχή τους έκαναν ακόμα πιο ενδιαφέρον το πρόγραμμα συζητήσεων, μέχρι τους/τις κωμικούς και τους μουσικούς που προσφέρθηκαν να μας ψυχαγωγήσουν, όπως και τους ανθρώπους του infoibre.gr, που στήριξαν το κάμπινγκ μας και μας τόνισαν τη σημασία της συνεργατικής και ανεξάρτητης ενημέρωσης.

Ελπίζουμε του χρόνου, το Camping Resist.Reclaim.Revolt να είναι ακόμα πιο μαζικό. Επιδιώκουμε ένα κάμπινγκ ανοιχτό σε όλες και όλους, έναν χώρο ελευθερίας για κάθε καταπιεσμένο και καταπιεσμένη στον οποίο θα λειτουργούμε, θα συζητάμε και θα διασκεδάσουμε συλλογικά.

Μετά από μια βδομάδα συλλογικής ψυχαγωγίας, πολιτικής συζήτησης, προβληματισμού και συντροφικότητας, είμαστε έτοιμες και έτοιμοι να επιστρέψουμε δυναμικά στους αγώνες που έχουμε μπροστά μας. Μπροστά σε έναν αδιαμφισβήτητα δύσκολο χειμώνα, οι αντιστάσεις μας οφείλουν να ενισχυθούν. Άλλωστε, το κεντρικό σύνθημα του φετινού μας κάμπινγκ –«Ειρήνη στους λαούς, πόλεμο στους αφέντες»– μόνο εμπνευστικά μπορεί να λειτουργήσει για τους αγώνες του σήμερα και του αύριο.

Σχεδόν μισός αιώνας από τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη

Η νοσταλγία για το ΠΑΣΟΚ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Πριν από 48 χρόνια, παρουσιάζοντας τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη, ο Ανδρέας Παπανδρέου ανακοίνωνε την ίδρυση του ΠΑΣΟΚ, ενός κόμματος-«κινήματος» που επρόκειτο να παίξει καθοριστικό ρόλο στα επόμενα χρόνια, τόσο στην πολιτική ζωή όσο και στην εξέλιξη του ελληνικού καπιταλισμού.

Σήμερα η «νοσταλγία» για το ΠΑΣΟΚ αυγατίζει. Στο ΚΙΝΑΛ, η ηγεσία του Ν. Ανδρουλάκη (ένα κακέκτυπο, που δεν αντέχει σε καμία σύγκριση με την ηγετική ομάδα του 1974) επιχειρεί, λέει, την επανίδρυση του ΠΑΣΟΚ. Στο επίπεδο του ονόματος και των συμβόλων δεν υπάρχουν δυσκολίες, σε όλα τα άλλα δεν τίθεται ούτε καν συζήτηση... Στον ΣΥΡΙΖΑ, η ηγεσία γύρω από τον Αλ. Τσίπρα έχει από καιρό θέσει ως στόχο της να «κληρονομήσει» έναν πολιτικό ρόλο ανάλογο με του Α. Παπανδρέου, βαθαίνοντας με ταχύτητα τη μετάλλαξη του κόμματός του προς τη σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία, στην ιστορικά πιο εκφυλισμένη μορφή της, σε αυτό που πανευρωπαϊκά ονομάζεται πλέον «σοσιαλφιλελευθερισμός».

Είναι κυριολεκτικά εντυπωσιακό το πόσο όλοι αυτοί οι επίδοξοι μιμητές του Α. Παπανδρέου αγνοούν ή αποφεύγουν τα κρίσιμα διλήμματα και τις πολιτικές επιλογές που έδωσαν δυναμική στο ρεύμα που «πάτησε» στη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη του 1974.

Η εποχή

Κανένα μαζικό φαινόμενο δεν μπορεί να «διαβαστεί» σωστά, αν αγνοηθεί η ιστορική εποχή μέσα στην οποία ξεδιπλώθηκε. Το καθοριστικό στοιχείο για το χαρακτήρα που πήρε η Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη, είναι το 1974.

Στις επετείους που ακολούθησαν οι αναλυτές δίνουν την έμφαση στις «θεσμικές τομές» της Μεταπολίτευσης: στην ανατροπή της δικτατορίας, την αναγνώριση (και από τη Δεξιά) του «τέλους» του Εμφυλίου Πολέμου, την ανάπτυξη των θεσμών/μηχανισμών της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας κ.ο.κ. Συσκοτίζεται έτσι το βασικό γνώρισμα της εποχής, που ήταν η ορμητική είσοδος των εργατικών και λαϊκών μαζών και της νεολαίας στην κοινωνική και πολιτική αρένα, όπου στα επόμενα 3-4 χρόνια διεκδίκησαν επίμονα μια ουσιαστικά βελτίωση της ζωής τους. Αυτή η μακρά Μεταπολίτευση υπήρξε μια περιπέτεια για τον ελληνικό καπιταλισμό και μάλιστα μια άγρια περιπέτεια

με μη-εγγυημένη έκβαση.

Οι όψιμοι θαυμαστές του ΠΑΣΟΚ νομίζουν ότι μπορούν να αναπαράγουν τις επιτυχίες του δια της «στροφής προς το κέντρο». Είναι το ακριβώς ανάποδο από αυτό που έκανε ο Α. Παπανδρέου για να χτίσει το κόμμα του το 1974. Παρότι θα μπορούσε να προβληθεί ως ο νόμιμος κληρονόμος της Ένωσης Κέντρου, αγνόησε τους κοινοβουλευτικούς πολιτικάντηδες της ΕΚ-ΝΔ που ξέμειναν γύρω από τον Γ. Μαύρο, και επιχειρήσει να εκφράσει τον εργατικό και νεολαιίστικο ριζοσπαστισμό της εποχής, χτίζοντας παράλληλα και ταυτόχρονα τη δυνατότητα να τον καναλιζάρει πολιτικά και να τον προσανατολίζει μέσα στα όρια της καθεστωτικής αντοχής. Ήταν μια τολμηρή επιλογή, που ξεπερνούσε τους προσανατολισμούς της κομμουνιστικής-ρεφορμιστικής Αριστεράς, του Χ. Φλωράκη και του Α. Κύρκου, που τότε επιχειρήσαν να αναπαλαιώσουν την προδικτατορική ΕΔΑ και να χτίσουν πολιτική δύναμη μαζί με «προσωπικότητες» όπως ο Ηλ. Ηλίου κ.ά. που καθορίζονταν από την προσήλωση στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Γι' αυτό άλλωστε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής χαρακτήριζε τον Παπανδρέου της Μεταπολίτευσης ως «Αριστερά της Αριστεράς».

Ο γενικός ριζοσπαστισμός της εποχής και αυτές οι πρώιμες επιλογές της ηγετικής ομάδας του 1974 εκφράστηκαν, έστω στρεβλά και βιασμένα, στη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη. Που έθετε την «εθνική ανεξαρτησία» ως προϋπόθεση για την ανάπτυξη, καλώντας σε μια ρήξη με τον ιμπεριαλισμό και κυρίως τον αμερικανικό. Που όριζε τον «δημόσιο τομέα» ως ατμομηχανή της ανάπτυξης, προβλέποντας εκτεταμένες κρατικοποιήσεις και «κοινωνικοποίηση» στο χρηματοπιστωτικό τομέα και σε άλλες επιχειρήσεις και οργανισμούς «στρατηγικής σημασίας». Που υιοθετούσε το μεγάλο εργατικό αίτημα για σοβαρές αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, έστω εντάσσοντάς το στη στρατηγική της «ανάπτυξης», με την προσδοκία της στήριξης στην αύξησης της εσωτερικής ζήτησης. Που υποσχόταν το τέλος της «εποχής της χωροφυλακής», υποστηρίζοντας ότι τα δημοκρατικά δικαιώματα πρέπει να διαχυθούν στις εργατικές και λαϊκές μάζες, στην πόλη και στο χωριό, στους άντρες και, για πρώτη φορά, στις γυναίκες.

Με βάση αυτό το «πρόγραμμα», το ΠΑΣΟΚ του '74 αναγνώρισε την εμβληματική οργανωτική μορφή του εργατικού ριζοσπαστισμού της Μεταπολίτευσης -τα Εργοστασιακά Σω-

ματεία- (την ώρα που το ΚΚΕ και το ΚΚΕ εσ. επιμένανε στα γραφειοκρατικά κλαδικά και τις μεγάλες ομοσπονδίες), με αποτέλεσμα τη γρήγορη και ισχυρή ανάπτυξη της ΠΑΣΚΕ. Ο Α. Παπανδρέου έθεσε χρονικά πρώτος -μετά τις εκλογές του 1977- το ζήτημα της ανατροπής του Κ. Καραμανλή και την προοπτική μιας κυβέρνησης «Αλλαγής», όταν ακόμα ο Χ. Φλωράκης και ο Λ. Κύρκος ουσιαστικά φοβούνταν ότι μια ανατροπή του «Εθνάρχη» μπορούσε να ανοίξει το δρόμο για... «ανώμαλες εξελίξεις». Τα μαζικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ ενέτασαν αυτήν την πορεία σε μια κάποια διεκδίκηση ενός «σοσιαλισμού», εμπνεόμενου κυρίως όχι από την ΕΣΣΔ, αλλά από τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα του, λεγόμενου τότε, Τρίτου Κόσμου. Και έχει σημασία να θυμίσουμε ότι αυτός ο κόσμος από τα κάτω, δεν αναγνώριζε τον εαυτό του ως τμήμα της διεθνούς Σοσιαλδημοκρατίας: ήταν η εποχή που η ΠΑΣΠ διαδήλωνε με σύνθημα: «Σοσιαλδημοκρατία – Πράκτορες της CIA!».

Εξέλιξη

Όπως τα κόμματα και τα κινήματα, έτσι και τα πολιτικά προγράμματα δεν μπορούν να «διαβαστούν» σωστά έξω από τα όρια της εποχής τους.

Η Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη, πχ στο ζήτημα των κρατικοποιήσεων-«κοινωνικοποιήσεων», θα φάνταζε σήμερα ως ένα περίπου επαναστατικό κάλεσμα. Στις συνθήκες της δεκαετίας του '70, όμως, η επιλογή του δημόσιου τομέα ως «λοκομοτίβας της ανάπτυξης» ήταν τμήμα της καθεστωτικής λογικής, ακόμα και μεγάλων μερίδων της Δεξιάς: Η κυβέρνηση του Κων/νου Καραμανλή της Μεταπολίτευσης κατηγορήθηκε από τον ΣΕΒ για «σοσιαλ-μανία», μετά από μια σειρά (υποχρωτικών) κρατικοποιήσεων.

Το 1981 ο Α. Παπανδρέου κέρδισε «αυτοδύναμα» τις εκλογές και άρχισε η (περίπου) 20ετία των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ. Ο Χ. Φλωράκης και ο Λ. Κύρκος αναγνώρισαν πολιτικά την πρωτοκαθεδρία του ΠΑΣΟΚ (ως «κορμού των προοδευτικών δυνάμεων») και περιόρισαν τα κόμματά τους σε ρόλο «εγγυητή», τάχα, της συνέπειας των... κυβερνήσεων Παπανδρέου («Αλλαγή δεν γίνεται, χωρίς το ΚΚΕ» και το αξέχαστο «ΚΚΕ – Αλλαγή – Δεύτερη κατανομή...»). Στα πρώτα χρόνια μετά το '81, έγιναν κάποιες σημαντικές εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις: η αύξηση των κοινωνικών δαπανών και η δημιουργία του ΕΣΥ, τα μέτρα ισότητας για τις γυναίκες, ο εκδημοκρατισμός της ερ-

γατικής νομοθεσίας κ.ά. Αυτές οι αρχικές κατακτήσεις ήταν τα «καύσιμα» που τροφοδότησαν όλες τις εκλογικές νίκες, τις στηριγμένες σε εργατικές και λαϊκές αυταπάτες, στα χρόνια που ακολούθησαν. Γιατί σύντομα φάνηκαν (προδρομικά από το 1983-84, ορμητικά μετά το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» του '85) τα σημάδια όχι μόνο της διάψευσης της στρατηγικής της 3ης Σεπτέμβρη, αλλά της πλήρους αντιστροφής της.

Ο Α. Παπανδρέου από το 1981 υπογράμμιζε ότι, στο εσωτερικό της χώρας, η «Αλλαγή» θα έχει λίγους εχθρούς... «περίπου 100 οικογένειες». Η αποσύνδεση των στόχων της 3ης Σεπτέμβρη από τον αντικαπιταλισμό, από την υποχρέωση σύγκρουσης με την κυρίαρχη τάξη στο εσωτερικό της χώρας, οδήγησε σε δραματικές ανατροπές. Οι περίπου «100 οικογένειες» αποδείχθηκαν πιο ισχυρές από τις προεκλογικές δεσμεύσεις της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και από τις σχέσεις του ΠΑΣΟΚ με την εκλογική του βάση. Ο εγκλωβισμός στη στρατηγική της (καπιταλιστικής) ανάπτυξης οδήγησε γρήγορα στο πρώτο μεγάλο πρόγραμμα λιτότητας («σταθεροποιητικό» 1985), στον ορισμό της συμμετοχής στην ΟΝΕ ως «εθνικού στόχου» από τον Α. Παπανδρέου και, τελικά, στο σοσιαλφιλελευθερισμό του «εκσυγχρονισμού» υπό τον Κ. Σημίτη, μετά το 1993. Οι υπαρκτοί καπιταλιστές, αν μείνουν αλώβη-

και η Αριστερά

τοι, μπορούν να δίνουν το δικό τους περιεχόμενο, ουσιαστικά να καθοδηγούν, στην πορεία προς την ανάπτυξη. Μέσα σε αυτή την πορεία, φυσιολογικά, οι αρχικές αναφορές στον αντιιμπεριαλισμό κουρελιάστηκαν: το «έξω οι Αμερικάνοι» έδωσε τη θέση του στις συμφωνίες ανανέωσης των βάσεων και στα μεγάλα εξοπλιστικά προγράμματα, το «ΕΟΚ και NATO, ίδιο συνδικάτο» έδωσε τη θέση του στη γλοιώδη συναλλαγή για τα Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα και τελικά στην πλήρη, στη «στρατηγική» προσχώρηση. Σε αυτήν την πορεία μετατόπισης προς τα δεξιά και εκφυλισμού του, το ΠΑΣΟΚ εντάχθηκε τελικά επισήμως και οργανικά στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία.

Οι εργατικοί αγώνες της Μεταπολίτευσης, αλλά και η θηριώδης εργατική αντίσταση στην κυβέρνηση του Κων/νου Μητσotάκης το 1989-93, είχαν ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα. Ο καλπασμός του νεοφιλελευθερισμού, ο «εκσυγχρονισμός» του ελληνικού καπιταλισμού, είχε ως προϋπόθεση την προδοτική συνεργασία με αυτή τη θατσερική/ριγκανική στρατηγική του σοσιαλδημοκρατικού ρεύματος που με τη μορφή του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα ξεκίνησε από πολύ πιο ριζοσπαστική αφετηρία.

Δεν έχει καμιά πολιτική σημασία το ερώτημα αν οι Α. Παπανδρέου-Κ. Σημίτης τα έκαναν αυτά ως πολιτικοί απατεώνες και δημαγωγοί, ή αν ολοκλήρωσαν αυτή την πορεία γιατί κάμφθηκαν από την πίεση του ντόπιου καθεστώτος και των διεθνών συμμάχων του. Αυτό που έχει πολιτική σημασία είναι η υπενθύμιση ότι η κοινωνική βάση του

ΠΑΣΟΚ, που είχε κερδηθεί με τις υποσχέσεις της 3ης Σεπτέμβρη, δεν ακολούθησε σε αυτόν τον εκφυλισμό χωρίς ανταρσίες. Το 1985 η ΠΑΣΚΕ διασπάστηκε, η πλειοψηφία της διεκδίκησε την ανατροπή του «σταθεροποιητικού προγράμματος» στρεφόμενη πολιτικά προς τα αριστερά. Εκεί όμως, συνάντησε την ψυχρολουσία από τον Χ. Φλωράκη («Όχι στα γιουρούσια της πρωτοπορίας»). Αργότερα, επί Κ. Σημίτη, μια μεγάλη συνδικαλιστική πλειοψηφία ακύρωσε το νόμο Γιαννίτση στο δρόμο, σταματώντας μια κομβική νεοφιλελεύθερη επίθεση. Ο κόσμος αυτός, όχι απρόσμενα, δεν κατόρθωσε να συγκροτήσει πολιτικά αυτόνομη δύναμη, ενάντια στο κόμμα μέσα στο οποίο είχε γαλουχηθεί. Όμως δεν πήρε και από την άλλη Αριστερά τις απαραίτητες βοήθειες για να πετύχει αυτό το δύσκολο «πέραςμα». Στις κρίσιμες στιγμές, οι ηγεσίες του ΚΚΕ εσ. αλλά και του ΚΚΕ (συμπεριλαμβάνοντας και τις «ορθόδοξες») προτίμησαν τις παρτίδες με την ηγεσία και την κοινοβουλευτική δύναμη του ΠΑΣΟΚ, παρά τη διεκδίκηση της κοινωνικής βάσης του.

Τίποτα σε αυτήν την εξέλιξη δεν υπήρξε προκαθορισμένο και, τάχα, μοιραίο.

Σήμερα, όσοι αναφέρονται στην «παράδοση ΠΑΣΟΚ», διεκδικώντας μια σύγκλιση των προοδευτικών δυνάμεων στην κοίτη της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, οφείλουν να γνωρίζουν ότι αναφέρονται στην παράδοση του σοσιαφιλελεύθερου εκφυλισμού του ΠΑΣΟΚ που εμπέδωσε το νεοφιλελευθερισμό στον ελληνικό καπιταλισμό, και όχι στην περίοδο που έχτισε δια του ριζοσπαστισμού ένα μαζικό πολιτικό ρεύμα.

50^ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΒΙΒΛΙΟΥ
Ζ Α Π Π Ε Ι Ο

Οι παρουσιάσεις
των εκδόσεων
RedMarks
στο πλαίσιο
του φεστιβάλ

Πέμπτη
8 Σεπτέμβρη
21:00

παρουσιάζεται η
ποιητική συλλογή

εκπτώσεις συντέλειες πάρτι

Παρουσιάζουν οι

ΘΟΔΩΡΗΣ ΧΙΩΤΗΣ
ποιητής

ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΑΡΒΙΝ
συγγραφέας

ΑΝΤΖΕΛΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗ
συγγραφέας και θεωρητικός
τέχνης

Συντονίζει η

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΕΡΓΙΔΟΥ
Εκδόσεις RedMarks, ερευνήτρια
σπουδών φύλου και φεμινισμού

Τρίτη
13 Σεπτέμβρη
19:00

παρουσιάζεται η
δεύτερη έκδοση
του βιβλίου του
Λάζαρου Τεντόμα

Παιδιά εξωτικά,
παιδιά οικόσιτα

Παρουσιάζουν οι

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
καθηγήτρια του Τμήματος Κοινωνικής
Πολιτικής
του Παντείου Πανεπιστημίου

ΛΑΖΑΡΟΣ ΤΕΝΤΟΜΑΣ
Δρ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας,
εκπαιδευτικός και συγγραφέας του
βιβλίου

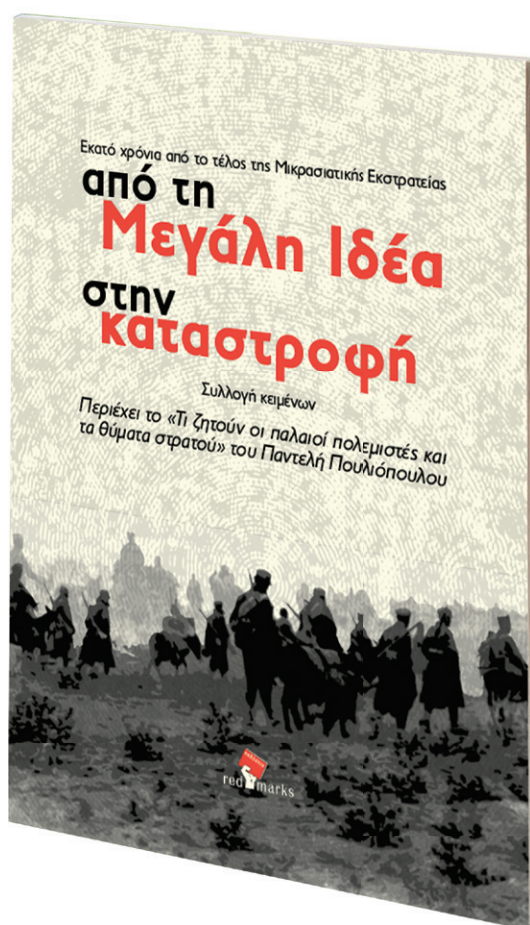
ΕΡΗ ΣΑΜΙΚΟΥ

Δρ. Ιατρικής Ανθρωπολογίας Παντείου
Πανεπιστημίου

Συντονίζει η

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
Υπ. Διδάκτορισα Κοινωνικής
Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου
Durham

Νέα κυκλοφορία από τις εκδόσεις RedMarks

Παρουσίαση στο
50ό Φεστιβάλ Βιβλίου
στο Ζάππειο
Παρασκευή 16/9, 21:00

Οι εκδόσεις RedMarks συμμετέχουν στο 50ό Φεστιβάλ Βιβλίου του Ζαππείου (2-18 Σεπτέμβρη 2022), στο περίπτερο 164

Δευτέρα-Πέμπτη 18:00-22:30
Παρασκευή & Σάββατο: 18:00
Κυριακή: 10:30-15:00 & 18:00-22:30

Πριν από 100 χρόνια τερματιζόταν, με αιματηρό τρόπο, η πιο τυχοδιωκτική εξόρμηση των Ελλήνων καπιταλιστών –η Μικρασιατική Εκστρατεία– και συντριβόταν το πιο αντιδραστικό ιδεολόγημά τους, η Μεγάλη Ιδέα.

Ο μόνος τρόπος για να κατανοήσει κανείς τις πραγματικότητες εκείνης της εποχής είναι μέσω της προσπάθειας να τις εντάξει στο συνολικότερο πλαίσιο των συγκρούσεων, στο ιστορικό πλαίσιο των Βαλκανικών Πολέμων και του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Σε εκείνη την άγρια περίοδο της «ξαναμοιρασιάς» του κόσμου με έπαθλο στην περιοχή τα τμήματα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας (Ανατολικό Ζήτημα), το ελληνικό κράτος και ο ελληνικός στρατός δεν πολέμησε για να «απελευθερώσει» εδάφη και πληθυσμούς. Πολέμησε για να κατακτήσει εδάφη και πληθυσμούς, που θεωρούσε απαραίτητους για να αναδειχθεί ο ελληνικός καπιταλισμός σε πρωτεύουσα τοπική δύναμη στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο. Το κόστος πλήρωσε, με τεράστιες απώλειες, ο απλός κόσμος που υποχρεώθηκε να ζήσει μια δεκαετία σκληρότατων πολεμικών συγκρούσεων.

Αυτή η επιλογή επιχειρήθηκε με την πρόσδεση του ελληνικού καπιταλισμού και του κράτους του στην ουρά των Αγγλογάλλων, στην ουρά του πιο ισχυρού ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου της εποχής. Μόνο έτσι είχαν πιθανότητες επιβολής οι υπερφίαλες επιδιώξεις της Μεγάλης Ιδέας. Στο τέλος αποδείχθηκε ότι ούτε έτσι ήταν ρεαλιστική η προοπτική της Ελλάδας «των πέντε θαλασσών και των δύο ηπείρων», παρά το αίμα που χύθηκε. Αυτήν την ιστορική εμπειρία οφείλουμε να θυμόμαστε πάντα και ιδιαίτερα σήμερα που οι διαδοχικές κυβερνήσεις διαγκωνίζονται για να διασφαλίσουν την υποστήριξη των ΗΠΑ, της ΕΕ, του Κράτους του Ισραήλ κλπ με στόχο μια αναδιανομή ισχύος και επιρροής στην Ανατολική Μεσόγειο, παρόλο που αυτή η επιδίωξη έχει ολοφάνερα ενισχύσει τις πιθανότητες μιας νέας πολεμικής σύγκρουσης και έχει οδηγήσει σε μια κοινωνικά ανυπόφορη κούρσα εξοπλισμών και στις δύο χώρες.

Μετά το 1922, οι εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία δεν έγιναν δεκτοί στην Ελλάδα ως «αδελφοί», αλλά αντιμετωπίστηκαν ως κρέας για τα κανόνια, αυτή τη φορά της καπιταλιστικής ανάπτυξης: η ρατσιστική κατηγορία περί «τουρκόσπορων» ήταν η βάση για να μετατραπούν σε φτηνό εργατικό δυναμικό στα νέα εργοστάσια της δεκαετίας του '30. Γι' αυτό, άλλωστε, οι πρόσφυγες δεν υπήρξαν η κοινωνική βάση ενός νέου εθνι-

κιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, αλλά η ραχοκοκαλιά του νέου εργατικού κινήματος και της Αριστεράς στις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις που ακολούθησαν.

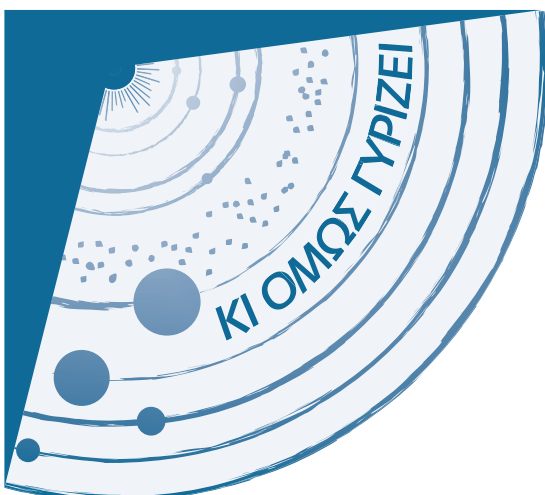
Έχει σημασία να υπενθυμίσουμε ότι οι αστικές τάξεις, στην Ελλάδα και στην Τουρκία, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να «συμφιλιωθούν», όταν τα συμφέροντά τους το επέβαλλαν. Στη δεκαετία του '30, όταν έχει ξεσπάσει η διεθνής κρίση του καπιταλισμού, ο Βενιζέλος και ο Ατατούρκ (οι πρωταγωνιστές του πολέμου!), υπέγραψαν Σύμφωνο Φιλίας και Συνεργασίας, συμφωνώντας να περιορίσουν τους εξοπλισμούς και να αυξήσουν τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των δύο χωρών. Ο Βενιζέλος πρότεινε τον Κεμάλ Ατατούρκ για το Νόμπελ Ειρήνης, αναγνωρίζοντας ως «οριστικά» τα σύνορα που είχαν προκύψει από τους πολέμους του 1912-22.

Μπροστά στον κίνδυνο νέων συγκρούσεων, «ψυχρών» ή «θερμών», διπλωματικοπολιτικών ή ανταγωνισμού μέσω των όπλων, οφείλουμε να μη ξεχνάμε ποτέ ότι η αυτονομία, η απόλυτη πολιτική ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς απέναντι στη γραμμή των αστικών ηγεσιών, είναι αναγκαία προϋπόθεση για την υπεράσπιση των αυθεντικών συμφερόντων των λαϊκών μαζών.

Από αυτή τη σκοπιά είναι γραμμένα τα κείμενα αυτού του μικρού βιβλίου. Γράφτηκαν από τους Παναγιώτη Λίλλη και Πέτρο Τσάγκαρη για τις ανάγκες της εφημερίδας «Εργατική Αριστερά» και του περιοδικού «Κόκκινος», σε διαφορετικές χρονικές στιγμές και γι' αυτό ο αναγνώστης θα πρέπει να «συγχωρήσει» κάποιες επαναλήψεις. Στις εκδόσεις Red Marks θεωρούμε ότι διατηρούν αμείωτη την αξία τους και ελπίζουμε ότι θα είναι πολύ βοηθητικά ιδιαίτερα για νέες-νέους αγωνίστριες-ες που θέλουν να αντιμετωπίσουν με επάρκεια τα πολιτικά ερωτήματα γύρω από τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Αποφασίσαμε επίσης να εντάξουμε σε αυτόν τον τόμο το ιστορικό κείμενο με τις αποφάσεις του συνεδρίου του 1924 της Ένωσης Παλαιών Πολεμιστών, γιατί δυστυχώς έχει γίνει δυσεύρετο. Όχι τυχαία. Γιατί η καθαρή αντιπολεμική-διεθνιστική θέση της υπαρκτής Αριστεράς εκείνης της εποχής είναι ένα ηχηρό χαστούκι στα αστικά ιδεολογήματα του τότε και του τώρα, αλλά και μια χρήσιμη υπενθύμιση και μέσα στις γραμμές της Αριστεράς του ότι η αντιπολεμική γραμμή υπήρξε στην Ελλάδα η βάση της συγκρότησης της κομμουνιστικής Αριστεράς, στην εποχή της σύνδεσής της με την Τρίτη Διεθνή.

*Το κείμενο είναι ο πρόλογος των εκδόσεων RedMarks

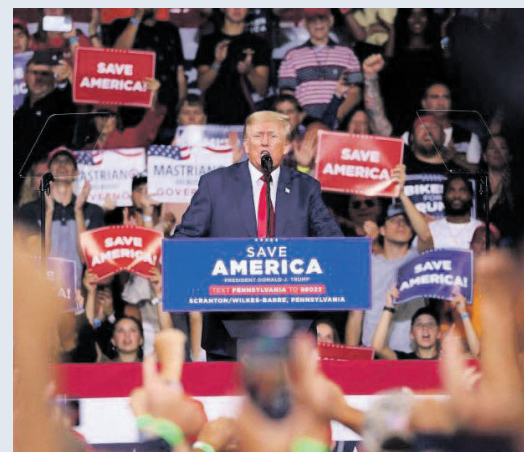
Παλαιστίνη

Στις αρχές Αυγούστου, μια ακόμα «τιμωρητική» εκστρατεία των ενόπλων δυνάμεων του Ισραήλ υπενθύμισε το δράμα της Γάζας. Τρεις ημέρες βομβαρδισμών στην πολιορκημένη λωρίδα γης, είχαν ως αποτέλεσμα 49 νεκρούς, ανάμεσά τους 17 μικρά παιδιά, και τουλάχιστον 360 τραυματίες. Ένα από τα αιτήματα των παλαιστινιακών ενόπλων οργανώσεων (κατά την ανταλλαγή χτυπημάτων και τις συζητήσεις για εκεχειρία) ήταν η απελευθέρωση του Καλίλ Αουάντε. Πρόκειται για έναν εμβληματικό απεργό πείνας. Ένα από τα (πολλά) θέματα της «διοικητικής κράτησης», μιας διαδικασίας που επιτρέπει στο Κράτος του Ισραήλ να φυλακίζει επί' αόριστον Παλαιστινίους χωρίς να υπάρχει κατηγορία εναντίον τους. Ο Αουάντε χρειάστηκε να φτάσει τις 172 μέρες απεργίας (και τα 37 κιλά) για να υποσχεθούν τελικά (μετά και από διεθνή πίεση) οι ισραηλινές Αρχές ότι δεν θα ανανεώσουν ξανά την κράτησή του στις αρχές Οκτώβρη. Το Κράτος του Ισραήλ φαίνεται ότι βρήκε τρόπο να αντιμτωπίσει τις καταγγελίες για αυτά τα διαρκή του εγκλήματα: Να φιμώσει όσες κι όσους τα καταγγέλλουν. Λίγους μήνες μετά την ανακήρυξη 6 παλαιστινιακών ανθρωπιστικών οργανώσεων ως «τρομοκρατικές», ειδικές δυνάμεις έκαναν εφόδους στα γραφεία συλλογικοτήτων που ασχολούνται με τα δικαιώματα των παιδιών, αγροτικών ενώσεων, γυναικείων ομάδων κλπ. Αυτή η πρόκληση ενόχλησε ακόμα και ευρωπαϊκά κράτη (Γερμανία, Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο) που δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν να στηρίζουν υλικά αυτές τις «εξτρεμιστικές» οργανώσεις. Για κυρώσεις βέβαια -που μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία παρουσιάζονται ως το «κοπλοστάσιο της δημοκρατίας»- ούτε λόγος. Εν τω μεταξύ, τις τελευταίες εβδομάδες έχουν πυκνώσει οι επιδρομές (με νεκρούς) στα στρατόπεδα προσφύγων στη Δυτική Όχθη, υπενθυμίζοντας ότι παραμένει υπό μια αδιόστακτη κατοχή. Δεν προκαλεί λοιπόν καμία έκπληξη ότι πυκνώνουν οι εμφανίσεις νέων ένοπλων ομάδων σε αυτά τα στρατόπεδα, έξω από τα πλαίσια των παραδοσιακών πολιτικών οργανώσεων (πχ. «Μεραρχία της Τζενίν»), καταγγέλοντας την Παλαιστινιακή Αρχή ότι «δεν μας προστατεύει από την κατοχή, συνεργάζεται μαζί της». Ένα πρόσφατο ντοκιμαντέρ-ανταπόκριση του BBC έφερε τίτλο «Τα μοιρολόγια και τα όπλα αυξάνονται στη Δυτική Όχθη». Συνήθως αυτά πάνε μαζί στην Παλαιστίνη και μετά τους λένε «τρομοκράτες»...

ΗΠΑ

Οι έρευνες για τα γεγονότα της 6ης Γενάρη του 2021 στην Ουάσινγκτον έχουν αποκαλύψει τη σοβαρότητα και την έκταση της απόπειρας ανατροπής του εκλογικού αποτελέσματος από τον Ντόναλντ Τραμπ. Η έφοδος στο Καπιτώλιο ήταν η χαοτική (ως τελευταία «ζαριά») κορυφή ενός συστηματικού παγόβουνου: Ένας στενός κύκλος γύρω από τον Τραμπ, διερεύνησε ερείσματα, άσκησε πιέσεις, επιχείρησε διαδοχικά σχέδια που θα ολοκλήρωναν ένα «βελούδινο πραξικόπημα». Αν αυτά ανήκουν στο παρελθόν, πιο ανησυχητικό είναι το παρόν και το μέλλον. Η κυβέρνηση Μπάιντεν παρουσιάζεται αμφίθυμη και διχασμένη ως προς το αν θα επιδιώξει να «κυνηγήσει» έναν αποδεδειγμένα επίδοξο πραξικοπηματία, γιατί ανησυχεί (βάσιμα...) ότι η «πολιτική δίωξη» θα ενισχύσει το πολιτικο-κοινωνικό ρεύμα του «τραμπισμού». Στο ίδιο το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, οι λεγόμενοι «μετριοπαθείς» και mainstream, που μετά την 6η Γενάρη είχαν πάρει αποστάσεις από τα γεγονότα, σήμερα υποχρεώνονται να προσαρμοστούν στο γεγονός ότι το κόμμα τους παραμένει «τραμπικό». Όποιος-α επιμένει σθεναρά σε μια γραμμή «υπεράσπισης των θεσμών», τον τρώει το μαύρο φίδι της εκλογικής βάσης του κόμματος, ακόμα κι αν φέρει το βαρύ όνομα (Λιζ) Τσένι. Είναι ενδεικτικό ότι όνο-

μα που ξεχωρίζει (πέραν του Τραμπ) για το 2024 είναι του Μάικ Πενς. Ο πρώην αντιπρόεδρος, είναι ένας φονταμενταλιστής χριστιανός δεξιός για τον οποίο πρώην σύμβουλος του Τραμπ (που ήρθε σε ρήξη μαζί του) έχει πει ότι «αν γίνει πρόεδρος, θα νοσταλγούμε τις μέρες Τραμπ». Οι προοπτικές του δυσκολεύουν όχι γιατί είναι εξτρεμιστής, αλλά γιατί πλέον ο Τραμπ τον στοχοποιεί ως «προδότη» (επειδή τις κρίσιμες μέρες έκρινε ότι η ακύρωση της εκλογής Μπάιντεν ξεπερνούσε τις δυνατότητες του)...

Ιράκ

Στο φόντο αδιέξοδων διαπραγματεύσεων για σχηματισμό κυβέρνησης (επί το μόνον), η ανακοίνωση του δημοφιλή σιίτικη κληρικού ηγέτη Μοκτάντα Αλ Σαντρ ότι «αποσύρεται από την πολιτική» προκάλεσε ένα κύμα οργισμένων διαδηλώσεων των οπαδών του. Ο Αλ-Σαντρ έχει «αποσυρθεί» πολλές φορές -για να επιστρέψει δριμύτερος. Αυτή τη φορά είχε προηγηθεί το «άδειασμά» του από τον πνευματικό καθοδηγητή του κινήματός του, που κάλεσε τους Ιρακινούς σίιτες να ακούνε μόνο τον Αγιατολάχ Χαμενεΐ (ανώτατο ηγέτη του Ιράν). Ακολούθησαν αιματηρές «ενδο-σιίτικες» συγκρούσεις μεταξύ φι-

λο-ιρακινών δυνάμεων και των σαντριτών (που έχουν μια πολιτική ιρακινού εθνικισμού) που έφτασαν στα πρόθυρα εμφυλίου (δεκάδες νεκροί σε μια μέρα). Ο Σαντρ κάλεσε σε τερματισμό των κινητοποιήσεων και πλέον στη Βαγδάτη επικρατεί μια εύθραστη ηρεμία. Αλλά η χώρα παραμένει εγκλωβισμένη ανάμεσα στο χάος που άφησε πίσω της η αμερικανική κατοχή, τις ιρακινές παρεμβάσεις στο εσωτερικό της και τις ντόπιες διεφθαρμένες φατρίες. Η δημοφιλία του (αμφιλεγόμενου) Αλ Σαντρ είναι σύμπτωμα κι απόδειξη της αθλιότητας των υπόλοιπων ντόπιων και ξένων παικτών, αλλά και της αδυναμίας προηγούμενων εξεγέρσεων να οικοδομήσουν μια ταξική εναλλακτική...

Ταϊβάν

Στις αρχές Αυγούστου, τα εκτεταμένα κινεζικά στρατιωτικά γυμνάσια γύρω από την Ταϊβάν, που απείχαν από τα (καλώς ή κακώς) «συνηθισμένα», έστρεψαν εκ νέου την προσοχή στο καυτό μέτωπο του Ειρηνικού, όπου κυοφορείται η μεγάλη αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας. Δεν υπήρξε συνέχεια, καθώς -σε αυτή τη συγκυρία τουλάχιστον- ούτε το Πεκίνο ούτε η Ουάσινγκτον επιθυμεί έναν πόλεμο. Αλλά η κλιμάκωση της έντασης υπενθύμισε πώς μπορεί να «ξεφύγει» μια κατάσταση -ανεξαρτήτως κεντρικών σχεδιασμών- από τη στιγμή που μπαίνει σε κίνηση ο καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός. Το Πεντάγωνο είχε ξεκαθαρίσει ότι μια επίσκεψη της Νάνσι Πελόζι στην Ταϊβάν είναι κακή ιδέα. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ θεωρήσει χρήσιμο κι αναγκαίο να διατυπώσει δημόσια («υπογράφοντάς» την) αυτή τη γνώμη της στρατιωτικής ηγεσίας. Κι όμως, ένα κορυφαίο στέλεχος του πολιτικού συστήματος έκρινε καλό να κάνει ένα τέτοιο ταξίδι για λόγους... προφίλ: των ΗΠΑ στην περιοχή και του Δημοκρατικού Κόμματος προεκλογικά, απέναντι στις εσωτερικές κριτικές για

«υποτίμηση της Κίνας». Η «αποκοτιά» της Πελόζι όμως δεν ήταν ακριβώς «εκτός γραμμής» -με την έννοια του κλίματος που έχει δημιουργηθεί στην Ουάσινγκτον απέναντι στην Κίνα, όπου ανηρίζουν πιο εύκολα τέτοιες εμπνεύσεις. Για το προφίλ του ενδιαφέρεται το ίδιο χρονικό διάστημα ο Ξι Γιν-πίνγκ, ενόψει ενός κρίσιμου κομματικού συνεδρίου από το οποίο φιλοδοξεί να βγει αδιαμφισβήτητος ηγέτης. Κάτι που λογικά έπαιξε ρόλο στην απόφαση να σηκώσει αεροπλάνα και να επιβάλει κυρώσεις ως απάντηση σε μια (κυρίως) «θεατρική» πρόκληση της. Παιδιά που παίζουν με σπέρτα πάνω από μπαρουταποθήκη...

Αιματηρή στασιμότητα και πόλ...

Του Πάνου Πέτρου

Εχοντας ξεπεράσει πλέον τους 6 μήνες από την ρωσική εισβολή, ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει πάρει χαρακτηριστικά πολέμου φθοράς και αντοχής.

Οι μάχες

Μετά τη ρωσική ήττα στην αστραπιαία (και κακοσχεδιασμένη) εκστρατεία κατάληψης του Κιέβου, η ανασυγκρότηση των ρωσικών δυνάμεων, η αναδιοργάνωσή τους και η προσήλωση στο Ντονμπάς έγειρε ξανά την πλάστιγγα στα πεδία των μαχών. Κατά την εκκίνηση αυτή της «δεύτερης φάσης», ο ρωσικός στρατός προχωρούσε αργά αλλά σταθερά και η ουκρανική άμυνα παρουσίαζε εικόνα «κατάρρευσης σε αργή κίνηση» (απώλεια όλου του Λουγκάνσκ, παραδοχή για απώλειες 100-200 στρατιωτών ημερησίως, διαδοχικές εκκενώσεις και υποχωρήσεις από θέσεις στο Ντονιέτσκ). Ωστόσο, μήνες μετά την έναρξη της «δεύτερης φάσης», δεν έχει ολοκληρωθεί ο ρωσικός στόχος κατάληψης όλου του Ντονμπάς και η αίσθηση «αργής αλλά σταθερής προέλασης» δίνει τη θέση της σε μια εικόνα όπου το «αργά» υπερτερεί του «σταθερά».

Η ενίσχυση του ουκρανικού πυροβολικού (με τα αμερικανικά Χόβιτζερ, φτιαγμένα για να «επιβραδύνουν» προελάσεις) και η τακτική αποφυγής μεγάλων απωλειών εκ μέρους του ρωσικού επιτελείου (που διαχειρίζεται ένα εξαρχής περιορισμένο στρατιωτικό δυναμικό, το οποίο έχει υποστεί και σημαντικές απώλειες στους μήνες των μαχών) ματαίωσε τις εκτιμήσεις για έναν «πόλεμο κινήσεων» στην Κοιλιάδα του Ντονμπάς. Το περίφημο ρωσικό πυροβολικό ανέλαβε τον πρωταγωνιστικό ρόλο, αναλαμβάνοντας να ισοπεδώσει τις ουκρανικές άμυνες (και τις ίδιες τις πόλεις κατά τη διαδικασία) προτού προχωρήσουν οι χερσαίες δυνάμεις για να καταλάβουν τα εγκαταλελειμμένα ερείπια. Μέσα στο καλοκαίρι, άρχισε η πραγματική ανάπτυξη στο πεδίο των μαχών κάποιων πιο εξελιγμένων αμερικανικών συστημάτων (HIMARS κ.ά.) για τέτοιου τύπου πόλεμο. Αυτά πλέον καλύπτουν τη διαφορά εμβέλειας (όπου το ρωσικό πυροβολικό είχε συντριπτική ανωτερότητα) και λογικά έπαιξαν ρόλο στη σχετική «στασιμότητα».

Πλέον οι μάχες θυμίζουν Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ένας «πόλεμος θέσεων» όπου το χαράκωμα μετακινείται βασανιστικά αργά ενώ το πυροβολικό ανταλλάζει φονικά πυρά

πάνω από τα κεφάλια των φαντάρων. Πρόκειται για μια «στασιμότητα» φονική για τους φαντάρους και καταστροφική για πόλεις και υποδομές. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, η προσπάθεια ουκρανικής αντεπίθεσης στο Νότιο Μέτωπο (προς τη Χερσώνα) ήταν στις πρώτες της ημέρες, αρκετά νωρίς για να διακρίνει κανείς τι συμβαίνει πίσω από την «ομίχλη του πολέμου» (όπου οι μεν διαφημίζουν «προέλαση» και οι δε κάνουν λόγο για «παταγώδη αποτυχία»). Στην ίδια τη Χερσώνα (και δευτερευόντως και στην Κριμαία), έχουν κλιμακωθεί κάποια χτυπήματα στα ρωσικά «μετόπισθεν», είτε από τις ουκρανικές κρατικές υπηρεσίες είτε από τους τοπικούς «αντάρτικους» σχηματισμούς που δρούσαν εδώ και μήνες -αλλά πιο περιορισμένα- στην περιοχή.

Επιδιώξεις και αγώνας αντοχής

Κατά τους δύσκολους μήνες των ρωσικών επιτυχιών στο Ντονμπάς στις αρχές Ιούνη, Ουκρανοί αξιωματούχοι έκαναν λόγο για ένα «σημείο καμής» τον Αύγουστο, που θα επέτρεπε «τον τερματισμό του πολέμου ως το τέλος του 2022». Προφανώς ήταν ενήμεροι των προετοιμασιών αντεπίθεσης, αλλά και του χρόνου που χρειαζόταν να μεσολαβήσει για να γίνουν αξιοποιήσιμα στη μάχη τα αμερικανικά όπλα. Αλλά περισσότερο από πρόβλεψη, μάλλον ήταν ευχή-περιγραφή της επιδίωξης της ουκρανικής πλευράς, που επείγεται για το τέλος του πολέμου, αλλά έχει ανάγκη αντιστροφής κάποιων τετελεσμένων (έχει χάσει το 23% των εδαφών και το 70% των ακτογραμμών) για να το επιδιώξει. Οι πιθανότητες να το καταφέρει είναι τουλάχιστον αμφίβολες. Καθώς πλησίαζαν οι μέρες προς την επίσημη έναρξη της αντεπίθεσης, στρατιωτικοί σύμβουλοι του Ζελένσκι φρόντιζαν να υπενθυμίζουν ότι δεν υπάρχει ούτε η συντριπτική αριθμητική υπεροχή που προβλέπεται για επιτυχημένο «πόλεμο κινήσεων» ούτε ο αναγκαίος οπλισμός («η διεθνής βοήθεια είναι όση χρειάζεται για να αντέξουμε, όχι για να νικήσουμε»).

Είτε ως καλοσχεδιασμένη απόπειρα, είτε ως κακοσχεδιασμένη «ζαριά» απελπισίας, η αντεπίθεση μαρτυρά την επείγουσα ανάγκη της ουκρανικής ηγεσίας να καταγράψει επιτυχίες στο έδαφος. Είτε για να βελτιώσει τη θέση της στο διαπραγματευτικό τραπέζι του μέλλοντος, είτε για να στείλει μήνυμα στους αμφίθυμους διεθνείς συμμάχους ότι δεν είναι «χαμένη υπόθεση» η υλική βοήθειά τους, είτε για αποτρέψει/καθυστερήσει μια δύσκολο να αντιστραφεί εδραίωση των τετε-

λεσμένων (στρατιωτική οχύρωση των δυνάμεων κατοχής, «δημοψηφίσματα» κ.ά. πολιτικο-οικονομικές δράσεις οριστικοποίησης του διαμελισμού).

Όσον αφορά τη ρωσική ηγεσία, δεν έχει κάποια διάθεση να παραχωρήσει όσα κατέκτησε με τα όπλα. Όπως το έθεσε πρόσφατα ο Σεργκέι Λαβρόφ, οι ουκρανικές προτάσεις του προηγούμενου γύρου διαπραγματεύσεων τον Μάρτη «είχαν γίνει με βάση μια γεωγραφία. Πλέον αυτή η γεωγραφία έχει αλλάξει». Σε αρκετά από τα κατακτημένα εδάφη, οι διαδικασίες οικονομικής-πολιτικής-πολιτισμικής «ενσωμάτωσης» στη Ρωσία βρίσκονται ήδη σε πλήρη εξέλιξη, παρά την καθυστέρηση των «δημοψηφισμάτων», δηλώνοντας ανοιχτά τις προθέσεις της Μόσχας.

Στο Κρεμλίνο δεν δείχνουν να βιάζονται εξίσου με το Κίεβο. Ο πόλεμος δεν έχει αναστατώσει τη ρωσική καθημερινότητα όπως την ουκρανική. Η ρωσική οικονομία άντεξε τους πρώτους κραδασμούς των κυρώσεων. Ασφαλώς θα αντιμετωπίσει ύφεση και δυσκολίες, αλλά η ουκρανική οικονομία κινδυνεύει να χάσει το 50% (!) του ΑΕΠ μέσα στο 2022, χρεώνεται κατά 5 δις. ευρώ κάθε μήνα και έχει βιώσει μια διάλυση των υποδομών. Ο πόλεμος παραμένει... «Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση», με την έννοια της επιλεκτικής αποστολής δυνάμεων στο μέτωπο (εθελοντές, επαγγελματίες, μισθοφόροι, και «συμβασιούχοι» από τις φτωχότερες κι απομακρυσμένες περιοχές των διάφορων εθνοτήτων που ζουν στη Ρωσία). Η υποχρεωτική στρατολόγηση βαραίνει τους «συμμάχους» στο Ντονμπάς, αλλά δεν έχει «αγγίξει» τη ρωσική κοινωνία και ειδικότερα τα αστικά κέντρα. Το ρωσικό οπλοστάσιο έχει υποστεί απώλειες και οι μάχες το «καταβροχθίζουν», αλλά παραμένει ποσοτικά ανώτερο του ουκρανικού. Το πρώτο κύμα εσωτερικής αμφισβήτησης τσακίστηκε. Είναι πολλές οι χιλιάδες αντικαθεστωτικών που πλέον επιλέγουν την αυτοεξορία, ενώ στο εσωτερικό της χώρας, οι αντιπολεμικές δυνάμεις έχουν εξωθηθεί στην παράνομη-μειοψηφική δράση (εμπρηστικές επιθέσεις σε στρατολογικά γραφεία κλπ).

Αυτά κάνουν τη ρωσική ηγεσία να δείχνει πιο «άνετη» με την προοπτική παράτασης του πολέμου και πέραν του ερχόμενου χειμώνα. Διατηρεί μάλιστα την αισιοδοξία νέων επιτυχιών, μην κρύβοντας τις στοχεύσεις της σε μια «τρίτη φάση»-για το Χάρκοβο, την Οδησό και την γενικότερη ανάγκη «απόθησης προς τα δυτικά» του «τμήματος της Ουκρανίας που θα παραμείνει υπό τον έλεγχο του Ζελένσκι».

Αλλά κανείς δεν μπορεί να βάλει το χέρι στη φωτιά για το πού φτάνουν οι ρωσικές αντοχές για «Μαραθώνιο». Η αρχική αντοχή στις κυρώσεις δεν σημαίνει και «ανέφελη» λειτουργία της οικονομίας (πόσο μάλλον μεσομακροπρόθεσμα). Η επιμονή της ουκρανικής αντίστασης και το αίσθημα «αδιεξόδου» ή έστω «καθυστερήσης» προκαλεί δυσφορία στα ακροδεξιά «γεράκια» που έχουν ήδη εκδηλωθεί -πολλές φορές πλειοδοτώντας σε σχέση ακόμα και με τους Ουκρανούς αξιωματούχους σε «μελανά χρώματα» και υπερβολές για την αποτυχία της ρωσικής επιχείρησης, προκειμένου να πείσουν για την ανάγκη κλιμάκωσης -δηλαδή πλήρους πολεμικής κινητοποίησης. Μια επιλογή που (σοφά) αποφεύγει ο Πούτιν, για να διατηρήσει τις συνθήκες που επιτρέπουν την «παθητική στήριξη» (βλ. ανοχή) στον πόλεμο. Η παράταση του πολέμου επί μακρόν, χωρίς μια πειστική καθαρή «νίκη», μπορεί να ενισχύσει αυτούς τους νοκοκεφάλους.

Βρισκόμαστε σε μια συγκυρία, που ενώ αρχίζει να θυμίζει μια από τις πιθανές συνθήκες λήξης ενός πολέμου -τη μεγάλη και δίχως ορατή νικηφόρα διέξοδο φθορά και των δύο εμπόλεμων- αυτή η προοπτική μοιάζει σήμερα πιο μακρινή από ό,τι έδειχνε πχ τον περασμένο Μάρτη.

Το εσωτερικό μέτωπο

Σε ένα άρθρο με (λιγότερο ή περισσότερο) αντίστοιχες εκτιμήσεις ως προς την πορεία των μαχών, τις οικονομικές παραμέτρους και τις εκατέρωθεν επιδιώξεις, ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου καταλήγει ως εξής: «Πέρα από αναμέτρηση όπλων και χρήματος, ο πόλεμος, ο κάθε πόλεμος, είναι και σύγκρουση βουλήσεων. Στον πόλεμο της Ουκρανίας δεν είναι καθόλου βέβαιο ποιο από τα δύο στρατόπεδα θα επιδείξει την ισχυρότερη, σε βάθος χρόνου, βούληση». Αυτή η βούληση -συνδεδεμένη και με τις λαϊκές διαθέσεις- μπορεί τελικά να κρίνει τις εξελίξεις. Σήμερα δε διαφαίνεται ακόμα κάποια μεγάλη αλλαγή σε αυτό το πεδίο (αναζωπύρωσης της αντιπολεμικής αντίστασης στη Ρωσία ή κάμψης της διάθεσης συνέχειας της αντίστασης στην Ουκρανία). Χωρίς τέτοιες αλλαγές, είναι δύσκολο να προκύψει ειρήνη, είτε δίκαιη είτε άδικη. Πόσο μάλλον αυτή να αποδειχθεί και βιώσιμη...

Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός

Μετά από 6 μήνες πολέμου, καθώς «παγιώνεται» ως μόνιμη κατάσταση και υποχωρεί από το επίκεντρο της προσοχής, υποχωρεί στη διεθνή συζήτηση η γενικευμένη αβεβαιότητα

Εμμος φθοράς στην Ουκρανία

Τα ευρωπαϊκά κράτη ετοιμάζονται για ένα μέλλον στο οποίο τα «μπράτσα» θα τους είναι χρήσιμα στην προσπάθεια να παίξουν διεθνή ρόλο. Άλλωστε πριν το «τέλος της αφθονίας», είχε αναγγελθεί από στήλες εφημερίδων και δηλώσεις αξιωματούχων και το «τέλος της αθωότητας». Η Ευρώπη, λέει, είχε γίνει «μαλθακή» -και αυτό πρέπει να πάρει τέλος.

για τα ενδεχόμενα απότομης γενίκευσης του πολέμου. Αλλά δεν υπάρχει δυνατότητα «επανάπαυσης». Από τη σκοπιά της παρέμβασης και της δράσης των μεγάλων ανταγωνιζόμενων δυνάμεων, η σύρραξη στην Ουκρανία αποκτά όψεις αυτού που λέγανε παλιά «συμφωνημένο πόλεμο» (με οριοθετημένη τη «γεωγραφία» του και με εκατέρωθεν αυτοσυγκράτηση απέναντι σε κάποιες «υπερβάσεις»). Αυτή όμως είναι η εικόνα της στιγμής, μοιάζει να προκύπτει περισσότερο από την πραγματικότητα της στασιμότητας στα πεδία της μάχης και λιγότερο από -μόνιμη, στρατηγικού χαρακτήρα- επιλογή. Ακόμα κι αν κανείς εκτιμήσει ότι δεν επικρατεί διάθεση γενίκευσης στα επιτελεία Δύσης κι Ανατολής, στην εμπλοκή τέτοιων δυνάμεων σε περιφερειακές συγκρούσεις υπάρχει πάντοτε η δυναμική του λεγόμενου «Mission Creep»: Η σταδιακή διολίθωση μιας αποστολής σε κλίμακα και κατευθύνσεις διαφορετικές από την

αρχική πρόθεση όσων τη συνέλαβαν. Αλλά πέρα από τους κινδύνους που μπορεί να προκύψουν μέσα από την ίδια την Ουκρανία, τα πράγματα είναι πολύ πιο ανησυχητικά όσον αφορά το ευρύτερο μέλλον. Έχουμε ξαναγράψει ότι ο όρος «κυρώσεις» είναι ανακριβής, γιατί η στόχευση και η διάρκεια τους περιγράφουν περισσότερο «οικονομικό πόλεμο» και «αρχή του τέλους της παγκοσμιοποίησης». Κινήσεις όπως η επιδίωξη «απεξάρτησης από τα ρωσικά ορυκτά καύσιμα» στην Ευρώπη, ο στρατηγικός διάλογος και οι διαφωνίες για την μέθοδο «επαναπροσανατολισμού της οικονομίας» στη Ρωσία, έχουν κόστος και απαιτούν διάρκεια που ξεπερνά κατά πολύ την πολεμική-ουκρανική συγκυρία. Την σχετική εικόνα συμπληρώνουν άλλα πρόσφατα μέτρα, άσχετα με τη Ρωσία και την Ουκρανία, αλλά σχετικά με την όξυνση των ανταγωνισμών ευρύτερα, όπως η σπουδή των ΗΠΑ να προωθήσει την ικανότητα εγχώ-

ριας παραγωγής των υπερπολύτιμων στις νέες τεχνολογίες ημιαγωγών για να «απεξαρτηθεί» από τα εργοστάσια στην εύφλεκτη περιοχή του Ειρηνικού (Ταϊβάν, Κίνα κ.ά.). Οι καπιταλιστικές οικονομίες «οχυρώνονται» και κάνουν βήματα «αποπαγκοσμιοποίησης» προς την κατεύθυνση πιο «κλειστών» σφαιρών επιρροής και συναλλαγών.

Είναι μια αλλαγή που από μόνη της εκτιμάται ότι μπορεί να προκαλέσει θηριώδη αναστάτωση κι επιδείνωση στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων (αν η Ευρώπη ήδη δοκιμάζεται σκληρά και προετοιμάζεται ψυχολογικά για το «τέλος της αφθονίας», ο παγκόσμιος Νότος απειλείται με τραγωδίες). Είναι μια κίνηση «προς τα πίσω», σε μια εποχή που όλες οι μεγάλες προκλήσεις (περιβάλλον, πανδημία, πόλεμος, ενέργεια, ελλείψεις) είναι οφθαλμοφανές ότι απαιτούν συνεργασία κι αλληλεγγύη σε διεθνές επίπεδο για να αντιμετωπιστούν. Είναι -ακόμα χειρότερα- προσπάθειες «μετριασμού» της οικονομικής αλληλεξάρτησης ως ανασταλτικού παράγοντα για γενικευμένες αναμετρήσεις -που σε κάποιες πρωτεύουσες ίσως φαίνονται πλέον πολύ πιο πιθανές ή αναγκαίες.

Αυτό υπογραμμίζει άλλωστε η εξοπλιστική κούρσα. Όπως και τα οικονομικά μέτρα, έτσι και οι κολοσσιαίες πολεμικές δαπάνες και τα μεγαλεπήβολα προγράμματα που ανακοινώνονται δεν έχουν βραχυπρόθεσμο ορίζοντα. Πρόκειται για προσπάθειες που το ξεδίπλωμα και η υλοποίησή

τους απαιτεί χρόνο. Τα ευρωπαϊκά κράτη ετοιμάζονται για ένα μέλλον στο οποίο τα «μπράτσα» θα τους είναι χρήσιμα στην προσπάθεια να παίξουν διεθνή ρόλο. Άλλωστε πριν το «τέλος της αφθονίας», είχε αναγγελθεί από στήλες εφημερίδων και δηλώσεις αξιωματούχων και το «τέλος της αθωότητας». Η Ευρώπη, λέει, είχε γίνει «μαλθακή» -και αυτό πρέπει να πάρει τέλος.

Ασφαλώς, για μεγάλες μερίδες εργαζόμενων στρωμάτων μέσα στην Ευρώπη και για κάποιους λαούς σε χώρες έξω από αυτήν, προκαλεί μια κάποια έκπληξη η αποκάλυψη ότι μέχρι πρότινος επικρατούσε αφθονία και μαλθακότητα. Αν η επίκληση σε ένα τέτοιο φανταστικό παρελθόν είναι αστεία, η προαναγγελία του τέλους του είναι πολύ σοβαρή. Και ασφαλώς, οι πολιτικές ηγεσίες δεν κρύβουν ότι αυτά πάνε μαζί: Ο μιλιταρισμός με την πίεση στο βιοτικό επίπεδο. Θα συμπληρώσουμε και την πίεση στα δημοκρατικά δικαιώματα, που κλείνει το τρίπτυχο. Από τη δυνατότητα της ακροδεξιάς να «κολλυπήσει» σε έναν τέτοιο «σπαρτιάτικο» κόσμο, και την αναπόφευκτη σκλήρυνση και των πιο «φιλελεύθερων» προκειμένου να επιβάλουν μια τέτοια ατζέντα, μέχρι την ανάγκη της Συνόδου του ΝΑΤΟ να εντάξει τις παντός είδους «υβριδικές απειλές» (πχ μετανάστες) στους δηλωμένους «εχθρούς» του.

Προοπτικές

Στον «μετασοβιετικό χώρο» έχει ανοίξει ήδη η συζήτηση για την επόμενη ημέρα του -καθώς η περιοχή βρισκόταν σε μια κρίση διάρκειας και οι πόλεμοι μπορούν να φέρουν μεγάλες κοινωνικές ανατροπές, ή να επιλύσουν αντιφάσεις που δεν επιλύθηκαν με τη μέθοδο της κοινωνικής ανατροπής. Το «πρόσημο» αυτών των αλλαγών δεν είναι ποτέ δεδομένο και είναι υπόθεση των συντρόφων και των συντροφισμών μας εκεί να αγωνιστούν για τη φορά των εξελίξεων.

Η υπόλοιπη Ευρώπη ζει τη δική της κρίση διαρκείας και μπαίνει σε μια περίοδο όξυνσης των αντιφάσεων της. Ξεκινώντας από τους καθημερινούς αγώνες εδώ και τώρα -ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στο μιλιταρισμό και τις εξοπλιστικές δαπάνες, ενάντια στην περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, χρειάζεται να χτίσουμε την πολιτική-κοινωνική δύναμη που θα επιχειρήσει να επιλύσει τις πολλαπλές κρίσεις με τη μέθοδο της κοινωνικής ανατροπής -που παραμένει η καλύτερη μέθοδος να αποτραπεί και η παράνοια της επίλυσής τους δια του πολέμου.

Η Βραζιλία μεταξύ κάλπης, δι- και απειλών πραξικοπήματος

Του Πάνου Πέτρου

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.», παρουσιάσαμε αναλυτικά την ξεχωριστή φύση της απειλής που αποτελεί ο Μπολσονάρο στη Βραζιλία, τη δυναμική που δημιουργεί η επανεργοποίηση του Λούλα αλλά και τη στρατηγική «ταξικής συνεργασίας» την οποία υιοθέτησε ο ηγέτης του ΡΤ, όπως και το διάλογο γύρω από την απόφαση του PSOL να μην επιχειρήσει να κατεβάσει μια δική του υποψηφιότητα στις εκλογές. Σε αυτό το άρθρο θα εξετάσουμε την κατάσταση που διαμορφώνεται στην τελική ευθεία προς τις κάλπες του Οκτώβρη.

Η εκλογική μάχη

Δημοσκοπικά, ο Λούλα εξακολουθεί να διατηρεί σαφές προβάδισμα, ωστόσο αυτό μειώνεται. Από τα υψηλά 18-21%, στο 12-15% μέσα στο καλοκαίρι, ενώ οι τελευταίες δημοσκοπήσεις του Αυγούστου έδιναν πλέον μονοψήφια διαφορά. Η νίκη του Λούλα από τον πρώτο γύρο εξακολουθεί να μην αποκλείεται, όμως εμφανίζεται πλέον ως πιο πιθανός ένας δεύτερος γύρος. Εκεί ο Λούλα παραμένει το φαβορί, κυρίως γιατί ο Μπολσονάρο αντιμετωπίζει ένα «ταβάνι»: Ο πληθωρισμός και η φτώχεια, η φοβική πολιτική άρνησης/υποτίμησης της πανδημίας, οι καταστροφές στον Αμαζόνιο, τα σκάνδαλα διαφθοράς, οι διαρκείς συγκρούσεις με τους θεσμούς έχουν δημιουργήσει ένα επίπεδο «απόρριψης» του Μπολσονάρο που εδώ και ένα χρόνο δεν έχει πέσει ποτέ κάτω από το 50%.

Ο Μπολσονάρο έχει προχωρήσει σε ενέργειες αντιστροφής της εικόνας (που εν μέρει ερμηνεύουν τη μείωση της διαφοράς). Στο επίπεδο της οικονομίας, ενέκρινε ένα νέο, αυξημένο πακέτο επιδοτήσεων στους φτωχότερους, του οποίου ο προεκλογικός του χαρακτήρας είναι κραυγαλέα εμφανής: η επιδότηση αφορά τους αμέσως επόμενους μήνες, μέχρι το Δεκέμβριο του 2022! Στο επίπεδο της πολιτικοϊδεολογικής μάχης, πήραν και πάλι μπρος (όπως το 2018) οι μηχανές ενεργοποίησης του «ηθικού πανικού»: Τα bot στο whatsapp διαχέουν «αποκαλύψεις» για το πώς ο «πρώην κατάδικος» Λούλα απειλεί τις χριστιανικές-οικογενειακές αξίες και την ιδιοκτησία και το ΡΤ υποστηρίζει την παιδοφιλία και θέλει να κά-

νει τα παιδιά γκέι, ενώ Ευαγγελιστές Πάστορες αναλαμβάνουν να πείσουν τα φτωχότερα (και άρα αμφίβολα) τμήματα του ποιμνίου τους ότι «οι χριστιανοί δεν ψηφίζουν αριστερά». Αυτά λογικά δεν θα έχουν τον εντυπωσιακό αντίκτυπο που είχαν το 2018 (σε ένα γενικευμένο δεξιόστροφο «αντι-ΡΤ» κλίμα), αλλά μπορούν να συσπειρώσουν/ενεργοποιήσουν το συντηρητικό ακροατήριο.

Όπως θυμίζει διαρκώς ο Βραζιλιάνος μαρξιστής Βαλέριο Αρκάρι, αν και δηλώνει γενικά αισιόδοξος: «[ο Μπολσονάρο] δεν είναι ένα πολιτικό πτώμα. Δεν έχει ταφεί ακόμα... διαθέτει πολιτική και κοινωνική δύναμη, όπως και θέληση να πολεμήσει για την εξουσία».

Το πραγματικά μεγάλο ερώτημα που πλανάται πάνω από τις φετινές εκλογές στη Βραζιλία, αφορά το πώς θα αντιδράσει ο Μπολσονάρο και ο «λαός του» στο πιθανότερο σενάριο της εκλογικής ήττας. Ακόμα και η αμιγώς εκλογική συζήτηση -οι ψήφοι και τα ποσοστά- αφορούν περισσότερο αυτά τα σενάρια: Πόσους «στρατιώτες» (κατά την προσφιλή του έκφραση) θα διαπιστώσει ότι διαθέτει, για να επιχειρήσει να αγωνιστεί για την ακύρωση του αποτελέσματος και την παραμονή του στην εξουσία.

Βραζιλιάνοι σχολιαστές συνηθίζουν να λένε ότι «όλη η θητεία του Μπολσονάρο ήταν μια διαρκής προεκλογική καμπάνια». Αυτή η «καμπάνια» συνοδευόταν από μια συστηματική συκοφαντική επίθεση στην αξιοπιστία του εκλογικού συστήματος, η οποία έχει κατορθώσει να σπείρει μια διάχυτη αμφιβολία. Ο Μπολσονάρο έχει ήδη δημιουργήσει το μύθο της «κλεμμένης νίκης», με μια στρατηγική βγαλμένη από το εγχειρίδιο του Ντόναλντ Τραμπ, που οδήγησε στα γεγονότα της 6ης Γενάρη του 2020

*** Η απόφαση για την υλοποίηση των όχι-και-τόσο-έμμεσων απειλών του Μπολσονάρο θα κριθεί από τη διερεύνηση των ερεισμάτων του: Στην άρχουσα τάξη, στο κράτος (και κυρίως στο στρατό), στην κοινωνία. Μπροστά σε τέτοια σενάρια, αποκτά τεράστια σημασία η υπόθεση των δρόμων.**

(έφοδος στο Καπιτώλιο), που από τις σημερινές έρευνες αποδεικνύονται η «χαοτική» κορυφή ενός πολύ πιο συστηματικού «παγόβουου».

Η σύγκρουση στο κράτος

Θεωρώντας ότι «σηκώνει το γάντι» που είχε ρίξει ο Μπολσονάρο, το Ανώτατο Εκλογικό Δικαστήριο (TSE) δέχτηκε να δώσει στο στρατό (!) εποπτικά δικαιώματα στην τεχνική προετοιμασία των εκλογών. Αποδείχθηκε ότι υπάρχουν πολλοί καραβανάδες πρόθυμοι να συνδράμουν στη δημιουργία κλίματος καχυποψίας απέναντι στο εκλογικό σύστημα, προκαλώντας μικρές και μεγάλες εντάσεις μεταξύ μελών του TSE και διάφορων αξιωματικών. Με τον στρατό (που μεγάλο τμήμα του έχει στενότερους δεσμούς με τον Μπολσονάρο) ήδη πιο «νομιμοποιημένο», έφτασε ο υπουργός Άμυνας (και στρατηγός) Σέρχιο ντε Ολιβείρα να καταθέσει στο δημόσιο διάλογο ιδέες όπως η «παράλληλη καταμέτρηση» από τις... Ένοπλες Δυνάμεις.

Σε αυτό το φόντο, μέσα στο καλοκαίρι, η επιλογή του νέου προέδρου του TSE αποτέλεσε ένα μήνυμα στον Μπολσονάρο: Διορίστηκε ο Αλεξάντρε ντε Μοράες, ένας δικαστής που έχει κηρύξει «πόλεμο» στους ακροδεξιούς μηχανισμούς οργανωμένης διασποράς fake news και επαναλαμβάνει ότι το σύστημα ψηφοφορίας έχει αποδειχθεί επανειλημμένα αξιό-

πιστο στα πάνω από 25 χρόνια χρήσης του. Με δική του εντολή στα τέλη Αυγούστου η Ομοσπονδιακή Αστυνομία έκανε εφόδους στα σπίτια συγκεκριμένων μεγαλοεπιχειρηματιών που αποκαλύφτηκε ότι συζητούσαν μεταξύ σοβαρού και αστείου (;) ότι σε περίπτωση νίκης του Λούλα θα ήταν προτιμότερο ένα πραξικόπημα.

Με όρους ενεργοποίησης της κοινωνικής του βάσης πάντως, ο Μπολσονάρο έχει βρει στο πρόσωπο του ντε Μοράες τον «τέλειο κακό». Αυτόν που προσωποποιεί την «απόπειρα δικτατορίας» (βλ. νίκη του Λούλα) στην οποία αναφέρεται συχνά, δηλώνοντας στα συγκεντρωμένα πλήθη ότι απελευθέρωσε την οπλοκατοχή ώστε «κάθε καλός πολίτης να διαθέτει όπλο να αντισταθεί, αν χρειαστεί». Ο ίδιος έχει δηλώσει σε μια συνάντησή του με τους ηγέτες των Ευαγγελιστών ότι βλέπει τρία πεπρωμένα για τον ίδιο: «Η νεκρός, ή συλληφθέντας, ή νικητής», συμπληρώνοντας «και δεν θα με συλλάβουν ποτέ».

Ασφαλώς μπορεί τελικά να καταπιεί αυτές τις μεγάλες κουβέντες και να αρκεστεί -ζωντανός και ηττημένος- στη διασφάλιση του «δεν θα με συλλάβουν»: Δηλαδή την ομαλή αποδοχή του αποτελέσματος με αντάλλαγμα την ασυλία, καθώς σε περίπτωση ήττας ο ίδιος και ο κύκλος του κινδυνεύουν με αναρίθμητες διώξεις για οικονομικά-πολιτικά-ποινικά εγκλήματα).

αδηλώσεων

Όμως ο τρόπος που ανελίχθηκε στην εξουσία, η ηθική του στην προεδρία και η πολιτικοκοινωνική κατάσταση στη Βραζιλία δεν επιτρέπουν σε κανένα να πάρει ελαφρά τις καρδιές όλες αυτές τις δηλώσεις ως σκέτο «θέατρο». Η υλοποίηση των όχι-και-τόσο-έμμεσων απειλών θα κριθεί από τη διερεύνηση των ερεισμάτων του: Στην άρχουσα τάξη, στο κράτος (και κυρίως στο στρατό), στην κοινωνία.

Το ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα θα παίξει το ρόλο του, ως «διερεύνηση». Με άλλη αυτοπεποίθηση θα κινηθεί αν διαπιστώσει μαζική στήριξη, με άλλη αν υποστεί μια ηχηρή ήττα (πχ από τον πρώτο γύρο, με μεγάλη διαφορά). Από αυτά μπορεί να κριθεί και το εύρος της στήριξης ή εναντίωσης που θα συναντήσει στους κύκλους (άρχουσα τάξη, κράτος) που έχουν την πολυτέλεια να «ποντάρουν» σε διαφορετικά «άλογα» για τη διαιώνιση της κυριαρχίας τους.

Η μάχη στους δρόμους

Ωστόσο, μπροστά σε τέτοια σενάρια, αποκτά τεράστια σημασία η υπόθεση των δρόμων. Το μέτρημα των πρόθυμων να κινητοποιηθούν κι όχι απλά να ψηφίσουν. Γι' αυτό και μέσα στο Σεπτέμβρη, οφείλουμε να στρέψουμε τα βλέμματά μας σε δύο ημερομηνίες.

Στις 7 Σεπτέμβρη, θα γιορταστούν με στρατιωτική παρέλαση τα 200 χρόνια της ανεξαρτησίας της Βραζιλίας. Φέτος, ο Μπολσονάρο ανακοίνωσε ότι θα κάνει «μια καινοτομία»: Θα παραστεί το πρωί στις επίσημες εκδηλώσεις στην Μπραζιλία, αλλά θα οργανώσει το απόγευμα και μια μεγάλη στρατιωτική παρέλαση στην παραλία Κόπα Καμπάνα του Ρίο. Στην Αβενίδα Ατλάντικα, την παραλιακή λεωφόρο, γίνονται παραδοσιακά οι διαδηλώσεις των «μπολσοναρίστας». Εκεί καλεί ο Μπολσονάρο «τους στρατιώτες του» να κατέβουν στους δρόμους «για μια τελευταία φορά», στο πλευρό πραγματικών στρατιωτών.

Τρεις μέρες μετά, στις 10 Σεπτέμβρη, η καμπάνια «Fora Bolsonaro», που κατέβασε αρκετές φορές χιλιάδες Βραζιλιάνους στους δρόμους το 2021, οργανώνει την απάντησή της στην πρόκληση και μια κινητοποίηση «ενάντια στην απειλή πραξικοπήματος». Εκεί είναι υπερ-πολύτιμο να παρουσιαστεί μια κοινωνική δύναμη που θα «κόβει το βήχα» σε όσες δυνάμεις σκέφτονται να στηρίξουν ή να ανεχτούν πραξικοπηματικές ενέργειες.

Μια πρώτη θετική «δοκιμή» υπήρξε στις 11 Αυγούστου. Εκείνη τη μέρα,

έγιναν συγκεντρώσεις σε περίπου 50 πόλεις της Βραζιλίας, ως ανταπόκριση στο «Γράμμα στους Βραζιλιάνους, για την Υπεράσπιση του Δημοκρατικού Κράτους Δικαίου». Είναι μια επιστολή που συνέταξε το ακαδημαϊκό προσωπικό της Νομικής Σχολής του Σάο Πάουλο, με αναφορά στο «Γράμμα προς τους Βραζιλιάνους» του 1977, την τότε ανοιχτή καταγγελία της δικτατορίας από καθηγητή της Νομικής.

Ξεκινώντας με τη φιλοδοξία να συγκεντρώσει «μερικές εκατοντάδες υπογραφές προσωπικοτήτων», τελικά υπογράφηκε μέσα σε λίγες μέρες από 1 εκατομμύριο ανθρώπους. Το κείμενο είναι γενικώς δημοκρατικό (με λίγες αναφορές και στα κοινωνικά ζητήματα) και κέρδισε τη στήριξη και φιλελεύθερων-αστικών τμημάτων. Η μαζική συμμετοχή στις συγκεντρώσεις στις 11 Αυγούστου ωστόσο είχαν ένα ιδιαίτερο πρόσημο. Με τα λόγια ενός ανταποκριτή: «Το πρόσωπο του αντιφασιστικού-αντιπραξικοπηματικού αγώνα στη χώρα αποδείχθηκε περιφερειακό, μαύρο, νεανικό και γυναικείο».

Καθώς τα πανεπιστήμια αποτέλεσαν «προνομιακό πεδίο» της έκκλησης, πολλές συγκεντρώσεις συνδέθηκαν με τον παρατεταμένο αγώνα των φοιτητών ενάντια στις περικοπές στην εκπαίδευση. Ήταν επίσης παρόντα το κίνημα των άστεγων εργατών (MTST), των ακτημόνων (MST) και αρκετά συνδικάτα. Συμμετέχοντας όχι ως «πλήθος», αλλά με τα δικά τους πανώ, το δικό τους προφίλ, την δική τους ταυτότητα, παίρνοντας το λόγο από την εξέδρα, «χρωμάτισαν» τις συγκεντρώσεις και το νόημα της υπεράσπισης της δημοκρατίας. Όπως όταν η Μπεατρίζ Σάντος, του Μαύρου Συνασπισμού για τα Δικαιώματα (που ενώνει 200 συλλογικότητες μαύρων και αντιρατσιστών) ανέφερε ότι δεν υπάρχει πραγματική δημοκρατία στη χώρα όσο υπάρχει ο ρατσισμός. Ή όταν η Μανουέλα Μοράις, στην ίδια τη Νομική του Σάο Πάουλο, αφού διάβασε το «Γράμμα», τόνισε ότι χρειάζεται μια «δημοκρατία που θα είναι η αντίθεση αυτής που έχουμε σήμερα, μια δημοκρατία της διαφορετικότητας, μια δημοκρατία των εργαζομένων».

Η κάλη της 2ης Οκτώβρη έχει ασφαλώς σημασία. Αλλά ίσως περισσότερο από κάθε άλλη περίπτωση τα τελευταία χρόνια, γίνεται τόσο οφθαλμοφανής και άμεση η διαπίστωση ότι μεγαλύτερη σημασία έχουν όσα γίνουν ή δεν γίνουν πριν και μετά από τη μέρα των εκλογών...

Μεγάλη νίκη της Δεξιάς στη Χιλή

Η Χιλιανή Δεξιά πέτυχε μια μεγάλη νίκη. Το 61,86% των Χιλιανών απέρριψε το νέο Σύνταγμα που σχεδίασε η Συντακτική Συνέλευση.

Ήταν το επιστέγασμα μιας ομοβροντίας επιθέσεων στο έργο της Συντακτικής που ξεκίνησε από την ανάληψη των καθηκόντων της και δεν σταμάτησε μέχρι τη μέρα του δημοψηφίσματος. Σε αυτή συντονίστηκαν τα μεγάλα ΜΜΕ. Τα έντυπα που ελέγχονται από δύο Ομίλους έδιναν τον τόνο, «τροφοδοτώντας» τη συζήτηση στα ραδιόφωνα, ενώ στις τηλεοράσεις η πρόσβαση των ανθρώπων που απάρτιζαν τη Συντακτική (άνθρωποι των κοινωνικών κινημάτων) ήταν δραματικά περιορισμένη. Στη σφαίρα του ίντερνετ εργαζόταν αδιάκοπα η σκληρή Δεξιά.

Υπήρξε ένα πλούσιο μενού επιθέσεων για όλα τα γούστα. Οι πιο σοβαροφάνεις, «τεχνικές» κριτικές που αφορούσαν το «χαοτικό» της διαδικασία, τον «ερασιτεχνισμό» των αντιπροσώπων, την υπερβολικά μεγάλη έκταση και την «θολούρα» του κειμένου κ.ο.κ. Τα κραγμένα fake news στο ίντερνετ υποκινούσαν τον πανικό -για αλλαγή της σημαίας, του ονόματος και του εθνικού ύμνου της χώρας, για την πλήρη κατάργηση κάθε ατομικής ιδιοκτησίας (σπίτια!), για την έκτρωση «στον ένατο μήνα». Και η πιο σοφιστική παραπληροφόρηση των mainstream Μέσων, με τις μισές αλήθειες, αναλάμβανε να προσφέρει «ερμηνείες» υπαρκτών προβλέψεων του νέου Συντάγματος, όπου το δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα σήμαινε «απώλεια των αποταμιεύσεων του ασφαλισμένου», η προστασία του νερού ως δημόσιου αγαθού σήμαινε ότι θα «κυνηγιούνται οι μικροπωλητές εμφιαλωμένου» κ.ο.κ.

Όλα αυτά διέυρναν την εκλογική βάση του «ΟΧΙ», που εκκινούσε από ένα συμπαγές συντηρητικό μπλοκ (νεοφιλελεύθερο οικονομικά, ενάντια σε κάθε παραχώρηση στους

Μαπούτσε, ενάντια στις εκτρώσεις) που είχε ήδη ανασυνταχτεί ως κοινωνική δύναμη «αντι-εξέγερσης» και εκφράστηκε με τη μαζική στήριξη στον ακροδεξιό Καστ στις πολυμένες προεδρικές εκλογές. Στο πλευρό του βρέθηκε αυτή τη φορά και το πολιτικοκοινωνικό «κέντρο». Όσοι κι όσες δήλωναν ότι το κείμενο «πάει υπερβολικά προς τη μία πλευρά» (αριστερά). Αυτός ο χώρος έδρασε γύρω από την επιδραστική καμπάνια Amarillos por Chile («Κίτρινοι για τη Χιλή»). Χρησιμοποιώντας το χρώμα της πολιτικής ουδετερότητας και της ταξικής συνεργασίας, οι amarillos έκαναν σημαία το «ναί, αλλά όχι κι έτσι». Διαφοροποιούνταν από τις συντηρητικές κραυγές υπεράσπισης του πινοσετικού συντάγματος, δήλωναν την συμφωνία τους στην ανάγκη νέου συντάγματος, αλλά τη διαφωνία τους με το «εξτρεμιστικό» κείμενο που παρουσιάστηκε προς ψήφιση.

Πλέον συνυπάρχει η λαϊκή εντολή υπέρ ενός νέου συντάγματος με αυτήν της απόρριψης του κειμένου που θα το αντικαθιστούσε. Ο Μπόριτς έχει αναγγείλει μια «επανεκκίνηση» της συντακτικής διαδικασίας. Η μέθοδος (Εκλογή νέας Συντακτικής; Επανεκκίνηση του έργου της υπαρκτής; Νέο σύνταγμα από τη Βουλή;) μένει να φανεί. Η νέα διαδικασία ξεκινάει σίγουρα από χειρότερη βάση. Το γενικό καλλιεργούμενο κλίμα ότι απορρίφθηκε ένα «πολύ προοδευτικό» σύνταγμα, η δεδομένη από χρόνια προδιάθεση του Μπόριτς προς τους συμβιβασμούς και η μεγάλη πολιτική νίκη της Δεξιάς, ρίχνουν τη σκιά τους πάνω από την επόμενη μέρα της «συντακτικής διαδικασίας».

Η μεγάλη συζήτηση που συνδέεται με έναν βαθύτερο απολογισμό του αποτελέσματος (πέρα από αυτά που έκανε ο αντίπαλος για να νικήσει) και ξεπερνά το ζήτημα του συντάγματος, θα μας απασχολήσει σε επόμενη αρθρογραφία.

Βρετανία: Το καλοκαίρι της δυσ...

Της Ρούμπι Χίλερ*

Ο ιαχές «νίκη στο RMT» [συνδικάτο εργαζομένων στις μεταφορές] αντηχούν στις μεγάλες πόλεις της Βρετανίας καθώς 40.000 σιδηροδρομικοί συνεχίζουν τον αγώνα τους για καλύτερους μισθούς. Οι δράσεις τους έχουν τονώσει την αυτοπεποίθηση μιας εργατικής τάξης που αντιμετωπίζει γενικευμένη επίθεση στο βιοτικό της επίπεδο. Ο επίσημος πληθωρισμός τρέχει στο 9,4% στο Ηνωμένο Βασίλειο και οι απλοί εργαζόμενοι υποφέρουν περισσότερο. Το κόστος της στέγασης, του νερού και των καυσίμων έχει αυξηθεί κατά 19,6% σε σχέση με τον Ιούνιο του 2021, και οι πραγματικοί μισθοί πέφτουν με τον ταχύτερο ρυθμό εδώ και δύο δεκαετίες.

Μετά τη συγκλονιστική τριήμερη απεργία στους σιδηροδρόμους τον Ιούνιο, όλο και περισσότεροι χώροι δουλειάς συγκλονίζονται από απεργιακή δράση. Στις αρχές Αυγούστου, μετά από ένα δεύτερο γύρο απεργιών στους σιδηροδρόμους, 40.000 εργαζόμενοι-ες στην British Telecom κατέβηκαν σε απεργία, ενώ 115.000 ταχυδρομικοί υπάλληλοι ετοιμάζονται να απεργήσουν το Σεπτέμβριο. Καθώς η Red Flag πήγαινε στο τυπογραφείο, οι λιμενεργάτες προετοιμάζονταν να ανακηρύξουν εργασιακές διαμάχες στα μεγαλύτερα λιμάνια της Βρετανίας ενώ εξελίσσονταν ψηφοφορίες [για απεργία] στο δημόσιο τομέα. Αυτό που ξεκίνησε ως μια δυναμική απονομωμένη μάχη στους σιδηροδρόμους, εξελίχθηκε σε ένα κύμα ταξικής πάλης, με τους σιδηροδρομικούς να ανοίγουν το δρόμο.

Ο Ουγγιόμ Μίρζα είναι οδηγός τρένου και συνδικαλιστής στο Μετρό του Λονδίνου, όπου οι 6.000 οδηγοί του Associated Society of Locomotive Engineers and Firemen [συνδικάτο οδηγών τρένων] ενώθηκαν με τα μέλη του RMT για απεργίες σε όλο το σύστημα συγκοινωνιών. Ο Ουγγιόμ λέει στην Red Flag ότι οι μεγάλες, συντονισμένες δράσεις του RMT έχουν προκαλέσει «μια βαρυστική έλξη που τραβάει κοντά της ευρύτερα τμήματα της τάξης μας, ανεξαρτήτως συνδικάτου, ανεξαρτήτως κλάδου».

Η έκρηξη δεν ήρθε από το πουθενά. Η Βρετανία είχε βιώσει μια περιορισμένη άνοδο στις απεργίες τα τελευταία δύο χρόνια. Το σημείο καμπίς ήρθε στα τέλη Ιουνίου, όταν οι σιδηροδρομικοί ξεκίνησαν πανεθνικές κυλιόμενες απεργίες για τους μισθούς. Λέει ο Ουγγιόμ: «Σε μια σειρά από τοπικές απεργιακές μάχες, στις μάχες στους σιδηροδρόμους και τώρα στην British

Telecom και ίσως στους ταχυδρομικούς, αυτό που αρχίζει να διαφαίνεται είναι η πρώτη σε πανεθνικό επίπεδο σύγκρουση μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας».

Η συγκυρία έχει υποχρεώσει και τις δύο πτέρυγες του πολιτικού φάσματος να κάνουν λόγο για ένα «καλοκαίρι της

«Υπάρχει μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση για αγώνα, για να μπει κανείς σε σωματείο, να είναι περήφανη για το σωματείο, να απεργήσει, να συμμετέχει σε απεργιακή φρουρά»

δυσαρέσκειας» στις εργασιακές σχέσεις στη Βρετανία, μια αναφορά στο «χειμώνα της δυσαρέσκειας» το 1978-79, όταν παρόμοιες πληθωριστικές πιέσεις στους μισθούς πυροδότησαν μεγάλες δια-κλαδικές συνδικαλιστές μάχες.

Το εργατικό κίνημα έχει διεξαγάγει μια σειρά από σημαντικές πολιτικές και απεργιακές μάχες μέσα στο καλοκαίρι και η περήφανα επιθετική στάση του RMT έχει διαλύσει την εκκωφαντική σιωπή που εξέπεμπαν οι περισσότερες συνδικαλιστικές ηγεσίες για δεκαετίες νεοφιλελευθερισμού, πτώσης των μισθών και απογείωσης των κερδών.

Αλλά αυτά τα χρόνια αδράνειας σημαίνουν ότι σήμερα οι εργαζόμενοι/οι ξεκινούν από ένα ιστορικό χαμηλό όσον αφορά την απεργιακή εμπειρία, την ένταξη σε συνδικάτα, τους μισθούς και τις εργασιακές συνθή-

κες. Σύμφωνα με το [θινκ τανκ για τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου] Resolution Foundation, μόνο το 23% των εργαζομένων στο Ηνωμένο Βασίλειο ήταν μέλη του συνδικάτου του κλάδου τους το 2021. Στον ιδιωτικό τομέα η ένταξη σε συνδικάτο βρίσκεται στο χαμηλό 10%.

Οι εργάτες-τριες στη Βρετανία έχουν ένα μακρύ δρόμο μπροστά τους για να ανοικοδομήσουν την δύναμή τους στους χώρους δουλειάς. Η επιστροφή της μαζικής και ανυπάκουης απεργιακής δράσης είναι το πρώτο, κρίσιμο βήμα σε αυτό το δρόμο. «Υπάρχει ασφαλώς μια στροφή στις διαθέσεις μετά τις απεργίες του Ιουνίου» λέει ο Ουγγιόμ. «Υπάρχει μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση για αγώνα, για να μπει κανείς σε σωματείο, να είναι περήφανη για το σωματείο, να απεργήσει, να συμμετέχει σε απεργιακή φρουρά».

Πολιτική

Υπάρχουν και πολιτικοί παράγοντες που κλιμακώνουν περισσότερο την κατάσταση. Η κρίση στην κορυφή του κυβερνώντος Συντηρητικού Κόμματος έχει ωθήσει τους επίδοξους επικεφαλής του να ανασύρουν το φάντασμα του Θατσερισμού ως απάντηση στις απεργίες. Η ακρίβεια με την οποία μιμείται η Λιζ Τρας την μισητή Μάργκαρετ Θάτσερ είναι τρομακτική, ενώ ο ανταγωνιστής της, Ρίσι Σούνακ, το έχει θέσει ξεκάθαρα: «Οι αξίες μου είναι θατσερικές... Διεκδικώ το χρίσμα ως θατσερικός και θα κυβερνήσω ως θατσερικός». Και οι δύο υποψηφιότητες υπόσχονται ανοιχτές επιθέσεις στο εργατικό κίνημα σε μια προσπάθεια να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του βρετανικού κεφαλαίου.

Η ανυποχώρητη στάση της κυβέρνησης έχει εξωθήσει κάποιες συνδικα-

λιστικές ηγεσίες να αναφερθούν στην πιθανότητα μιας γενικής απεργίας. Ο Ουγγιόμ ισχυρίζεται ότι ακριβώς αυτή την επιθετική δράση χρειάζονται οι εργαζόμενοι:

Αλλά τα κορυφαία συνδικαλιστικά όργανα ακόμα δεν έχουν παρουσιάσει οτιδήποτε που να πλησιάζει σε αυτό το επίπεδο συντονισμού και αποφασιστικότητας. Ενώ μεταξύ των επίσημων πολιτικών εκπροσώπων του εργατικού κινήματος, σιγοβράζει αναστάτωση. Ο βουλευτής της αντιπολίτευσης, Σαμ Τάρι, αποπέμφθηκε από την ηγεσία του κόμματος τον περασμένο μήνα επειδή επισκέφτηκε απεργιακή φρουρά. Ο ηγέτης των Εργατικών, Κιρ Στάρμερ, έχει υποσχεθεί ότι θα δώσει την επόμενη εκλογική μάχη με μια πλατφόρμα «οικονομικής ανάπτυξης» που θα περιλαμβάνει όρια στους μισθούς στο δημόσιο. Ένας αυξανόμενος αριθμός αξιωματούχων των συνδικάτων κατακεραυνώνει τη στάση των Εργατικών απέναντι στις απεργίες και αρκετοί δηλώνουν ότι ίσως αποσύρουν τη χρηματοδότησή τους στο κόμμα και διαρρήξουν τους δεσμούς τους με αυτό. Αν και μένει να φανεί το αν τις εννοούν αυτές τις απειλές, είναι σίγουρο ότι ο Στάρμερ δεν θα περάσει εύκολα στο δρόμο για το πανεθνικό συνέδριο των Εργατικών το Σεπτέμβριο.

Αυτό που είναι καθαρό σε εργαζόμενους όπως ο Ουγγιόμ είναι ότι η κοινοβουλευτική πολιτική δεν προσφέρει διέξοδο από την τρέχουσα κρίση. «Ειλικρινά, οι περισσότεροι άνθρωποι το ξέρουν. Όλοι ασφαλώς μισούν τους Τόρηδες, αλλά κανένας δεν έχει κάποια αυταπάτη ή θεωρεί αξιόπιστο το Εργατικό Κόμμα».

Όσον αφορά τα επόμενα καθήκοντα, ο Ουγγιόμ λέει ότι η κατάσταση παραμένει εξαιρετικά απρόβλεπτη. «Υπάρχουν κάθε είδους κίνδυνοι μπροστά μας, όσον αφορά τις στρατηγικές για να προχωρήσει αυτός ο αγώνας μπροστά, όσον αφορά το τί θα διαπραγματευτούν και με τι θα ικανοποιηθούν [οι συνδικαλιστικές ηγεσίες], και όσον αφορά τον ευρύτερο πολιτικό αγώνα».

Αλλά οι επόμενοι μήνες στη Βρετανία θα είναι γεμάτοι από ευκαιρίες. Πέρα από τον επόμενο γύρο των απεργιών στους σιδηροδρόμους, διάφορα συνδικάτα θα εμπλακούν σε μάχες μέσα στο φθινόπωρο. Σε πολιτικό επίπεδο, θα υπάρξει νέος/α πρωθυπουργός στις 5 Σεπτέμβριο και το πιθανότερο είναι ότι θα φέρει μαζί της/του μια νέα αντεργατική νομοθεσία που θα απαιτεί μια καθαρή απάντηση από το εργατικό κίνημα. Οι εντάσεις που σιγοβράζουν μέσα στο παραδοσιακό κόμμα των συνδικάτων μπορεί να εκραγούν, δημιουργώντας νέες πραγματικότητες οι οποίες μπορούν εξίσου πιθανά είτε να

ρέσκειας

βλάβουν είτε να αναζωπυρώσουν την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων.

«Όσον αφορά το πώς θα εξελιχθεί αυτή η κρίση, θα δούμε», λέει ο Ουνγιούμ. «Δεν έχουμε κρυστάλλινη σφαίρα για να ξέρουμε, αλλά μπορούμε να προσπαθήσουμε να επηρεάσουμε την πορεία που θα πάρουν τα πράγματα. Είμαστε εν τω μέσω μιας κρίσης που είναι παγκόσμια... το μοναδικό πράγμα που μπορούμε να κάνουμε και πρέπει να κάνουμε είναι να οργανώσουμε ένα συσχετισμό δύναμης προς όφελός μας».

Οι Βρετανοί εργάτες-τριες μας έδειξαν ότι η αλληλεγγύη, οι απεργίες και η ταξική πάλη είναι ξανά στο προσκήνιο στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο. Ακόμα και εκεί όπου τα συνδικάτα της είναι σχετικά αδύναμα και τα κοινοβουλευτικά κόμματά της απελπιστικά χρεοκοπημένα, η εργατική τάξη εξακολουθεί να διαθέτει τεράστια δύναμη. Ας ελπίζουμε ότι θα μπορέσει να μετατρέψει το καλοκαίρι της δυσaréσκειας σε ένα καυτό φθινόπωρο.

*Αναδημοσίευση από Red Flag

Ολόκληρο
στο RProject.gr

UNIONS CRIPPLING UK

Gonna party like it's 1979

Πρωτοσέλιδο της Sun, επιχειρώντας να καυτηριάσει τους «ανάληγτους» λιμενεργάτες που χορεύουν κόνγκα καθώς «ρημάζουν το εμπόριο», καταφέρνει να αποτυπώσει το κλίμα στις γραμμές των εργαζομένων: «Θα παρτάρουμε σαν να είναι 1979».

Μια νέα καμπάνια για το κόστος ζωής

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Κόλιν Γουίλσον*

ΠΛΗΘΟΣ ΑΠΟ ΧΙΛΙΟΙ άνθρωποι γέμισαν το Clapham Grand [αίθουσα εκδηλώσεων] στο Νότιο Λονδίνο, κατά την πρώτη συγκέντρωση του Enough is Enough («Φτάνει πια»). Πρόκειται για την καμπάνια για το κόστος ζωής που ξεκίνησαν το RMT, το CWU [συνδικάτο εργαζομένων στις επικοινωνίες], το Acorn [οργάνωση-δίκτυο χαμηλόμισθων που οργανώνει τη δράση του σε επίπεδο «κοινότητας»] και άλλες δυνάμεις, που πλέον υποστηρίζεται και από το UCU [συνδικάτο καθηγητών, ερευνητών κ.ά. εργαζομένων στα πανεπιστήμια].

Δεν ήταν η τυπική αριστερή συνάντηση, με τις καρέκλες σε σειρές και τους ομιλητές σε ένα τραπέζι. Έμπαινες σε έναν χώρο που θύμιζε κλαμπ, με κυρίως νέους ανθρώπους να πίνουν και να κουβεντιάζουν. Οι ομιλητές γίνονταν δεκτοί με τεράστιες επευφημίες από ένα πλήθος που στεκόταν όρθιο, ενώ άνθρωποι δίδυχνονταν λόγω έλλειψης χώρου, από τη στιγμή που η ουρά για να μπεις έκανε τον κύκλο του τετραγώνου.

Φυσικά αυτό που έκανε τη διαφορά και δημιούργησε αυτή τη ζωογόνα ενέργεια είναι ο θυμός που αισθάνο-

νται εκατομμύρια για το κόστος ζωής, ο φόβος για τους λογαριασμούς φέτος το χειμώνα και η απειρία στους χώρους δουλειάς που καθοδηγούν αυτή τη στιγμή το RMT και το CWU. Την ίδια μέρα με τη συγκέντρωση, αυτή η απειρία συνεχίστηκε με τα μέλη του CWU να ψηφίζουν για απεργίες στην Royal Mail [ταχυδρομεία] με το συγκλονιστικό 98,7%. Τώρα, το Enough is Enough επιδιώκει να ενώσει αυτούς τους αγώνες σε χώρους δουλειάς με τις οργανώσεις κοινοτήτων και να δημιουργήσει μια καμπάνια για όλη την εργατική τάξη.

Αυτό σημαίνει την απόρριψη των προσπαθειών να διαιρεθούν οι εργαζόμενοι άνθρωποι, και ο Ντέιβ Γουορντ του CWU, ο πρώτος ομιλητής, τόνισε τη σημασία της πάλης ενάντια στο ρατσισμό. Παρουσιάζοντας την Τζο Γκρέιντι του UCU, το προεδρείο επισήμανε την ισχυρή υποστήριξη αυτού του συνδικάτου στα τρανς άτομα. Ο Ντέιβ Γουορντ αναφέρθηκε στην ανάγκη να εμπλακούν οι άνθρωποι χωρίς δουλειά, ενώ ο Κουαγιό, ακτιβιστής σε ζητήματα στέγης, μίλησε για τις τραγικές στεγαστικές συνθήκες που επηρεάζουν πολλούς.

Πολλοί ομιλητές κατήγγειλαν την ηγεσία των Εργατικών για την άρνη-

σή της να υποστηρίξει τις απεργίες και να κάνει ουσιώδεις προτάσεις για το κόστος ζωής. Η βουλευτής των Εργατικών, Ζάρα Σουλτάνα, απέσπασε ένα τεράστιο χειροκρότημα όταν είπε στο κοινό: «Αυτό είναι το μάθημα που χρειάζεται να μάθουν κάποια άτομα στο κόμμα μου όταν ξεσπάνε απεργίες. Δεν είναι οι εργάτες-τριες ενάντια στο κοινό. Είναι οι εργάτες-τριες ενάντια στα αφεντικά –διαλέξτε πλευρά».

Η εκδήλωση θύμιζε τον πρώτο, αρχικό ενθουσιασμό γύρω από τον Τζέρεμι Κόρμπιν, με την οργή ενάντια στο στάτους κβο και την επιθυμία για αλλαγή. Όμως, όπως τόνισε ο Ντέιβ Γουορντ, θύμιζε και κάτι από τις πρώτες μέρες της πανδημίας –ένα αίσθημα ανάγκης συλλογικής απάντησης και επιθυμίας για μια διαφορετική κοινωνία. Τις πιο θερμές επευφημίες της βραδιάς κέρδισε η εκπρόσωπος της Λαϊκής Συνέλευσης [πολιτική-κινηματική οργάνωση που επιχειρεί να συνδέσει τα διάφορα κινήματα και συνδικάτα], όταν είπε στο πλήθος ότι «Απαιτούμε μια σοσιαλιστική κοινωνία». Αυτή η απαίτηση ενισχύεται με τους άμεσους δεσμούς με μεγάλα συνδικάτα που βρίσκονται σε αγώνα-σύντομα περίπου 170.000 μέλη του CWU θα βρίσκονται σε απεργίες, μαζί με τους χιλιάδες σιδηροδρομικούς, και ενώ στις αποθήκες της Amazon έχουν ξεσπάσει αυθόρμητες «απεργίες της αγριόγatas» από τα κάτω. Η Τζο Γκρέιντι αναφέρθηκε στο πώς η δράση του UCU κατέκτησε σταθερή σχέση εργασίας για 4.800 μέλη του προσωπικού του Ανοικτού Πανεπιστημίου, που μέχρι πρότινος ήταν συμβασιούχοι, ενώ ο Μάικλ

Ρόουζεν αναφέρθηκε στις πρόσφατες απεργιακές φρουρές του UCU στο [πανεπιστήμιο] Goldsmiths.

Ο τελευταίος ομιλητής, ο Μικ Λιντς του RMT, περιέγραψε πώς η αρχική στρατηγική της κυβέρνησης να επιτεθεί στους σιδηροδρομικούς και να επιχειρήσει να τους απομονώσει, γύρισε μπουμέρανγκ –προκάλεσε διάχυτη αλληλεγγύη. Ο Λιντς συνέχισε: «Είμαστε σε ταξική πάλη. Θέλουμε να σου κόψουν τη σύνταξη. Σου λένε να το βουλώνεις στη δουλειά. Λένε ότι χρειάζομαστε απορρύθμιση. Αυτά μας τα κάνουν οι απόφοιτοι του Ήτον, οι άνθρωποι του Γουίντσεστερ [πανεπιστήμια της ελίτ]. Μόλις αναλάβει η Τρας θα περιορίσει το δικαίωμα στη διαμαρτυρία...».

«Δρουν με βάση τα ταξικά τους συμφέροντα. Είναι ώρα να δράσουμε κι εμείς για τα δικά μας», είπε ο Λιντς στους συγκεντρωμένους. «Η εργατική τάξη επέστρεψε. Αρνούμαστε να είμαστε ταπεινοί. Αρνούμαστε να είμαστε άλλο πια φτωχοί. Θα οργανώσουμε κάθε τμήμα της τάξης μας. Μπείτε σε ένα συνδικάτο. Εμπλέξτε κι άλλα μέλη στην προσπάθεια. Σπρώξτε με τις κλωτσιές τους αξιωματούχους του συνδικάτου σας να δράσουν. Αλλάξτε τους αν δεν δράσουν».

Τι ακολουθεί για το Enough is Enough; Σχεδιάζονται νέες τοπικές συγκεντρώσεις και ετοιμάζονται νέες τοπικές οργανώσεις. Η καμπάνια θα οργανώνει αλληλεγγύη σε απεργιακές φρουρές όπως και άλλες μαζικές δράσεις πίεσης στις εταιρίες ενέργειας.

*Αναδημοσίευση από RS21.org.gr

Ιταλία: Οι εκλογές, η αντιδραστική και φασιστική Δεξιά και πώς να

Των Γκιό Μουκέντι Ενγκαντού και Φράνκο Τουριλιάνο*

Το μέλλον των εργαζόμενων τάξεων απειλείται από τον πολιτικό, κοινωνικό και κυβερνητικό ρόλο της Δεξιάς και της ακροδεξιάς. Αυτές περιλαμβάνουν αντιδραστικές, ρατσιστικές, ακόμα και φασιστικές δυνάμεις, των οποίων ο συνασπισμός θεωρείται από όλες τις δημοσκοπήσεις ο πιθανότερος νικητής, με ηγεμονικό ρόλο για τους Φρατέλι Ντ' Ιτάλια (Αδελφοί της Ιταλίας, με ηγέτιδα την Τζόρτζια Μελόνι).

Ο κίνδυνος που αντιμετωπίζει η χώρα είναι μεγάλος: Μια νίκη αυτών των δυνάμεων και μια κυβέρνησή τους δεν μπορεί παρά να φέρει νέες τρομακτικές δυσκολίες για τους εργαζόμενους ανθρώπους, ξεκινώντας από τα πιο αδύναμα τμήματά τους: Μετανάστες, φτωχοί και άνεργοι, γυναίκες.

Δεν υπάρχει περιθώριο υποτίμησης των κινδύνων: η μετεκλογική περίοδος θα είναι σε κάθε περίπτωση διαφορετική και ακόμα πιο δύσκολη κοινωνικά, οικονομικά και θεσμικά, και θα πρέπει να προετοιμαστούμε για τις νέες προκλήσεις.

Μια κυβέρνηση των Φρατέλι, 100 χρόνια μετά την πορεία στη Ρώμη (όταν ο Μουσολίνι κατέλαβε την εξουσία), θα απελευθερώσει τις χειρότερες δυναμικές. Περιστατικά όπως αυτό στην Τσιβιτανόβα Μάρτσε (μια ρατσιστική δολοφονία) θα πολλαπλασιαστούν, ενώ κάθε είδους αστυνομικές, φασιστικές και ρατσιστικές καταχρήσεις βίας θα γίνονται ανεκτές και θα θεωρούνται δίκαιες.

Μπροστά σε αυτή την προοπτική, πολλά κορυφαία στελέχη και προσωπικότητες από την ευρύτερη κοινωνία, από την πολιτική και τη διανοητική, ενεργοποιήθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες με εκκλήσεις, άρθρα και απίθανες εκλογικές/τεχνικές προτάσεις συμμαχιών με στόχο να αποτραπεί ή να δυσκολεστεί μια θριαμβευτική νίκη της Δεξιάς. Κάποιοι ελπίζουν ότι με κάποια κοινωνικά αιτήματα ή με μια μεγαλύτερη έμφαση στην εργατική τάξη και τις φτωχογειτονίες μπορεί να μεταποπιστεί το κέντρο βάρους της σημερινής πολιτικοκοινωνικής συναίεσης ή να ενεργοποιηθούν τμήματα της κοινωνίας που είναι σήμερα απολύτως παθητικά.

Ασφαλώς αυτή η τελευταία πρόταση είναι θετική, εφόσον συνδυαστεί με μια προοπτική που δεν θα είναι μόνο εκλογικίστικη.

Οι λάθος απαντήσεις

Ωστόσο όλες αυτές οι προτάσεις είτε τίθενται με κακό τρόπο είτε δεν είναι καθόλου ρεαλιστικές. Πάνω από όλα, είναι λανθασμένες γιατί οι συγγραφείς τους δεν θέλουν να εντοπίσουν και να κατανοήσουν τους λόγους που δημιούργησαν τη διάχυτη ηγεμονία των αντιδραστικών ιδεολογιών στην κοινωνία, την αποθάρρυνση και τη μνησικακία που σπρώχνει τους ανθρώπους προς την ακροδεξιά. Πραγματικά, διαβάζοντας αρκετές από τις ομιλίες τους, αναρωτιέται κανείς: Πού ήταν όλοι αυτοί την προηγούμενη περίοδο; Γιατί δεν κούνησαν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι ενάντια στις πολιτικές λιτότητας; Όσοι άσκησαν μικρότερη ή μεγαλύτερη κριτική σε αυτές, γιατί συνέχισαν να υποστηρίζουν αυτούς που τις διαχειρίζονταν; Γιατί πίστεψαν στον Ντράγκι (πρωθυπουργός από το Φλεβάρη του 2021 ως τον Ιούλη του 2022) και ακόμα και σήμερα συνεχίζουν να βλέπουν στο πρόσωπο αυτού του κορυφαίου υπηρέτη των αφεντικών, έναν θαυματουργό αντιμετώπισης της Ιταλικής κρίσης; Πώς μπορούμε να διανοηθούμε ότι οι ίδιοι άνθρωποι που επί 20 χρόνια σφυροκοπούν το Σύνταγμα του 1948 με διάφορους τρόπους, καταφέρνοντας να διαβρώσουν θεμελιώδη τμήματά του, μπορούν να το υπερασπιστούν; Πώς μπορούν αυτοί να υπερασπι-

στούν τα δημοκρατικά δικαιώματα που το Σύνταγμα εξακολουθεί εν μέρει να κατοχυρώνει;

Πώς μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι ένα τεράστιο κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα, όπως είναι η μαζική υποστήριξη στην ακροδεξιά, μπορεί να αντιμετωπιστεί με εκλογικά τρικ, με συμμαχίες με αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους που θεωρούν το σύνταγμα του 1948 ακατάλληλο για τις ανάγκες του παγκόσμιου ανταγωνισμού;

Κάποιος οφείλει να εξηγήσει γιατί οι Φρατέλι Ντ' Ιτάλια, που είχαν πάρει μόνο 4% στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2018, 6,5% στις ευρωεκλογές του 2019 και κινούνταν γύρω από το 10% όταν ανέλαβε η κυβέρνηση Ντράγκι, βρέθηκαν στο 23%, επιστρατεύοντας μια περίεχη αν και προσχηματική πολιτική αντιπολίτευσης. Μιλάμε για ένα κόμμα που έχει ως σύμβολο σε αυτές τις εκλογές τη φλόγα του φασισμού πάνω από το φέρετρο του Μουσολίνι!

Μάλλον οι πολιτικές της κυβέρνησης Ντράγκι -που υποστηρίχθηκαν από όλα τα μεγάλα κόμματα εκτός από τους Φρατέλι- δεν ήταν τόσο καλές, εφόσον νέα τμήματα της κοινωνίας κοιτάνε προς την ακροδεξιά αναζητώντας μια εναλλακτική που δεν είναι μόνο ψευδής, αλλά και πολύ επικίνδυνη για το μέλλον της χώρας.

Κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους οφείλουν να κάνουν μια προσπάθεια να κατανοήσουν ότι η σημερινή επιτυχία των αντιδραστικών και φασιστικών οργανώσεων δεν μπορεί να ερμηνευτεί μόνο από το πολιτικό

κενό στα αριστερά, αλλά και από την υποταγή των γραφειοκρατιών των μεγάλων συνδικάτων στο κεφάλαιο.

Όλα αυτά τα χρόνια δεν προσπάθησαν καν να υπερασπιστούν σοβαρά τις συνθήκες ζωής και δουλειάς των εργαζόμενων τάξεων, αρκούμενες να παραμένουν στο «τραπέζι των διαπραγματεύσεων», αρνούμενες να οικοδομήσουν σοβαρά και συστηματικά τις συγκρούσεις και τους κοινωνικούς αγώνες γύρω από εναλλακτικούς ταξικούς στόχους. Αυτό θα ήταν το καλύτερο αντίδοτο στην προπαγάνδα των δεξιών και των φασιστών.

Η απουσία αγώνων

Εν τη απουσία ταξικών αγώνων, η συνείδηση των μαζών διαμορφώνεται αναποφύεκτα από την ιδεολογική και μιντιακή προπαγάνδα. Μόνο η συμμετοχή, η εμπειρία του αγώνα, η συζήτηση πάνω σε εναλλακτικά προγράμματα και πλατφόρμες διαμορφώνουν την ταξική συνείδηση, την κατανόηση της θέσης που έχει κάποια/ος στην κοινωνία, την πολιτική, δημοκρατική, συλλογική και σοσιαλιστική συνείδηση. Είναι μέσα από όλα αυτά που αναδύεται η θέληση και η ανάγκη οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνίας. Αυτά δίνουν ώθηση στις κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις που αναλαμβάνουν αυτό το καθήκον. Μέσα από αυτή τη διαδικασία οι άνθρωποι καταλαβαίνουν ποιοι είναι οι ψεύτικο φίλοι και ασφαλώς ποιοι είναι οι εχθροί.

Οι αντιδραστικοί και οι φασίστες αποκτούν πραγματικές ευκαιρίες και

ΤΙΚΗ, ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

δυνατότητες όταν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες:

-Αποδέχονται τη λογική του καπιταλιστικού ανταγωνιστικού, δηλαδή και του ανταγωνισμού μεταξύ των εργαζομένων.

-Κάνουν ελάχιστα ή και τίποτα για να αποτρέψουν την συνταξιοδοτική αντιμεταρρύθμιση της Φορνέρο ή τις εργασιακές μεταρρυθμίσεις του Ρέντσι.

-Παραμελούν να καταγγείλουν τα αβάσταχτα επίπεδα εκμετάλλευσης από τους εργοδότες στην ύπαιθρο και στα logistics [αποθήκες, διανομές], όπου η εργοδοτική και η κρατική καταστολή ενώνουν τις δυνάμεις τους για να χτυπήσουν τους εργατικούς αγώνες.

Η μάχη ενάντια στη Δεξιά πρέπει να δοθεί με μεγάλη δύναμη κατά την προεκλογική περίοδο, αλλά δεν πρέπει να διεξαχθεί μόνο από την άποψη της διεκδίκησης ψήφων, αλλά πάνω από όλα με την προσπάθεια να ενεργοποιηθεί η σύγκλιση και ο ξεσηκωμός των εκμεταλλευόμενων γύρω από ένα διαφορετικό ταξικό πρόγραμμα.

Οι καπιταλιστές, ακόμα κι αν θα προτιμούσαν μια νέα κυβέρνηση Ντράγκι, δεν θα έχουν κάποια δυσκολία να χρησιμοποιήσουν τις δυνάμεις του αντιδραστικού συνασπισμού ενάντια στους εργάτες και τις εργάτριες.

Αλλά ταυτόχρονα, θα πρέπει να αναδεικνύουμε και ποιοι είναι οι ψεύτικο φίλοι, αυτοί που λίγο-πολύ δηλώνουν ότι είναι στην Αριστερά, αλλά που δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά μια από τις πολιτικές εκφράσεις της άρχουσας τάξης.

Η ανοικοδόμηση μιας γερά ριζωμένης, αυθεντικής αντικαπιταλιστικής αριστερής δύναμης μπορεί να συμβεί μόνο μέσα από μια επανεκκίνηση των κινητοποιήσεων και μια βαθιά ριζοσπαστική αλλαγή στις πολιτικές που επικρατούν στα συνδικάτα. Χρειάζεται να ανοικοδομήσουμε συνδικάτα που θα κάνουν τη δουλειά τους: Την οργάνωση αγώνων, την συνδικαλιστική ένταξη και την ενότητα όλων των εργαζομένων, αυτών με λιγότερο ή περισσότερο σταθερές θέσεις εργασίας, αυτών με επισφαλείς θέσεις εργασίας και εκείνων που δεν είχαν ποτέ δουλειά ή που έχασαν τη δουλειά που είχαν.

Το Δημοκρατικό Κόμμα και το Κίνημα 5 Αστέρων

Έχουμε ήδη γράψει για τον ρόλο του Δημοκρατικού Κόμματος (PD), ενός κόμματος που για χρόνια προωθήθηκε ως ο πιο αυθεντικός, λογικός και φυσικός- «δημοκρατικός» διαχειρι-

στής των πολιτικών και οικονομικών επιλογών της ιταλικής μεγαλοαστικής τάξης αλλά και συνολικά της ευρωπαϊκής, όπως εκφράζεται μέσω από το σχέδιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για αυτούς τους λόγους το PD υπήρξε ο πιο αφοσιωμένος υποστηρικτής της κυβέρνησης Ντράγκι και των πολιτικών της. Για αυτούς τους λόγους είναι επίσης το πλέον «ευρωπαϊστικό» κόμμα. Όχι με την έννοια του ενδιαφέροντος για τα συμφέροντα των εργατικών τάξεων όλης της ηπείρου, αλλά από τη σκοπιά της υπεράσπισης του καπιταλιστικού (και ιμπεριαλιστικού) σχεδίου της Ευρώπης.

Επίσης σήμερα είναι το πιο φιλοαμερικανικό ρεύμα, με την έννοια της σύγκλισης με το NATO και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Κάποιοι μπορεί να εκπλαγούν που το PD είναι ο πιο θερμός υποστηρικτής της ιταλικής συμμετοχής στον πόλεμο στην Ουκρανία και της μαζικής αύξησης των στρατιωτικών δαπανών της Ιταλίας, αλλά υπάρχει μια συνέπεια σε αυτές τις αρνητικές επιλογές.

Αντίστοιχα υπάρχει συνέπεια και στις εκλογικές τακτικές επιλογές που έχει κάνει. Η στενά εκλογική λογική την οποία ενισχύει το υπάρχον εκλογικό σύστημα, θα ωθούσε κανονικά τον [επικεφαλής του PD] Λέτα και τους συνεργάτες του στο να επιδιώξουν μια συμμαχία με το Κ5Α (Κίνημα 5 Αστέρων), το οποίο διατηρεί μια υποστήριξη του 10% στις δημοσκοπήσεις. Κάτι τέτοιο θα του επέτρεπε να είναι ανταγωνιστικό σε πολλές μονοεδρικές περιφέρειες, περιορίζοντας τις επιτυχίες της ακροδεξιάς.

Αλλά για την ηγετική ομάδα του PD, η συμμαχία με τον Κόντε (ηγέτη του Κ5Α) ο οποίος αναζητεί ψήφους παίρνοντας αποστάσεις από τις πολιτικές Ντράγκι και δίνοντας έμφαση σε κάποια κοινωνικά προοδευτικά αιτήματα -αν και διατυπωμένα με ένα διαιτητικό τρόπο- θεωρήθηκε πολύ επικίνδυνη. Επικίνδυνη και αντιφατική, γιατί γνωρίζουν πολύ καλά τι είδους πολιτικές θα απαιτήσει η αστική τάξη μπροστά στα «σύννεφα που πυκνώνουν», για να χρησιμοποιήσουμε τη διατύπωση του Ντράγκι.

Από την άλλη, δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα στη συμμαχία με τους Πράσινους και την SI (Ιταλική Αριστερά, μικρός δορυφόρος του PD). Είναι κόμματα χρήσιμα στο να προσθέσουν στον λεγόμενο «εγρύ συνασπισμό» μια πινελιά κοινωνικής ευαισθησίας, αλλά των οποίων τα όρια και η προδιά-

θεση να παραμένουν μέσα στην αυλή του PD είναι δεδομένα και γνωστά.

Ήταν θεμελιώδες, από τη σκοπιά του PD, να βρεθεί επίσης κάποια συμμαχία από το λεγόμενο κέντρο, με την «ελπίδα» να ανακτηθούν ψήφοι της Δεξιάς. Είναι ιδιαίτερα χρήσιμο να υπάρχει ένας πολύ μετριοπαθής σύμμαχος, η ύπαρξη του οποίου θα δικαιολογεί την ευθυγράμμιση με τις καπιταλιστικές προτεραιότητες και την εγκατάλειψη των μετριοπαθών κοινωνικών και πολιτικών αιτημάτων που προωθούνται κατά την προεκλογική περίοδο, σαν αυτά που εμφανίζονται στις διαφημιστικές αφίσες.

Ο γάμος του Λέτα με το κέντρο του Καλέντα ήταν μια πραγματική φάρσα. Κράτησε μόνο 5 μέρες. [Ο Καλέντα είναι επικεφαλής του κεντρώου κόμματος «Azione», το οποίο λίγες μέρες μετά τη συμφωνία με το PD, αποχώρησε και τελικά συνασπίστηκε με το «μακρονικό» κομματίδιο του Ματέο Ρέντσι «ItaliaViva»]. Σε κάθε περίπτωση, δεν θα του επέτρεπε να ανταγωνιστεί στα σοβαρά με την Δεξιά, ακόμα κι αν υιοθετούσε ένα ολοκληρωτικό φιλο-επιχειρηματικό πρόγραμμα.

Λίγα λόγια για το Κ5Α. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι ήταν το κόμμα που παρέμεινε περισσότερο από όλα σε κυβερνητικές θέσεις κατά την θητεία της απερχόμενης Βουλής και ακόμα και σήμερα παραμένει στην κυβέρνηση Ντράγκι: Οι υπουργοί του δεν παραιτήθηκαν. Τα εν μέρει θετικά μέτρα που εφάρμοσε μπορούν να μετρηθούν από 2 δάχτυλα, ενώ η λίστα των αρνητικών είναι πολύ μεγάλη. Μιλάμε για τις πολιτικές που δημιούργησαν και παρόξυναν την κοινωνική κρίση στην οποία έχουμε βυθιστεί. Θα ήταν σοβαρό λάθος να ταυτίσουμε την αποσπασματική και διστακτική «μη-συμμετοχή» στην ψηφοφορία εμπιστοσύνης της Γερουσίας στον Ντράγκι, με την επιλογή ανοίγματος ενός νέου δρόμου αντιπολίτευσης κι «αγώνα», όπως θέλουν να «πιστεύουν» ή να «αυταπατώνται» κάποιοι στην Αριστερά.

Η Unione Popolare

Ένα εναλλακτικό κοινωνικό και δημοκρατικό πρόγραμμα, συνδυασμένο με την επιθυμία να ανοικοδομηθούν οι αγώνες των καταπιεσμένων, θέλουν να υπερασπιστούν και να παρουσιάσουν σε αυτές τις εκλογές οι δυνάμεις που ενώθηκαν στο ψηφοδέλτιο της Λαϊκής Ενότητας (Unione Popolare).

Πρόκειται για την Potereale Popolo (Εξουσία στο Λαό), τη Rifondazione

Comunista (Κομμουνιστική Επανάσταση), τους βουλευτές του ManifestA (μια διάσπαση 4 βουλευτών από την κοινοβουλευτική ομάδα του Κ5Α) και το Κίνημα DeMa του Ντε Ματζίστρις (δύο φορές εκλεγμένος δήμαρχος Νάπολης).

Η δημιουργία αυτού του ψηφοδελτίου χαρακτηρίστηκε από κάποιους περιορισμούς, με πρώτη την ανικανότητα ή απροθυμία να ανοιχτεί σε ένα μεγαλύτερο αριθμό κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Υπήρξαν κάποιες τακτικές ασάφειες, οι οποίες όμως είχαν σοβαρές πολιτικές συνέπειες, όπως η επιδίωξη διαμόρφωσης ενός πολιτικού πόλου με το Κ5Α, μια δομικά διαταξική δύναμη. Υπήρξε επίσης η επιλογή να μπει στο σύμβολο του ψηφοδελτίου και ένα όνομα προσώπου [ο τίτλος είναι «Λαϊκή Ενότητα - με τον Ντε Ματζίστρις»], που παρουσιάστηκε ως μια εκλογική τακτική που εξασφαλίζει μεγαλύτερη αναγνωρισιμότητα, αλλά που είναι μια επιλογή η οποία έχει πάντα τον κίνδυνο να συμβάλει στην προσωποποίηση της πολιτικής την οποία επιθυμεί το κυρίαρχο σύστημα. Τέλος, έχει διακηρύξει ότι φιλοδοξεί να γίνει δύναμη διακυβέρνησης και ότι είναι πρόθυμη να διαμορφώσει συμμαχίες στο μέλλον, πράγματα που μόνο ασάφεια και σύγχυση τρέφουν ως προς την κατεύθυνση που θέλει να ακολουθήσει.

Σε ό,τι μας αφορά, πιστεύουμε ότι είναι αναγκαίο να την υποστηρίξουμε και να επιδιώξουμε -στο μέτρο του εφικτού- την κοινή προσπάθεια για την οικοδόμηση μιας πολιτικής εναλλακτικής, η οποία πρέπει πάντα να έχει έναν καθαρό ταξικό προσανατολισμό. Θέλαμε εδώ να υπενθυμίσουμε την κριτική μας άποψη για αυτόν το σχηματισμό, όπως την είχαμε διατυπώσει και τις προηγούμενες εβδομάδες. Ωστόσο αυτή δεν μας εμποδίζει να δώσουμε εκλογική στήριξη στο ψηφοδέλτιό του. Πρόκειται πραγματικά για το μοναδικό ψηφοδέλτιο που έχει μια εναλλακτική προοπτική σε σχέση με το υπάρχον κυρίαρχο πολιτικό πλαίσιο. Σε αντίθεση με τα ψηφοδέλτια της Ιταλικής Αριστεράς και των Πρασίνων, τα οποία έχουν υποταχθεί πλήρως στο PD, στο βαθμό που καταπίνουν χωρίς κανένα πρόβλημα το πρόγραμμα του Κοταρέλι (υπεύθυνος για περικοπές στις δημόσιες δαπάνες), μια φυσική συνέχεια του προγράμματος του Ντράγκι.

*Μέλη της ηγεσίας της Sinistra Anticapitalista, αναδημοσίευση από Internationalviewpoint.org

Γυναικοκτονίες, αμφισβήτηση του δικαιώματος στην άμβλωση, διάλυση του κοινωνικού κράτους

Φεμινιστικός αγώνας για ζωή και δικαιώματα

Της Κατερίνας Καλλέργη

Το φετινό καλοκαίρι σηματοδεύτηκε από ειδήσεις ακραίας έμφυλης βία υπήρξε δυστυχώς ματωμένο, καθώς τον Αύγουστο σημειώθηκαν τρεις γυναικοκτονίες μέσα σε τρεις μέρες, ενώ ο αριθμός των -γνωστοποιημένων- γυναικοκτονιών του 2022 μέχρι την στιγμή που γράφονται αυτές οι λέξεις έφτασε στις δεκατέσσερις. Αυτό σημαίνει ότι περίπου δύο γυναίκες πεθαίνουν κάθε μήνα από χέρι πρώην ή νυν συζύγου, συντρόφου, αγοριού, ή ακόμα και του πατέρα τους, του φροντιστή τους, του γιού τους. Στην περίπτωση της Ζακύνθου, τις δεύτερης γυναικοκτονίας του Αυγούστου, η γυναίκα είχε απευθυνθεί στην αστυνομία πολλαπλά, και μάλιστα τελευταία φορά λίγες μόλις ώρες πριν δολοφονηθεί. Για ακόμα μία φορά όμως, η κραυγή μιας κακοποιημένης γυναίκας δεν εισακούστηκε από τον κρατικό μηχανισμό με αποτέλεσμα να θρηνούμε ακόμα μία νεκρή. Την ίδια στιγμή το «δόγμα Μπαλάσκα» καλά κρατεί: τον τελευταίο χρόνο είδαμε αύξηση στις να πληθαίνουν οι περιπτώσεις όπου ο γυναικοκτόνος παραδίδεται οικειοθελώς στην αστυνομία, προσπαθώντας να κερδίσει την ευνοϊκή μεταχείριση που έταξε ο Μπαλάσκας σε όσους σκοτώσουν την γυναίκα τους και παραδοθούν χωρίς να βάλουν την αστυνομία σε κόπο.

Οι γυναικοκτονίες, πέρα από το πόσο βαθιά ριζωμένη παραμένει η θεώρηση της γυναικείας ζωής ως αναλώσιμης, μαρτυρούν είναι ακόμη μια ένδειξη ότι πόσο το κράτος αφήνει απροστάτευτες τις γυναίκες με κάθε τρόπο. Η κατάρρευση του κοινωνικού κράτους έχει αναγκάσει πολλές γυναίκες να εγκαταλείψουν την εργασία τους, ή να προτιμήσουν ελαστικές ή/και επισφαλείς μορφές εργασίας για να φροντίσουν παιδιά, ηλικιωμένους και ευάλωτα μέλη της οικογένειας, με αποτέλεσμα να είναι οικονομικά εξαρτημένες από τους συζύγους τους και να μην μπορούν να διαφύγουν από κακοποιητικά περιβάλλοντα. Ο νόμος Τσιάρα, τις αναγκάζει να παραμένουν σε επαφή τόσο αυτές, όσο και τα παιδιά τους με κακοποιητές-πρώην συζύγους αυξάνοντας τον κίνδυνο για την υγεία και την ζωή τους. Η αστυνομία στην καλύτερη ολιγωρεί ή δεν δρα και στην χειρότερη τις αναγκάζει να γυρίσουν πίσω στους εν δυνάμει δολοφόνους τους. Η κυβέρνηση επιλέγει καθημερινά να σκορπά λεφτά σε εξοπλισμούς και παρακολου-

θήσεις πολιτικών αντιπάλων, αλλά όχι στην προστασία των γυναικών, η οποία, ειδικά τα χρόνια της κρίσης, θεωρείται πολυτέλεια. Ακόμα και σε νομοθετικό επίπεδο, η κυβέρνηση αρνείται να λάβει την οποιαδήποτε δράση για την προστασία των γυναικών. Η νομική αναγνώριση του όρου γυναικοκτονία ακούγεται σαν σενάριο επιστημονικής φαντασίας, όμως είναι αναγκαίο όπλο στην φαρέτρα της προστασίας των θυμάτων έμφυλης βίας.

Επίθεση της εκκλησίας

Βγαίνοντας από το ματωμένο μαύρο καλοκαίρι των γυναικοκτονιών, ήρθαμε αντιμέτωπες/οι με μια εκκλησία που προσπαθεί να επιτεθεί στο δικαίωμα στην δωρεάν, δημόσια και ασφαλή άμβλωση. Η Ιερά Σύνοδος αποφάσισε όλοι οι ναοί να κηρύξουν για την «προστασία της ζωής» και την αποφυγή των αμβλώσεων στις 8 Σεπτεμβρίου. Λίγες μέρες πριν το «ιερό κήρυγμα αγάπης» ο μητροπολίτης Δωδώνης σε εμφάνιση του στο ΣΚΑΙ ερωτήθηκε για το δικαίωμα της άμβλωσης και απάντησε πως δεν τίθεται θέμα άμβλωσης σε θύματα βιασμού αφού καμία γυναίκα δεν κάθεται να βιαστεί χωρίς να το θέλει και πως χρειάζεται συμμετοχή και των δύο για να υπάρξει εγκυμοσύνη. Φυσικά, οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι και ο σταθμός δεν είναι άμοιροι ευθυνών για την πρόκληση και φιλοξενία ενός εκπροσώπου του σκοταδιστικού, μισογυνιστικού λόγου της Εκκλησίας ως σχολιαστή επί των αναπαγωγικών δικαιωμάτων των γυναικών. Οι δηλώσεις αυτές αντιμετωπίστηκαν με υποκριτικές αντιδράσεις από τους ίδιους τους δημοσιογράφους που τον κάλεσαν να ξεράσει μίσος σε ώρα υψηλής τηλεθέασης. Οι φωνές υπέρ της Ο αγώνας για ποινικοποίησης της άμβλωσης, παρότι

στη χώρα μας μέχρι στιγμής δεν αποτελούν κυρίαρχο ρεύμα στην κοινωνία, ούτε επίσημη γραμμή του κράτους, δεν παύουν να είναι ανησυχητικές. Δεν ξεχνάμε ότι στην καρδιά της "πολιτισμένης Δύσης", τις ΗΠΑ, έχει εδώ και δύο μήνες ανατραπεί η προστασία του δικαιώματος στην άμβλωση σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Παρότι χρειάζεται προσοχή στις "εύκολες" αναλογίες, είναι γεγονός ότι οι διεθνείς εξελίξεις βάζουν ένα καθήκον φεμινιστικής επαγρύπνησης γύρω από τα αναπαραγωγικά δικαιώματα.

Διεκδικούμε

Όλα αυτά συνθέτουν μία πολύ δυσμενή πραγματικότητα ένα πολύ δυσμενές κλίμα για τις γυναίκες. Μια καθημερινότητα που συνεχώς αποδεικνύει ότι οι ζωές των γυναικών δεν έχουν αξία. Από την υποτίμηση στη δουλειά, την παρενόχληση στον δρόμο, την βία στο σπίτι, και τον εξευτελισμό των δικαιωμάτων στην τηλεόραση το μήνυμα είναι εμφανές: κάτσε στα αυγά σου, μην αντιδράς, σήκωσε τα βάρη της απλήρωτης εργασίας στο σπίτι και κάνε παιδιά για το έθνος. Απέναντι σε αυτό, είναι επιτακτική η ανάγκη για οργανωμένη και συλλογική απάντηση από το φεμινιστικό κίνημα. Η αυθόρμητη πορεία ενάντια στις γυναικοκτονίες που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα ήταν σημαντική, αλλά δεν αρκούν οι αντανακλαστικές δράσεις. Χρειάζεται το φεμινιστικό κίνημα να παράξει λόγο και δράση χωρίς να αναμένει το επόμενο χτύπημα, αλλά φροντίζοντας να μην υπάρξει. Για αυτό, χρειάζεται να ανασυσταθεί, να βγει σε δρόμους και γειτονίες και να μιλήσει με γυναίκες στην καθημερινή τους γλώσσα, όχι με ορολογία που γίνεται κατανοητή μόνο από ακαδημαϊκούς ή ήδη πεισμένες/ους φεμινίστριες/ες χωρίς

ελπιιστικούς λόγους. Δράσεις, όπως το Φεμινιστικό Φεστιβάλ που διοργανώθηκε από την Συνέλευση 8 Μάρτη, είναι ιδιαίτερα σημαντικές ως σημεία συζήτησης, γνωριμίας και σχεδιασμού επόμενων βημάτων.

Στους μήνες που έρχονται, είναι σημαντικό τα αιτήματά μας να ξεπεράσουν την καταγγελία και την οργή και να εκφράσουν τις αλλαγές που χρειάζονται για να μην θρηνούμε νεκρές κάθε μήνα. Να διεκδικήσουμε λεφτά για το κοινωνικό κράτος, νοσοκομεία για να κάνουμε δωρεάν εκτρώσεις, ειδικευμένους ιατροδικαστές για να απευθυνόμαστε όταν πέφτουμε θύματα βίας. Ολοήμερο σχολείο, παιδικούς σταθμούς, ΚΑΠΗ για να μην αναγκάζομαστε να εγκαταλείψουμε την δουλειά μας, να έχουμε τον χρόνο να πάμε σε δικηγόρους για να ξεφύγουμε από κακοποιητικούς γάμους και σε συνελεύσεις για να αγωνιστούμε. Προστασία από την εργοδοτική αυθαιρεσία και την ανεργία για να σταθούμε στα πόδια μας αυτόνομες, χωρίς να εξαρτόμαστε από κακοποιητικές οικογένειες. Μονάδες υποστήριξης και δομές φιλοξενίας για να απευθυνόμαστε. Νομοθετικό πλαίσιο που θα μας προστατεύει και θα κατονομάζει τα έμφυλα έγκλημα ως τέτοια (γυναικοκτονία, βιασμός, παρενόχληση, κ.ό.κ.), ειδική υπηρεσία που θα δέχεται, θα καταγράφει και θα διαχειρίζεται τις καταγγελίες αστυνομία (πλέον έχει αποδειχτεί περίτρανα ότι η αστυνομία είναι ο πλέον ακατάλληλος μηχανισμός για την προστασία των θυμάτων έμφυλης βίας) αστυνομία που θα δρα ενάντια στην βία και όχι που θα μας επιτίθεται όταν θα βγαίνουμε στον δρόμο για τα δικαιώματά μας. Όλα αυτά σημαίνουν ότι ο πολιτικός λόγος μας θα είναι διαθεματικά φεμινιστικός και αντικαπιταλιστικός, αναδεικνύοντας τις αιτίες και τις λύσεις της έμφυλης βίας.

Σε αυτόν τον αγώνα μας θα χρειαστούμε συμμάχους. Συμμάχους με τους οποίους έχουμε ήδη βρεθεί μαζί στον δρόμο, και πρέπει να συνεχίσουμε αυτή τη σχέση. Αυτοί είναι τα σωματεία, τα συνδικάτα, οι δημοτικές και τοπικές κινήσεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι οργανώσεις της Αριστεράς, που μαζί θα εμπλουτίσουμε τους αγώνες μας και ο καθένας από την πλευρά του και όλοι μαζί θα μεταφέρουμε το φεμινιστικό λόγο σε σχολεία, σχολές, χώρους εργασίας και γειτονίες. Με τα μάτια στραμμένα στην 25η Νοέμβρη που έρχεται, συνεχίζουμε τον αγώνα μας μέχρι να μην θρηνούμε νεκρές, μέχρι να είμαστε ελεύθερες από βία, καταπίεση, εκμετάλλευση.